ALBĂ CA VARUL ȘI CEI 7 ZUGRAVI

DORU ANTONESI

ALBĂ CA VARUL ȘI CEI 7 ZUGRAVI

DORU ANTONESI

„Zicând acestea, Inginera se apropie de masa pe care era așezată Oglinda fermecată, o ridică cu ușurință în aer și zise:
- Oglindă, oglinjoară, care mai e dobânda ROBOR la trei luni prin țară?
După care le făcu imediat cu ochiul celor doi zugravi și spuse în șoaptă:
- I-am dat întâi ceva ușor, să putem verifica și noi ce răspunde !
Și nu dură mai mult timp decât ar dura între momentul în care ai scăpăra un chibrit într-o găleată plină-ochi cu diluant și cel în care găleata ți-ar exploda între ochi că Oglinda fermecată răspunse cântat:
- La BNR, printre nenumărate alte minuni, dobânda ROBOR e doi la sută la trei luni.
Iar Albă ca Varul îi spuse triumfător:
- Vezi că te-am prins că minți? E 1,73. Am verificat personal în dimineața asta.
- Ce să-ți spun, m-ai dat cu cracii în sus - zise Oglinda cu dispreț. Normal că e 1,73, dar ia și fă tu versuri cu 1,73 dacă ești așa deșteaptă! "

POVEȘTI MULTICULTURALE MIȘTOCĂREȘTI

BOOKZONE

ISBN 978-606944307-1

9 786069 443071

Doru Antonesi

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

Povești multiculturale mistocărești

Coperta: Bogdan Ionuț Gurău

Editura Bookzone
București, 2017

Cuprins

Cele șapte povești ale ușilor

- Poveste ușii din fundul grădinii
- Ușa cu ardei uscați
- Ușa șoferului de TIR
- Poarta cu melting pot
- Ușa pictorului
- Ușa traseistului politic
- Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești

- Alergătorul neprins și bonul fiscal
- Legenda mărțișorului din Doroteia
- Legenda lui Rămas Bun
- Horunul lui Gorea
- Legenda ariciului lui Cuza
- Ghenadi și fluturele cu cap de gumă
- Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale

- Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele
- Boierul, iapa și argatul
- Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie
- Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava
- Povestea boierului plecat la Frankfurt
- Satul cu două sisteme
- O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi

- 1. Albă ca Varul și Directorul
- 2. Contabila și Vânătorul de recompense
- 3. Ingineră versus Maistru

4. Contabila şi Prinţul Șef al ANAF

5. Cei şapte zugravi și apa caldă

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane şi sudorul Codruţ

7. Albă ca Varul şi broscoiul Gay

8. Acasă la Managera de resurse umane

9. Magazinerul Titircă și terenul alunecat

10. Un inspector fiscal acuză

11. O deplasare narativă în timp

12. Conjurația instabililor

13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.

14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată

15. Cabala netoţilor

16. Întrebări din subterană

17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate

18. Zgripţuroiaca şi farmacista.

În curte la Hippocrat

19. Operaţiunea Autobuzul Mercedes

20. O urmărire ca-n filmele rusești

21. O baracă prea îndepărtată

22. Cine „sperie” și lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă

23. Mai multe călătorii la capătul nopții

24. Încleștarea țâțanelor

25. O cădere cu cântec

26. Finis coronat opus

Cele şapte poveşti ale uşilor

Sunt uşi pe care nu vrei să le enervezi ca nu cumva să-şi iasă din ţâţâni, de altele trebuie să ai grijă că nu le mai ţin balamalele. Uneori uşile ţi se deschid în faţă, alteori ţi se trântesc cu putere în nas. Dacă nu eşti uşă de biserică, ţi se spune să închizi uşa pe dinafară. Şefii te ţin pe la uşi, când termini serviciul umfli uşa, la primărie şi la doctor deschizi uşa cu capul. Cea mai ciudată rămâne uşa de la ambasadă, căreia îi umblă vorba că trebuie să-i lingi clanţa.

O poveste poate fi o uşă către altă lume? O uşă poate fi o poveste din altă lume? Rămâne de demonstrat.

Poveste ușii din fundul grădinii

A fost odată în satul Brodina, din judeţul Suceava, un finlandez, pe numele lui Mikka Paatalainen. Ce căuta un finlandez în Brodina, numai bunul Dumnezeu ştie. Cum numai bunul Dumnezeu ştie ce căuta fostul premier Victor Ponta în spatele preşedintelui rus Vladimir Putin la deschiderea Jocurilor Europene de la Baku. Informaţiile despre felul în care ajunsese Mikka în Brodina fuseseră stocate tocmai în satul vecin, Nisipitu, în memoria de lungă durată a babei Raisa Şevciuc, o româncă de origine ucraineană.

Din nefericire, baba Raisa uitase complet limba română la scurt timp după ce memorase informaţiile şi vorbise după aceea, până la sfârşitul vieţii ei, numai un amestec ininteligibil de estoniană cu ucraineană. Cum s-ar spune, în termeni de tehnologie IT, informaţiile din Brodina fuseseră stocate într-un server dintr-un „cloud” din Nisipitu, dar fuseseră aşa de bine criptate, încât nici cu mandat de la judecător nu mai putuse să ajungă cineva la ele. Un zvon imposibil de verificat circula prin sediile Serviciului Român de Informaţii: cum că în memoria babei Raisa fuseseră stocate şi numerele de la conturile lui Nicolae Ceauşescu şi numele teroriştilor de la Revoluţia din 1989 şi că ăsta era motivul pentru care nimeni nu le putuse afla vreodată.

Multă vreme după ce se treziseră cu finlandezul în sat, brodinenii au crezut că Mikka era ungur. Parţial din cauza felului ciudat în care vorbea şi parţial din cauză că nu mergea cu ei în pădure la furat lemne. Nu că Mikka n-ar fi fost şi el la furat lemne în pădure, dar lui îi plăcea să meargă singur, fără să se amestece cu românii. Adică exact ce credeau sătenii din Brodina, bazându-se pe imaginarul lor colectiv, că ar fi esenţa comportamentului unui ungur.

Dar cum Mikka Paatalainen nu aducea niciodată vorba despre Ardeal, ca să nu mai spunem că avea în casă numai două scaune, niciodată trei, cum se zvonea că au secuii, cu trecerea timpului, oamenii din Brodina au început să se convingă că Mikka era finlandez şi să creadă că fiecare sat românesc are finlandezul lui. La urma urmei, fiecare sat avea primarul lui, bogătanul lui şi prostul lui, de cele mai multe ori întruchipat într-una şi aceeaşi persoană, aşa că ce mare lucru era să aibă şi finlandezul lui?

Însă ce-i intriga pe săteni cel mai tare, în afară de verbul „a intriga" în sine, care-i intriga la culme, era obiceiul de neînţeles al finlandezului. Da, finlandezul avea un obicei foarte ciudat: în fiecare zi, după ce bea câte o jumătate de litru de votcă, Mikka se oprea brusc din băut şi pleca clătinându-se pe picioare undeva în fundul grădinii.

Nici un alt sătean, indiferent de naţionalitate, nu se oprea, sub niciun motiv, pînă când nu bea un litru întreg de votcă. Sau pînă când nu cădea în cap, oricare dintre cele două evenimente survenea primul. Ca un colac peste pupăza dorinţei tuturor sătenilor de a-i afla secretul, Mikka mai era şi necăsătorit. Prin urmare, orice scurgere orală de informaţie prin tragere de limbă, pe linia eternului feminin al eternei bârfeli, era total exclusă.

Dar cel mai tare se întrebau vecinii, mai ales Maricel Hopulele şi Kolea Tomaşciuk, ce naiba făcea Mikka cât timp era plecat acolo, în fundul grădinii. Fireşte că ar fi putut să-l întrebe direct, dar întrebatul direct era considerat un obicei bucureştean de mare prost gust în toată Bucovina. Aşa că singura soluţie era să-l spioneze peste gard, obicei care era mult mai bine văzut în zonă şi unanim acceptat ca sursă onorabilă de informaţie.

Din nefericire, peste gard nu puteau vedea decât o uşă de lemn, aproape la fel cu uşile lor de lemn din fundul grădinii, care erau toate aşezate deasupra unor gropi, pe care la botezaseră în bătaie de joc, la insistenţa primarului, fose septice. Şi ca să fie totul şi mai ciudat, după ce intra pe uşa lui de lemn din

fundul grădinii şi stătea acolo cam o jumătate de oră, Mikka se întorcea treaz complet, bea şi cealaltă jumătate de votcă şi începea să rezolve probleme din Gazeta matematică, clasele I-IV.

Nici un alt sătean nu se încumeta la rezolvat probleme din Gazeta matematică, nici chiar cei care învăţaseră pe de rost de la un inginer care trecuse odată prin sat, că dacă împarţi numărul lui Avogadro la constanta lui Planck, obţii un număr care n-are nici o semnificaţie. Semnificaţia era alt cuvânt care-i intriga pe săteni, aproape la fel de mult ca şi cuvântul intriga. Într-o zi, sătui de atâta intrigat, Maricel şi Kolea au venit la poarta finlandezului cu şase jumătăţi de litru de votcă.

După ce au epuizat într-un sfert de oră protocolul de ospitalitate bucovinean, care constă în aceea că gazda îi invită pe oaspeţi de nenumărate ori la masă (pentru a nu lăsa impresia că n-are de mâncare din belşug în casă) iar aceştia refuză tot de atâtea ori (pentru a nu da impresia că nu au ce mânca acasă) cei trei vecini multiculturali s-au aşezat gospodăreşte la băut votca.

Au băut tustrei câte o jumătate, după care s-au oprit brusc la semnalul lui Mikka şi s-au îndreptat toţi trei spre uşa de lemn din fundul grădinii, desenând cu acest prilej 21 de noi cărări prin iarbă. Pătrunzând în interiorul colibei cu sfială, Maricel şi Kolea au văzut în mijlocul încăperii o vatră cu cărbuni încinşi, peste care erau aşezate câteva borduri de piatră, şterpelite de la una din cele opt asfaltări nereuşite ale satului. Într-o parte laterală se afla o băncuţă de lemn de pin bine lustruit.

Luîndu-se după exemplul lui Mikka, care s-a dezbrăcat imediat la pielea goală, Maricel şi Kolea s-au dezbrăcat şi ei, dar numai la bustul gol, din motive de pudoare interbărbătească. Până la urmă Mikka i-a convins să-şi dea jos măcar pantalonii şi să rămână numai în izmene, după care s-au aşezat pe băncuţă şi-au început să transpire. Din când în când, Mikka mai arunca câte o cană de apă pe bordurile încinse şi-i bătea pe spate cu o măturică

din frunze de stejar. După jumătate de oră, minţile lor erau limpezi ca apa, de aceea s-au întors în cerdac şi s-au apucat să şi le clătească fiecare cu câte una din jumătăţile de litru de votcă rămase. Din ziua aceea, problemele din Gazeta matematică, clasele I-IV, n-au mai avut pentru ei nici o taină. Şi-au trăit aşa fericiţi până când într-o zi finlandezul Paatalainen a dispărut pe neaşteptate din sat. În locul lui a venit un rus din Tiraspol, care a săpat în saună o fosă septică şi care transpira acolo numai în zilele de Paşti şi Crăciun, când exagera cu mâncatul.

Iar obiceiul ciudat al finlandezului Mikka s-a transmis în Brodina numai pe cale orală, din generaţie în generaţie, până când s-a pierdut.

Ușa cu ardei uscați

Această uşă ciudată se afla pe uliţa principală a localităţii Ciorăşti din judeţul Vrancea şi a fost multă vreme ocolită de oamenii locului, oameni cu frica lui Dumnezeu, care se opreau în faţa ei şi-şi făceau cruce, după care scuipau diferenţiat, în funcţie de sexul trecătorului. Femeile scuipau în sân, iar bărbaţii, neavând sân suficient de scuipabil, scuipau pe uşă. În mod curios, cel mai elegant se comportau copiii, care o ignorau complet, jucându-se adesea de-a mijitul chiar în uşă. Poate şi din cauză că mai toţi aveau nu cei şapte, ci cei zece ani de-acasă. Căci obiceiul locului era să-i dai cât mai târziu la şcoală, unde oricum nu învăţau nimic, ca să mai facă treabă prin gospodărie. Se cunoşteau şi cazuri de locuitori care aveau cei treizeci de ani de-acasă.

Ceea ce îi speria aşa de tare pe superstiţioşii locuitori, era ciudăţenia că deşi se afla în sudul Moldovei, uşa era aşezată direct la drum, la fel ca uşile multor sate din vestul Siciliei. Dar, spre deosebire de satele din vestul Siciliei, unde uşa era aşezată firesc la drum odată cu casa, aici casa era la 20 de metri în spatele uşii. Acest sistem arhitectural neobişnuit fusese conceput de primul proprietar, Enzo Mercalli, un mafioso italian sosit în Ciorăşti prin 1926 din Sicilia, de unde fugise de prigoana nemiloasă a fasciştilor dictatorului Benito Mussollini. Iniţial Enzo intenţiona să spele în Ciorăşti banii Mafiei siciliene din Palermo, aşa că după ce-şi construise această casă ciudată pentru el, mai construise o cârciumă pentru beţivi (unde veneau toţi bărbaţii şi un sfert din femei) şi un salon de bingo (unde veneau restul femeilor şi copiii). Din nefericire, locuitorii din Ciorăşti beau şi jucau numai pe datorie, aşa că Mercalli n-a putut justifica niciun fel de câştig, nici măcar fictiv. Acesta a fost şi motivul pentru care fusese îngropat în picioare în

pământul din spatele casei, de doi compatrioţi sicilieni care vizitaseră satul Ciorăşti timp de patru ore, din care trei ore şi jumătate le luase numai săpatul gropii. De la el rămăsese numai o scară de lemn, lustruită de trecerea anilor, care era cunoscută în toată zona rurală judeţul Vrancea ca scara lui Mercalli şi despre care se credea că poate măsura cutremurele, deşi nimeni nu ştia cum. Din cauza sinistrei legende a mafiotului, casa era locuită numai de oameni din afara satului. Aceştia care cumpărau casa ieftin, locuiau în ea până când aflau povestea lui Enzo, după care căutau alţi proşti cărora să le-o vândă ieftin şi se mutau în altă parte.

Deasupra uşii atârnau, în orice anotimp, agăţate de-o parte şi alta a tocului, două legături de ardei uscaţi, care scârţâiau în nopţile cu vânt comun, descris în buletinele meteo ca fiind slab până la moderat. Pentru a descrie scârţâitul, un profesor de literatură română şi franceză, care predase la şcoala din sat aproape doi ani „Tehnologia creşterii iepurilor de carne”, în lipsa unei catedre mai potrivite cu calificarea lui universitară, folosise un citat din poemul „Metamorfozele vampirului” de Charles Baudelaire care suna cam aşa:

„Un scârţîit funebru, strident, ca de morişcă
Pe care vântul, iarna, în nopţi pustii o mişcă”

La un moment dat s-a mutat în spatele acestei uşi, o familie tradiţională, chiar foarte tradiţională. Aşa de tradiţională era familia, încât nu era seară din an în care tatăl să nu se întoarcă acasă de la câmp beat turtă şi să nu-i tragă mamei una sau două palme, numai ca să-i ştie de frică. Mă rog, cum-necum, printre palme, bărbatul îşi îndeplinise şi alte îndatoriri de soţ, aşa că cei doi aveau un copilaş dolofan, pe numele lui Ionuţ.

Cam pe la vârsta de opt ani, vecinii îi puseseră lui Ionuţ porecla Jack, pentru că micuţul avea ca prieten un vrej de fasole, cu care se juca toată ziua şi pe care-l ascundea de ochii lumii, într-un ghiveci din holul care începea chiar din spatele uşii. Vrejul

era micuţ şi avea o asemenea formă ciudată, încât oamenii se hlizeau deîndată ce îl zăreau, dar îi respectau vrejul, pentru că erau învăţaţi să respecte proprietatea şi toţi credeau că până la urmă era posibil să ajungă un vrej mare.

În fiecare zi, Jack mergea pe jos, depănând din picioruşele lui mici, până la şcoală, unde-i scotea din ţâţâni pe profesori cu contrazicerile sale. Nici nu era greu: din cauza halului în care era întreţinută şcoala, dar mai ales din cauza salariului pe care-l primeau pentru munca lor, profesorii erau la fel de uşor de scos din ţâţâni ca şi uşile clădirii.

După ce se terminau orele de clasă, Jack avea un obicei şi mai ciudat: în loc să meargă să se joace cu ceilalţi băieţi trăgând fetiţele de codiţe, el se ducea la bibliotecă, unde citea cu creionul în mână tot felul de cărţi, din care trăgea întotdeauna alte învăţături decât trăgea tot restul lumii. După un timp, Jack ajunsese aşa de priceput la tras învăţături, încât imediat după ce trăgea o învăţătură, putea să tragă şi învăţătura opusă.

Gurile rele, care în sat erau foarte multe, în principal din cauză că dentistul plecase la cules căpşuni în Italia şi nu mai avea cine să se uite în ele, spuneau că într-o zi micuţul Jack ar fi găsit la bibliotecă un binom. Nimeni nu ştia de ce-i spune aşa. Oamenii nu ştiau nici de ce plantele pe care le îngrijeau toată ziua se numeau monocotiledonate sau dicotiledonate, cum naiba ar fi putut şti ce e aia un binom? Unii spuneau că bi vine de la doi, ca în cuvântul bisexual, alţii spuneau că şi bivolul avea bi şi era un singur animal. Ca să nu mai vorbim de bidiviu, care avea şi bi şi di şi nu era decât un cal mai arătos. Poate părea cumva curios că sătenii ştiau ce-i aia bisexual, dar să nu uităm că la sex, teoretic vorbind, se pricepe oricine.

Într-o zi, o fetiţă mai îndrăzneaţă, care se săturase să tot fie trasă de codiţe şi se tunsese scurt, l-a întrebat pe Jack care-i treaba cu binomul şi de ce se joacă el cu binomul în loc să se joace cu băieţii, cu fetiţele sau cu chibriturile, aşa cum se jucau toţi

ceilalţi copii. Jack i-a spus că el nu era ca ceilalţi copii, că în opinia lui fetiţele erau doar nişte fătuci incapabile să tragă o învăţătură şi că binomul trebuie ţinut sub supraveghere, că dacă nu-l supraveghezi tu, te supraveghează el şi e mai rău. Fetiţa a râs şi băieţelul s-a supărat şi s-a jurat că el nu mai vorbeşte cu fetiţele decât în scris.

Iar vrejul de fasole a crescut ce-a crescut, până când a rămas mic. Mai mult, vrejul a făcut în loc de fasole ardei iuţi, din care puteai firește să faci borş de fasole, dar nu puteai să-l mănânci. Atunci Jack a atârnat vrejul de fasole care făcea ardei iuţi pe uşă şi a plecat în treaba lui. În sat, acesta a rămas singurul semn că Jack fusese acolo vreodată. Gurile rele din sat, care între timp s-au făcut mai bune, că s-a întors dentistul din Italia, spun că Jack se mai joacă şi acum cu binomul, dacă nu cumva binomul se joacă cu el şi el nu-şi dă seama.

Două zicale ciudate au mai rămas în sat : „Dacă eşti om cu mine, sunt şi eu binom cu tine” şi „M-ai făcut din om binom, când adorm, vorbesc prin somn”.

Uşa şoferului de TIR

Era odată în Buhuşi o uşă, prin deschizătura căreia vecinii puteau vedea un scaun, care semăna foarte bine pe întuneric cu un fotoliu. Fiind în odaie, scaunul devenise cu trecerea timpului, în imaginaţia oamenilor, fotoliul din odaia celebrei cântăreţe de muzică uşoară Mirabela Dauer, fotoliu pe care-l cântase ea ani de zile în strânsă legătură cu o ultimă ţigară, uitată într-un colţ pe etajeră.

Uneori, noaptea târziu, puteai vedea prin uşa deschisă şi ţigara. Numai că nu era uitată pe etajeră, ca să nu producă cumva vreun incendiu, ci ardea frumos în întuneric, aşezată în colţul gurii proprietarului. Se ştia prin sat că proprietarul era şofer de TIR şi umbla zvonul că făcea contrabandă cu ţigări, pe care le fuma mai apoi în neştire, de frică să nu-l prindă Poliţia. Cu cât întârziau mai mult să-i preia stocul infractorii cărora le plasa el ţigările netimbrate, aduse fraudulos din Ucraina şi Republica Moldova, cu atât îl cuprindea mai adânc panica şi fuma mai vârtos.

De multe ori, Radu Fuștei, căci acesta era numele proprietarului, se gândise să facă cumva şi să se lase de fumat, pentru a nu-şi distruge complet sănătatea. Dar nu putea, din cauză că nu se putea lăsa de contrabandă. Un cerc mai vicios decât ăsta cu greu ar putea găsi cineva.

Într-o zi, pe când se întorcea în ţară cu camionul încărcat ca de obicei cu baxuri de ţigări de contrabandă prin vama Sculeni, Radu Fuștei a fost oprit pentru un control de rutină de vameşul Garabet Cotrobăileanu.

A fost oprit e doar un fel de a spune. Mai precis, conform relatărilor unor martori auditivi, Garabet Cotrobăileanu ar fi făcut un semn de oprire cu umbrela în plan vertical, umbrelă pe care o luase la repezeală din cuier, în locul bastonului de cauciuc, pentru simplul motiv că afară ploua şi e destul de

dificil să te aperi de ploaie cu bastonul. Martori oculari nu au fost, ploaia determinând ca limita de vizibilitate să fie la 19 centimetri, de aceea au fost numai martori auditivi. După cum a stabilit ancheta inspectorilor de daune ai societăţii de asigurare, printr-o coincidenţă tulburătoare, exact aceasta era şi dimensiunea pe care pretindea Cotrobăileanu că ar fi avut-o penisul lui, dimensiune măsurată comparativ cu un cuţit mare de bucătărie, într-o fotografie pe care o postase sub pseudonim pe un site de întâlniri matrimoniale. Acest lucru nu avea nicio legătură cu accidentul sau contrabanda de ţigări, fiind doar o coincidenţă stupidă, dar a fost menţionat în ancheta inspectorilor de asigurări, deoarece asigurătorii nu cred niciodată în coincidenţe.

Planul vertical al umbrelei cu care a făcut semnul de oprire vameşul Cotrobăileanu s-a intersectat cu planul parbrizului camionului, determinând, după cum se ştie din geometria de liceu, o dreaptă. Care dreaptă, fiind trasată cu un vârf metalic de umbrelă într-un parbriz din sticlă securizată, a determinat tehnologic spargerea parbrizului în bucăţi foarte mici, practic puncte, al căror loc geometric a devenit capota camionului.

Surprins extrem de neplăcut de exemplificarea practică a unor legi şi teoreme geometrice pe care le urâse încă din clasa a patra, motiv pentru care optase pentru cariera de şofer categoria D şi nu pentru cea de profesor sau inginer, Radu Fuștei a apăsat cu putere pedala de frână. În acest moment camionul a derapat uşor, fiind supus pe neaşteptate fenomenului fizic de acvaplanare.

Şofer experimentat, dar cu cunoştinţe precare de fizică, Fuștei a tras calm frâna de mână şi a rotit complet volanul dreapta, încercând o manevră de oprire a camionului prin frecarea laterală a pneurilor pe carosabilul umed, manevră pe care o văzuse în filmul Terminator II, dar pe care n-o exersase practic niciodată. Din nefericire, frâna de mână n-a ţinut, iar camionul nu s-a oprit prin frecarea laterală

a pneurilor de carosabil, ci prin ciocnirea plastică cu burlanul gheretei de la vamă. Care burlan a antrenat, într-un sens semantic foarte diferit de cel în care Gică Hagi ar antrena o echipă de fotbal, acoperişul gheretei. Care acoperiş a căzut grămadă peste barieră. În acest moment s-a petrecut un incident destul de ciudat. Imediat ce acoperişul a căzut, vameşul Cotrobăileanu i-a dat foc din raţiuni financiare, pentru că acoperişul gheretei fusese asigurat numai pentru incendiu, nu şi pentru coliziuni cu camioane.

Mai târziu, la procesul intentat de asigurător în scopul firesc şi natural al oricărui asigurător, acela de a nu plăti daunele asigurate, s-a descoperit că şi pentru incendiu exista o franşiză. Scrisă evident cu litere mici pe poliţa de asigurare, franşiza prevedea că trebuie dovedită o succesiune firească a evenimentelor şi că nu poţi susţine în faţa unui inspector de daune că a ars acoperişul, dacă nu faci dovada că a ars întâi parterul şi etajul. La excepţia de similaritate, ridicată de avocaţii apărării, cum că la World Trade Center a ars întâi acoperişul şi după aceea parterul, avocaţii asigurătorului au arătat că acolo s-a intrat în clădire cu avionul, nu cu TIR-ul.

După ce vameşul Garabet Cotrobăileanu a stins parţial acoperişul gheretei cu un extinctor, el i-a confiscat lui Radu Fuștei jumătate din marafa de contrabandă, acceptând să primească 500 de euro compensaţie pentru stresul produs şi l-a lăsat să plece din vamă. Din păcate, necazurile lui Fuștei au continuat.

La o trecere fără bariere peste calea ferată fără şine, în apropiere de localitatea Moţca, din judeţul Iaşi, o viespe a profitat de lipsa parbrizului spart în vamă şi a pătruns în cabina TIR-ului, încercând (cel puţin aşa a crezut Radu Fuștei) să-l înţepe în urechea stângă. Expertul adus de asigurător la proces a arătat că dacă Fuștei n-ar fi avut (pe lângă cunoştinţele precare de fizică) cunoştinţe extrem de precare de biologie, el ar fi ştiut că viespea dorea doar să-şi facă un cuib în urechea lui, ceea ce ar fi

durat atât de mult, încât el ar fi putut să rămână calm foarte multă vreme. Din nefericire, Fuștei s-a panicat îngrozitor şi a apăsat pedala acceleraţiei până la podea, simultan cu apăsarea ambreiajului, ceea ce a detreminat o turare mai mult decât excesivă a motorului. Garnitura de chiulasă s-a ars, chiulasa a crăpat şi antigelul din rezervorul de la ştergătoarele de parbriz a pătruns în uleiul de la motor. Motorul s-a transformat brusc din motor cu ardere internă în patru timpi în motor cu ardere externă în doi timpi şi trei mişcări.

Mai târziu, la al doilea proces, avocaţii asigurătorului au arătat că deşi camionul avea asigurare CASCO ca întreg, chiulasa nu era asigurată ca parte. La excepţia de indivizibilitate ridicată de avocaţii asiguratului, cum că dacă TIR-ul e asigurat întreg, atunci e asigurat şi pe bucăţi, avocaţii asigurătorului au arătat că Jennifer Lopez are asigurare pentru ea ca întreg şi asigurare separată pentru sâni, la fel cum Kim Kardashian are asigurare şi ca întreg şi separată pentru fund.

După aceste două întâmplări nefericite, Radu Fuștei a căpătat un obicei foarte ciudat, el nu s-a mai asigurat niciodată. Şi-a trăit fericit şi neasigurat mulţi ani în spatele acelei uşi şi, dacă n-a murit, mai trăieşte neasigurat şi astăzi.

Poarta cu melting pot

Trăiau odată în într-o căsuţă urâtă, cum sunt mai toate căsuţele din comitatul Surrey din Anglia, trei prieteni buni: un român, un bulgar şi un englez. Acesta era un obicei des întâlnit în Anglia să stea trei oameni în aceeaşi casă, chiar dacă nu era între ei altă legătură decât împărţitul chiriei. Dimineaţa se duceau toţi trei la lucru, iar seara se întâlneau la un „melting pot" de legume, cum îi spuneau ei tochiturii cu mămăliguţă cu salată Shopska, asezonată cu fish and chips. Întrucât fiecare din ei avea cel puţin două obiceiuri foarte proaste, cu care venise de acasă sub formă de moştenire culturală şi la care fiecare ţinea morţiş, adesea izbucneau certuri aprige la cină, ceea ce-i făcea să mănânce agitat şi să aibă crampe intestinale după aceea toată noaptea. Românul, care era cel mai uşor manipulabil şi mai mereu agitat de teoriile pe care le citea pe website-urile din ţara lui, obişnuia să spună că moştenirea culturală nu era decât o invenţie a aşa-numitei „Big Pharma", masoneria medicamentelor, invenţie destinată a le provoca lor crampe intestinale, ca să-şi poată vinde fabricanţii de medicamente pastilele pentru ulcer şi pilulele antidiareice. Din cauza asta, după mai multe analize şi discuţii contradictorii, cei trei prieteni au ajuns la concluzia că ar fi bine să-şi creeze un obicei nou, comun, în afara obiceiurilor individuale, care îi deranjau evident la stomac.

Aşa se face că, în scurtă vreme, englezul, bulgarul şi românul aveau tustrei în comun un obicei foarte ciudat: scurtau toate cuvintele. Scurtatul cuvintelor venise la propunerea englezului, inspirat oarecum de faptul că în limba lui în loc de maşină se spunea car, în loc de mâncare – food şi în loc de secundă – sec. Cum se spunea la toate astea în limba bulgarului conta mult mai puţin, pentru că şi românul şi englezul se uitau oricum la el de sus. Ceea ce nici nu era greu, bulgarul având o

înălţime atât de mică încât fusese chemat înaintea lui Peter Dinklage la audiţii pentru rolul piticului Tyrion Lannister în Game of Thrones. Rol pe care nu-l primise, dar numai şi numai din cauză că la filmările amorsă din spate i se vedea ceafa prea groasă. Având acum în comun cel puţin un obicei, chiar dacă un pic mai ciudat, cei trei începură să se gândească şi la o familie. Neavând bani ca să întreţină fiecare câte o nevastă, bulgarul venise cu ideea să facă toţi trei un „same sex marriage", idee respinsă la Primăria din Guilford pe motiv că într-o căsătorie sunt numai doi soţi, indiferent ce-or fi ei, om-om, om-femeie sau om-altă fiinţă gânditoare.

În fine, atât de mult le plăcea celor trei prieteni să scurteze cuvintele încât ajunseseră să-i spună reginei Elisabeth – Beth, lui Klaus Iohannis – Ioh şi lui Vladimir Putin – Put. Încercaseră să scurteze şi numele prinţului Charles, dar întrucât între Cha şi Charles nu erau decât nişte consoane în plus, o lăsaseră baltă.

Într-o zi, după ce reuşise să vândă o ladă de castraveţi unui grădinar englez mai naiv, bulgarul Petăr, care avea deja numele scurtat Pet, a venit cu ideea să-şi scurteze toţi trei şi numele de popor, adică să-şi spună între ei – un eng, doi engi, un bulg, doi bulgi şi un rom, doi romi. Gheorghe, (scurtat Gheo) a protestat vehement, pe motiv că şi aşa lumea îi confundă pe români cu romii (scurtat ţigii). Atunci eng-ul Alastair (scurtat Al) a propus să facă un referendum la care a chemat toţi vecinii pe care-i ştiau ei: un scoţ, un irl, un irl de nord, un velş, un span, un port, un it, un franc, un germ, un aus, un pol, un ung, un ol, un dan, un su, un fin, un elv, un lux, un belg, un est, un lit, un let, un cro, un slo, un ceh, alt slo, un mold, un fyr, un munt, un srb, ba chiar şi un bosn. Mai era pe-acolo şi un grec, dar el se cam sfia să vină la referendum, din cauză că se împrumutase de la toţi cu bani şi fiind mândru de felul lui, nu suporta umilinţa că trebuie să-i dea înapoi.

Ca „melting pot”, în seara aceea se hotărâseră prin consens să facă un porridge cu risotto şi cu mămăligă, care să le amintească tuturor că-s vremuri de austeritate. Moldul a cerut să adauge şi puţin din mâncarea lui tradiţională, adică răbdări prăjite, dar germul şi francul s-au opus, spunând pe două voci că ei sunt sătui de când tot trebuie să înghită metaforele esticilor. Ce-i drept, esticii cam aveau obiceiul de a înlocui faptele cu metafore, motiv pentru care erau foarte buni la poezie, dar cam penibili la industrie, agricultură şi servicii.

Şi pe când mâncau ei mai cu spor, cei mai bogaţi scrâşnind din dinţi că trebuie să mănânce la fel cu săracii, numai din motiv de „melting pot”, uşa căsuţei s-a dat de perete şi a intrat şi grecul (scurtat gre). Când a aflat că de-acum o să-i spună gre în loc de grec, că aşa ieşise la referendum, gre-ul s-a enervat foarte tare. Degeaba au sărit germul şi engul să-i spună că toţi şi-au scurtat numele ca să facă economii la litere, degeaba s-a dat şi romul de exemplu, cum că el a ajuns practic un ţig şi asta numai şi numai pentru binele comun. Ce să mai vorbim de srb, care rămăsese fără nicio vocală în nume şi nu-l mai chema nimeni nicăieri, că era extrem de greu să-l strigi? Degeaba! Gre-ul a ieşit furios, trântind uşa de la ieşire (care era totuna cu uşa de la intrare) aşa de tare, încât plăcuţa cu semnul EXIT de pe ea a căzut pe jos.

În tăcerea încordată care s-a lăsat, toţi prescurtaţii de rang mai mic şi-au întors privirile spre eng, franc şi germ, înghiţind aer în sec şi încercând din răsputeri să nu râgâie nepoliticos din cauza asta.

— Grexit nici nu sună foarte rău – a spus francul, după câteva secunde de gândire.

— Grexit sună chiar foarte bine – a supralicitat germul.

— I fuckin’ love it! – a strigat engul, ridicând plăcuţa de jos şi agăţând-o la loc în cui.

— Atunci aşa să-i rămână numele! – au strigat toţi ceilalţi, care aşteptaseră cu sufletul la gură să hotărască altcineva şi pentru ei.

După care şi-au băgat toţi lingurile în „melting pot” şi-au continuat să mănânce încruntaţi, simţindu-se mai uniţi în gusturi ca oricând. Gre-ul s-a întors după câteva minute, a împrumutat altă lingură de la germ şi a început să mănânce şi el.

Cea mai neaşteptată parte a acestei întâmplări ciudate a fost că, în vreme ce punea plăcuţa cu semnul EXIT la locul ei, engul a fost cuprins de o nervozitate inexplicabilă pe care nu şi-a putut-o stăpâni în niciun fel până când n-a trântit şi el uşa de la ieşire.

Aşa se face că, într-un mod cu totul inexplicabil, Grexit-ul s-a transformat în Brexit.

Uşa pictorului

În casa din spatele acestei uşi spectaculoase a trăit o vreme un mare artist, un pictor care a fost supranumit de mulţi critici, pe drept cuvânt: „Călduţul Picassou”. De fapt, numele lui era Sabin Bălosu şi era un maestru incontestabil al capodoperei la minut şi al picturii de living şi hol, inventatorul conceptului fast-grund în reproducerea de pictură contemporană. Cel mai ciudat obicei al lui Sabin Bălosu era că picta mai ales pe sticlă: pe termopan, pe sticlă de whisky goală, pe sticlă de whisky plină. Uneori, dar numai la comandă fermă, picta pe carton, pet-uri de plastic sau policarbonat de piscină.

Sabin Bălosu şi-a început prodigioasa carieră într-un mod foarte original: pe pet-urile de Tutti fresh picta sticle de Fanta, pe sticla Izvoru Minunilor picta logo-ul Borsec şi pe halbele de bere Burger spumă de bere Tuborg. Îi plăcea foarte mult ca oamenii să aibă senzaţia originalului, chiar şi atunci când beau copii ordinare după acesta. Excepţional de bine îi ieşeau picturile pe carton, pe care picta numai milionari români. Insista cu pensula îndelung şi alegea cu cea mai mare grijă decorurile, pentru că voia să fie redate cât mai corect personajele din prim-plan. De exemplu, vameşii îi picta numai pe zid de vilă, poliţiştii pe carosabil umed cu urme de frânare, judecătorii pe dosare prăfuite. Pe Gigi Becali îl pictase, nu în var pe gazon, cum s-ar fi aşteptat oricine, ci în ulei pe brânză. Când vedeai tabloul în ulei de floarea soarelui pe o telemea albă cu miros vag de roquefort, parcă vedeai cu ochii nasului mirosul de la afacerea cu terenurile din Băneasa.

Cel mai adesea făcea portrete de oameni politici, deşi era foarte greu. Mulţi politicieni îşi schimbau culoarea politică chiar de două-trei ori între momentul în care începea să schiţeze portretul şi

momentul în care îl termina el de pictat. Era celebru pentru faptul că reuşea să surprindă o expresie pe faţa subiectului, chiar şi pe feţele parlamentarilor români, care erau celebri tocmai pentru că nu aveau nicio expresie şi deci nu aveai ce surprinde. Lucrarea cu care se mândrea cel mai mult era portretul lui Călin Popescu Tăriceanu, a cărui capacitate extraordinară de a părea inteligent era foarte greu de surprins pe sticlă. După nenumărate încercări a reuşit să-l picteze schimbând suportul picturii într-un mod considerat de criticii de artă ca revoluţionar. În istoria artei plastice a fost singurul portret pictat vreodată pe spatele a două acţiuni la bursă. Mai mult decât atât, acţiunile respective erau la Rompetrol şi fuseseră extrem de greu de găsit, din cauză că fuseseră vândute foarte puţin înainte de deschiderea bursei. Uluitor era că atunci când ţineai acţiunile una lângă alta vedeai portretul lui Tăriceanu, iar dacă le depărtai puţin vedeai pe una din ele faţa lui Dinu Patriciu şi pe cealaltă şi faţa lui Dan Voiculescu.

Sabin Bălosu a rămas foarte cunoscut şi pentru portretul lui Ion Iliescu, executat în stilul tehnic medieval german al vitraliului. Vitraliul avea şi un scop electoral, fiind plasat pe geamul termopan de la partid, ca să-l vadă alegătorii lui fanatici că n-a murit şi să mai voteze PSD. Una din ciudăţeniile lui Bălosu, care a ţinut până în 2004, a fost că în foarte multe din naturile lui moarte sau în peisajele tablourilor lui apărea şi fostul premier Adrian Năstase. Ca mai toate inovaţiile lui Bălosu şi această idee a fost genială: în acest fel se ştia şi cine a comandat tabloul şi cui trebuie dus cadou după ce este cumpărat. Alte vremuri! Au fost zvonuri, neconfirmate de procurori şi judecători, că ar fi pictat tablouri cu Adrian Năstase în valoare de peste un miliard de euro. Unii critici consideră asta o mică exagerare, provocată probabil de faptul că numărătoarea a fost făcută de experţi socotitori specializaţi în număratul ouălor lui Năstase.

Din cine ştie ce motive, oamenii îi cereau să picteze mereu reproduceri după celebra lucrare „Car cu boi” de Nicolae Grigorescu. În general aceste lucrări erau comandate de politicieni, care cereau ca figurile boilor să fie înlocuite cu feţe ale inamicilor lor politici. Liberalii comandau „Care cu boi” cu feţe de pesedişti, pesediştii cu feţe de liberali, iar udemeriştii cu feţe de la toţi ceilalţi.

O perioadă îndelungată, cât a fost Traian Băsescu preşedinte, în reproducerile lui Sabin Bălosu după Carul cu boi căruţa pesedeului era prezentată cum merge înainte, iar uneori era pictată poziţionată surprinzător înaintea cailor, cu toate că era vorba de un vehicul tractat de boi. Pe măsură ce trecea timpul, până şi boii păreau din ce în ce mai puţini. Vanghelie şi Mazăre apăreau terminaţi, Oprişan gâfâia… numai Ponta mai trăgea la căruţă, operat şi el la ligamente şi ajutat discret să se împiedice de Liviu Dragnea. Într-o lucrare mai puţin cunoscută publicului, feţele boilor erau înlocuite cu cele ale lui Crin Antonescu şi Călin Popescu Tăriceanu, care nu reuşeau să mişte carul din loc, fiind mult prea ocupaţi să se împungă. Spre cinstea lui, deşi a primit multe oferte, Sabin Bălosu a refuzat cu îndărătnicie să pună în reproduceri feţele Ecaterinei Andronescu, Alinei Gorghiu, Olguţei Vasilescu sau Gabrielei Vrânceanu-Firea, pretextând că lucrarea se numeşte „Car cu boi”, nu „Car cu vaci”.

Dar cele mai cunoscute şi vândute lucrări ale lui au fost din seria interminabilă de reproduceri după „Lecţia de anatomie” a lui Rembrandt. În prima, pictase cadavrul politic al lui Ion Iliescu, disecat pe masă de doctorii Geoană şi Năstase. Apoi îl înlocuise pe Ion Iliescu cu cadavrul politic al lui Adrian Năstase, disecat de doctorii Geoană şi Oprescu, cu felcerul Vanghelie care dădea la mână. Apoi l-a înlocuit pe Adrian Năstase cu corpul inert al lui Geoană, operat de doctorii Ponta şi Dragnea. Când a încercat să picteze pe masă cadavrul politic al lui Traian Băsescu a avut probleme. Mortul făcea scandal, cerea să bea din sticla cu balsam şi arunca

cu fese în doctorii Blaga şi Macovei, ţinut cu greu pe pat de sora Adriana Săftoiu. O excepţie notabilă a fost cadavrul politic al lui Emil Constantinescu, care apărea învins pe masă de Securitate, care nu apărea nicăieri, sugerând astfel, printr-o fantastică intuiţie a artistului, că s-ar fi învins singur.

În fine, într-o zi, pictorul a dispărut din locul acela şi nimeni nu l-a mai văzut vreodată deschizând uşa. S-a zvonit că, într-un moment de mare inspiraţie artistică, reuşise să surprindă într-o pictură faţa nevăzută a binomului SRI-DNA, faţă de care se speriase până şi binomul însuşi. Alt zvon era că fusese răpit de multinaţionala Coca Cola, la ordinul expres al lui George Soros, ca să picteze pe sticle feţele lui Moş Crăciun pentru promoţiile din luna decembrie. Al treilea zvon era că se retrăsese la un schit în muntele Athos, unde era coleg întru slujirea lui Dumnezeu cu urmăritul general Sebi Ghiţă, căruia îi picta din când în când câte un portret pe disc video DVD, portret pe care Ghiţă îl trimitea prin călugări acoperiţi ai SRI la televiziunea România TV, unde era dat pe post de moderatori acoperiţi şi ei, împreună cu înregistrări audio în care înjura Justiţia din ţară.

Dacă şi care zvon anume din cele trei era adevărat, nu s-a aflat încă.

Uşa traseistului politic

Spre deosebire de trecătorii simpli, care făceau exact ce se aşteaptă toată lumea să facă un trecător în orice loc, adică treceau în grabă, trecătorii mai complicaţi se opreau câtva timp şi studiau curioşi forma ciudată a acestei uşi din localitatea Zimnicea, judeţul Teleorman. Cei mai deştepţi făceau presupunerea că numai un matematician convins de teoriile lui Riemann ar fi putut proiecta aşa ceva, iar cei mai puţin deştepţi credeau că tâmplarul care o construise băuse mult prea mult în ziua aceea. Cei care credeau în existenţa extratreştrilor erau convinşi că aceştia generaseră o distorsiune a spaţiului la trecerea lor prin Zimnicea în drum spre tunelurile energetice de sub Sfinxul din Bucegi.

Slăbiciunea acestei teorii era că nici măcar ei nu găseau o explicaţie asupra motivului pentru care extraterestrii ar fi trecut prin Zimnicea, venind din Bulgaria, în loc să treacă pe la Giurgiu-Ruse unde drumul era mult mai bun. Habotnicii religioşi, care în judeţul Teleorman erau foarte puţin, din simplul motiv că morţii erau o prezenţă obişnuită la orice votare, presupuneau că uşa fusese atinsă de mâna Diavolului. Slăbiciunea acestei teorii era că Diavolul se confunda practic în mintea locuitorilor cu omul de afaceri George Soros. Iar ce folos financiar ar fi putut trage Soros din Zimnicea era peste puterea de înţelegere a oricărui om întreg la cap. Adevărul era mult mai simplu şi fusese consemnat într-o biografie scrisă la comandă de un blogger din Braşov, care scria sub pseudonimul Zarafu din Bucureşti. O dificultate neaşteptată a fost că bloggerul era obişnuit să mintă cu neruşinare atunci când scria la comandă, prin urmare a fost o mare provocare pentru el să scrie adevărul pe bani.

În orice caz, povestea scrisă de Zarafu suna aşa:

„În spatele unei uşi strâmbe şi închise a unei case caraghioase din Zimnicea, judeţul Teleorman, a trăit

multă vreme un om care avea un obicei politic destul de răspândit la români: tot timpul îşi schimba ori partidul, ori doctrina, ori principiile. Aşa încât toată lumea îl poreclise" Traseistul din Zimnicea", pentru a-l deosebi de mulţi alţi traseişti de care era plină România. Viaţa i-a fost presărată de atâtea treceri dintr-o tabără opusă în alta, încât eu, bloggerul Zarafu din Bucureşti, care am fost biograful lui oficial, mi-am schimbat specializarea de la biografie la pornografie, imediat ce am terminat de scris lucrarea care i-a sintetizat existenţa.

La mijlocul anului 1920 a văzut lumina zilei Vasile Burghelea, într-o familie de chiaburi mijlocaşi căuzaşi. Locul naşterii lui a rămas neclar chiar şi pentru mine, biograful lui. Asta pentru că, de fiecare dată când vreun primar îl făcea cetăţean de onoare al localităţii pe care o conducea, Burghelea şi-l schimba în acte pentru a putea primi distincţia respectivă. La 14 ani, în timp ce tatăl său secera grâul cu argaţii iar holera secera împrejurimile, Burghelea primeşte cadou primul său cal. La 15 ani îl primeşte pe al doilea, la 16 pe al treilea şi aşa mai departe. Caii lui mor de drum lung, el de grija altora. Nu are niciodată mai mult de un cal în proprietate.

Are în schimb două bărci, mai precis două luntre, pe care le ţine una lângă alta în timp ce vâsleşte în ele pe Dunăre, ca să poată sta cu fundul în amândouă, în orice moment. Adesea este văzut la pescuit ilegal de somn, sărind dintr-o luntre în alta, lucru extrem de greu de făcut atunci când stai cu fundul în amândouă.

Întreaga adolescenţă a lui Burghelea a fost măcinată de complexe psihanalitice tipice. Cu un tată autoritar şi o mama eroină, Vasile capătă obiceiuri greşite, care îi vor dăuna profund mai târziu în viaţa conjugală. Nesuportând exploatarea omului de către om, în anul 1936 se face haiduc. Întâi ia de la bogaţi şi dă la săraci, apoi îşi schimbă principiile şi ia de la săraci şi dă la bogaţi. La

întâmplare, în vâltoarea luptei de clasă. La 19 de ani, îmbrăcat în verde fără a fi irlandez, cu centură şi diagonală neagră, ţine cuvântări în sprijinul curăţeniei morale, al ordinii şi al disciplinei. E arestat şi trimis în lagăr, unde dovedeşte pentru prima dată un mare simţ politic al schimbării trecând la ţărănişti. Încearcă de nenumărate ori să treacă de la deţinuţi la gardieni, din păcate fără succes. Eliberat din greşeală, după ce fusese condamnat din prostie, este mobilizat în Armata Regală a României şi trimis în 1942 pe front, unde dezertează şi trece la ruşi, înscriindu-se în Divizia Tudor Vladimirescu. Se căsătoreşte pentru prima oară cu Sonia Kraviţova în 1943 şi divorţează în 1945, când Sonia fuge în America, unde ajunge peste ani bunica celebrului cântăreţ Lenny Kraviz. Pentru Vasile, singura amintire plăcută din căsătoria cu Sonia Kravitz rămâne operaţia de înlăturarea a prepuţului efectuată cu ocazia trecerii la religia mozaică. Jură că nu se va mai căsători niciodată, promisiune încălcată mai târziu, ca aproape toate jurămintele sale.

În 1946, Burghelea participă cu entuziasm la alegerile libere de după război în calitate de falsificator la urne, de partea comuniştilor. Din nefericire, fiind lipsit de experienţă, uită să se treacă pe liste. Este nevoit să fugă în munţi, unde ţine legătura cu americanii. Din păcate, americanii nu ţin legătura cu el. Scrie o scrisoare în care-şi manifestă indignarea faţă de abuzurile Regelui Mihai, imediat după plecarea acestuia din ţară, dar n-o semnează şi n-o trimite nicăieri. Vremurile erau tulburi, Poşta Română ducea scrisorile alandala.

După un timp îşi modifică ideile în privinţa căsătoriei. Se căsătoreşte a doua oară cu Nadia, în urma unui „coup de foudre” cu tatăl ei, general la direcţia a patra a fostei Securităţi, actualul SRI. Din prostie, în 1985 scrie un articol omagial în care i se adresează lui Nicolae Ceauşescu cu mult stimate tovarăşe preşedinte, uitând să scrie şi mult iubite tovarăşe secretar general. Automat devine dizident.

Convorbirile telefonice îi sunt ascultate şi plătite de fosta Securitate, actualul SRI. Este urmărit peste tot, pe stradă, în piscină, chiar şi în Elveţia, unde merge trimis tot de Securitate, în bătaie de joc. Ca disident, scrie o nouă scrisoare de protest, rămasă tot netrimisă.

În 1990 participă din nou la alegeri libere, în aceeaşi calitate, de falsificator de urne, ca şi în 1946. De această dată se trece pe liste, din păcate la PNL, forţat de renumele pe care şi-l făcuse ca dizident. Nemulţumit de rezultat, trece la PDSR şi participă la alegerile din 1992, tot la urne. În 1996 se mută la Convenţia Democratică şi câştigă alegerile din nou. Denunţă în altă scrisoare abuzurile lui Ion Iliescu, dar ezită s-o trimită până în 2000, când îi dă foc, îşi pune cenuşa scrisorii în cap şi se întoarce la PSD. În 2004, revoltat de abuzurile lui Adrian Năstase, îi scrie un e-mail lui Traian Băsescu prin care se declară împotriva politicianismului. Ultima trecere dintr-o tabără în alta o face în 2006, când trece în nefiinţă.

Fără să ştie, pierde uluitoarele ocazii de a trece de la un partid la altul, cu ocazia alegerilor din 2008, 2009 şi 2012. Nu pierde însă ocazia de a trece la catolicism, în ultima săptămână de viaţă, pe motiv că la ei există Purgatoriu, unde îţi mai poţi cântări o vreme opţiunile înainte de intrarea în Rai sau în Iad. La toate cele opt lăcaşe de cult din Zimnicea (biserica mormonă, schitul metodist, mini-sinagoga, moscheea conspirativă, cele trei biserici ortodoxe, plus casa de rugăciuni adventistă) a circulat bârfa că traseistul Burghelea a fost izgonit din iad, pentru că a încercat să-i facă pe diavoli să treacă la budism, ca să se poată reîncarna. Însă nimeni nu ştie precis, pentru că templu budist nu este încă în Zimnicea.

Aici banii pentru biografie s-au terminat, iar bloggerul Zarafu a văzut ivindu-se zorile. Şi, simţindu-şi oarecum falimentul aproape, tăcu.

Uşa interlopului

Trăia odată, în spatele unei uşi de forma unei potcoave de cal mort, un interlop destul de inofensiv, pe numele lui Cotlet Valdostana, care avea însă un obicei foarte ciudat. Valdostana umbla noaptea prin curţile vecinilor şi fura animale domestice de genul porci, capre, oi şi cai, pe care le scotea peste graniţă după ce le făcea acte de identitate în care erau trecute ca animale de casă: hamsteri, pisici, iepuri şi papagali, în mod normal, un asemenea infractor ar fi fost clasificat în rapoartele poliţiei drept găinar, însă Valdostana avea grijă să nu fure găini niciodată, aşa că urmărirea lui penală se desfăşura cu mare dificultate.

Imediat ce ajungea cu animalele cu identitatea astfel schimbată peste graniţă în Ungaria, Valdostana le pasa mafiei poloneze din Budapesta, care le transfera clandestin mafiei ungureşti din Varşovia, după care erau plasate oamenilor Filierei franceze din Austria şi de aici, cu sprijinul sucursalei mafiei calabreze N'Drangheta din Rouen ajungeau la Rotterdam, unde erau îmbarcate pe vase sub pavilion somalez, controlate de Mafia irlandeză din Boston, ajungând în final, sub protecţia mafiei evreieşti din New York, la Mafia rusească din Miami, Florida.

Acest circuit extrem de complicat, dar riguros respectat, fusese descoperit complet întâmplător de serviciile secrete americane în timp ce ascultau telefoanele serviciilor secrete olandeze şi era folosit întotdeauna de mafia internaţională numai din ambiţia de a demonstra opiniei publice că infractorii se comportă mai profesional decât poliţiştii. Şi mai interesant era că serviciile secrete româneşti aflaseră toate aceste amănunte în urma surprinzătoarei penetrări informative a Ambasadei Britanice de către agentul dublu conspirat Manole, despre care se

credea că ar fi nimeni altul decât guvernatorul Băncii Naţionale a României, Mugur Isărescu.

Dar ceea ce se dovedise cu adevărat spectaculos era scopul pentru care interlopul furniza animalele spre adopţie Mafiei ruseşti din Florida, USA. Mafia rusească folosea animalele domestice prin restaurantele vegane, ca să-i sperie pe vegetarienii care nu-şi plăteau taxele de protecţie.

Din tot acest bombardament informaţional vecinii lui Valdostana nu înţelegeau un singur lucru: de ce i se spune infractorului interlop şi nu hoţ, cum ar fi fost mai firesc. Căci până în momentul în care apăruse el în casa cu uşa în formă de potcoavă, singurii hoţi din România care aveau dreptul legal (pe care de altfel şi-l votaseră singuri) de a li se spune altfel decât hoţi, erau politicienii aleşi să conducă ţara, cărora li se spunea parlamentari. Dar la ei era justificat, pentru că erau aleşi de popor şi pentru că, deşi îi alegea din nou de fiecare dată, poporul nu putea suporta ideea că votează hoţi în fruntea ţării.

Despre Valdostana se mai povestea că fusese amestecat în celebra afacere Porcbagajul, în care un porc fusese traficat sub formă de carne vie la Paris, unde suferise o inexplicabilă operaţie de inversare de sex şi se întorsese scroafă. Neavând nicio probă împotriva lui, poliţiştii şi procurorii găsiseră totuşi o portiţă legală şi aveau mandat de la judecător să-l cerceteze pentru moment în stare de ebrietate, stare în care Valdostana se afla oricum mult mai des decât în cea de libertate.

În casa interlopului se oploşise de la o vreme o tânără foarte atractivă, pe numele ei Savarina Ciornei, de meserie fotomodel de lenjerie, specializarea sutiene mici şi minuscule. Din punct de vedere creştin – ortodox, Savarina era o oiţă rătăcită de Oastea Domnului, ea trecând la mahomedanism în Liban, unde lucrase ani de zile ca dansatoare din buric la bară.

Într-o noapte, pe când ea dansa din buric, iar bara dansa din şuruburile de prindere din tavan,

acoperişul barului s-a prăbuşit şi fata a fugit înapoi în România. Uneori, când o mai năpădeau amintirile din Liban, ieşea în faţa casei şi dansa din buric la bara de pe uşă, spre satisfacţia adolescenţilor de peste drum, care n-ar fi avut altfel niciodată ocazia să vadă un asemenea spectacol într-un local specializat, fiind minori. În restul timpului, bara era folosită numai de beţivii care se întorceau de la cârciumă, care se apucau strâns de ea şi încercau apoi să se ţină în picioare, crezând că merg cu tramvaiul.

În fine, trăiau amândoi liniştiţi în căsuţă, sub formă de concubini şi pe fondul consumului exagerat de alcool. Până când, într-o bună zi, procurorii s-au hotărât să-l aresteze preventiv pe Valdostana, acuzându-l de conducerea unui judeţ în stare de ebrietate şi fără permis. Această tactică juridică avusese un mare succes în cazul lui Nicuşor Constantinescu, preşedintele Consiliului judeţean Constanţa şi procurorii nu vedeau niciun motiv să n-o folosească şi la restul infractorilor din România.

De aici încolo, lucrurile au scăpat de sub control. Fiind Ajunul Crăciunului, cei doi concubini au furat un porc de la un vecin (care îl îngrăşa chiar atunci, după obiceiul locului), l-au trecut în acte drept hamster şi au plecat în grabă spre graniţă.

Lângă Oradea, negăsind vama din cauza confuziei generate de un regionalism lingvistic (ei întrebând de vama Ciorbă, în loc să întrebe de vama Borş), cei trei s-au hotărât să petreacă Ajunul Crăciunului chiar pe fâşia arată ce desparte (printre multe alte lucruri) România de Ungaria. Din patriotism, s-au aşezat pe partea românească a fâşiei, pe care au recunoscut-o după iarba tricoloră, partea ungară fiind acoperită cu iarbă verde. Ca să-i deruteze şi mai tare pe poliţiştii de frontieră, au început să cânte colinde nemţeşti şi să bea bruderschaft, ştiut fiind că oficialii maghiari evită să interogheze cetăţeni germani, din motive de slugărnicie inter-europeană. Singurul care dădea semne de mare nervozitate era porcul, comportare

pe care Valdostana a pus-o pe seama faptului că acesta simţea că va fi sacrificat în curând, aşa că Savarina a venit cu ideea ca să-l îmbete cu bere. Din nefericire, această decizie a avut un efect contrar, porcul crezând că vor să-l asomeze cu alcool în vederea unei tăieri conforme normelor UE, aşa că a început să guiţe asurzitor.

Deranjaţi de gălăgie, douăzeci de migranţi somalezi – care dormeau sub fâşie ca să se încălzească gratis de la energia geotermală, energie prezentă în exces în zona Oradea- s-au trezit din somn şi au trecut graniţa cu infractori cu tot. Intrând frudulos în Ungaria, despre care ei credeau în mod cu totul eronat c-ar fi Olanda, migranţii somalezi şi-au aprins imediat joint-uri cu marijuana, încercând să pară a aparţine modelului cultural olandez. În acest moment, poliţiştii unguri de frontieră au lăsat la o parte orice precauţii şi au somat grupul de infractori să se predea, trăgând pentru început focuri de armă de avertisment la picioarele porcului. Ei s-au justificat la ancheta ulterioară că au tras la picioarele porcului din considerentul că acesta avea patru, şi în cazul nefericit în care-i nimereau unul acestuia i-ar mai fi rămas trei, spre deosebire de oameni, cărora le-ar fi rămas numai unul.

Complet înnebunit de spaimă şi scăpat o secundă de sub supravegherea lui Valdostana, porcul a rupt-o la fugă. După o urmărire ca în filmele est-europene cu Armând Assante, într-o benzinărie din apropierea graniţei, porcul a sărit pe bancheta din spate a unui Mercedes Maybach 600 şi a dispărut pe vecie. Poliţia a fost sesizată zadarnic.

Din cauza nefericitei situaţii statistice conform căreia 90 la sută din proprietarii de Maybach au ceafa lată şi foarte groasă, ca să nu vorbim şi de obraz, niciun poliţist din lume n-a îndrăznit vreodată să oprească o astfel de limuzină, doar ca să se convingă dacă pasagerul din spate este om sau porc.

De la Crăciunul acela, nimeni nu i-a mai văzut prin localitate nici pe Valdostana şi nici pe Savarina. Şi deşi hoţi au mai fost cu duiumul, alt interlop

demn de acest nume nu s-a mai stabilit acolo niciodată.

Şapte legende multinaţionale frăţeşti

Alergătorul neprins şi bonul fiscal

În îndepărtata Etiopie s-a născut acum ceva vreme un copil foarte mic, cu picioruşe lungi şi musculoase, dar slab ca un şniţel de viţel bătut îndelung cu ciocanul. De cum l-a văzut aşa de pirpiriu, moaşa s-a speriat şi l-a scăpat într-o cristelniţă, unde micuţul a înotat mai bine de două ore până când l-a prins preotul şi l-a botezat. I-au pus numele Tokilu, ceea ce în limba băştinaşilor ar fi putut însemna „cel care peste mai multă vreme va cântări un kil”.

Nimeni din Etiopia nu ştia cu precizie dacă însemna chiar asta. Limba în care se exprima poporul era un organism excesiv de viu şi se modifica cât ai zice peşte. Nici peşte nu ştia nimeni ce însemna exact, în Etiopia, cu mâinile goale, animalele acvatice erau foarte greu de prins, mai ales pe vreme de secetă şi la mare distanţă de ocean. Adică exact condiţiile geo-climatice în care se afla ţara respectivă dintotdeauna.

Oricum, copilul Tokilu era aşa de mic încât cu ochiul liber (singura entitate liberă permisă în Etiopia) nici nu-ţi puteai da seama dacă era băieţel sau fetiţă. Aşa că i-au mai spus şi Abibu, ceea ce tălmăcit însemna: „Vom trăi şi vom vedea noi mai încolo ce gender este”.

Încă înainte de a merge în picioare bebeluşul putea alerga mai repede decât orice vieţuitoare din savană. Mai repede decât ghepardul, mai repede decât antilopa gnu şi mai repede decât zebra. Probabil şi mai repede decât trenul, dar asta nu putea nimeni să spună cu mâna pe inimă. Căci nimeni din satul acela din Etiopia nu văzuse încă trenul.

Cât era ziulica de mare, Tokilu alerga de-i sfârâiau picioruşele şi se oprea numai o dată pe zi ca

să bea apă şi odată pe săptămână ca să mănânce câte ceva. Asta era oarecum firesc. Pentru o persoană normală, născută şi crescută în Etiopia, faptul de a mânca mai des decât o dată pe săptămână sau să a bea apă ca nesimţitul mai mult decât odată pe zi, ar fi fost un comportament inacceptabil şi de prost gust. Apariţia lui Tokilu Abibu în comunitate a avut şi părţile ei bune.

Bătrânii satului erau fericiţi că nu mai trebuiau să frece toată ziua lemne uscate, până le ieşeau ochii din cap, numai ca să aprindă focul. Era destul că aveau ochii ieşiţi din cap de foame. Acum era suficient să-l cheme pe Tokilu, care alerga peste lemne de-i sfârâiau călcâiele şi imediat se aprindea focul. Uneori focul nu se aprindea, dar sfârâitul călcâielor era aşa de puternic şi de natural, că nici nu-ţi dădeai seama că nu s-a aprins.

Şi vremea trecea şi Tokilu Abibu tot creştea. Acum alerga prin savană şi prin pădurici, cu maşinile de pompieri după el ca să stingă incendiile provocate de picioarele lui sfârâicioase. Astfel, în satul acela etiopian apăruse un al doilea cerc vicios după „Cercul mâinilor îndemânatice” de la primărie, cercul vicios format din picioarele lui Abibu şi pompieri. De multe ori, după ce terminau motorina la maşini, pompierii erau nevoiţi să alerge mai departe, pe jos, prin savană, căutând disperaţi hidranţi, unde să-şi mufeze furtunurile ca să poată stinge incendiile. Într-o zi, bătrânii satului au hotărât că aşa nu se mai poate şi-au strâns bani din donaţii, cu care au cumpărat un cufăr, în care l-au aşezat pe Tokilu. Au dat cufărul în grija unei călugăriţe ursuline care se întorcea în Statele Unite ale Americii, ca să-l ducă pe Abibu acolo unde maşinile de pompieri erau ultraperformante şi benzina nu se termina niciodată.

De aici legenda spune că evenimentele au luat un curs mai mult decât uimitor.

La aeroportul Otopeni, unde avionul a făcut o escală neaşteptată, provocată de o falsă alarmă de atentat cu bombă, mânuitorii de bagaje au deschis

cufărul. Abuzul respectiv s-a produs pe de o parte din obişnuinţa mânuitorilor de bagaje din Otopeni de a cotrobăi în bagajele pasagerilor şi pe de altă parte deoarece se zvonise că cineva pierduse un bon fiscal în aeroport. Iar bonul fiscal pierdut tocmai ieşise câştigător la Marea Loterie a bonurilor fiscale. Premiul fiind de un milion de lei, adică echivalentul în bani normali a 300 000 de dolari în momentul respectiv, toate bagajele erau verificate la sânge.

Imediat ce a fost deschis cufărul, dintr-un instinct de autoconservare prezent la orice fiinţă umană, dar excesiv de prezent la etiopieni, tânărul Tokilu Abibu a sărit în picioare şi a luat-o la fugă, sfârâind din picioare. Văzându-l cât de repede fugea, nimeni n-a mai avut nicio îndoială că Tokilu fugea cu bonul fiscal câştigător. Niciun român n-ar fi alergat aşa de repede pentru mai puţin de un milion de lei. Cu toate eforturile depuse, o exprimare destul de stranie din limba română, căci niciun român n-a văzut vreodată cum arată un efort depus, nimeni n-a reuşit să-l prindă în ziua aceea pe Tokilu.

Două zile mai târziu, când s-a aflat în presă despre o serie inexplicabilă de incendii din California, inspectorii ANAF au scuturat din corp cu bucurie: Tokilu Abibu nu mai era acum problema lor.

Despre Tokilu nu s-a mai auzit nimic niciodată. Ceea ar putea fi, eventual, important pentru etiopieni, dar pentru noi nu înseamnă nimic. Pentru români e important doar atât: în ziua în care Tokilu Abibu a sărit din cufăr la Otopeni, trei credinţe populare româneşti au fost verificate:

— Dacă ai bon fiscal, nimeni nu-ţi poate face nimic

— Nu poţi întreba pe nimeni cum a furat primul milion

— Cine fură de la un milion în sus e foarte greu de prins!

Legenda mărţişorului din Doroteia

În prima zi a lunii martie, când gheaţa de pe acoperişurile caselor crapă o dată cu acoperişurile şi apa curge voios prin streşini, amestecată cu ţiglă, tablă şi cărămidă de horn, ţapinarii din Doroteia, judeţul Suceava, ies din casele unde au stat peste iarnă şi privesc în curţile în care clopoţeii gingaşi ai ghioceilor îşi croiesc drum prin mormanele de rumeguş, rămase de la lemnele furate din pădure şi tăiate în miez de noapte cu gaterul, ca să nu se prindă pădurarii. Din 1921, prin tradiţie locală, primii ies din case bărbaţii. Ei sunt îmbrăcaţi numai în izmene, ca un semn de respect pentru bătălia de la Mărăşeşti din 1916, unde bunicii sau străbunicii lor au luptat îmbrăcaţi la fel, adică tot în izmene. Singura diferenţă era că unii luptaseră de partea românilor, iar ceilalţi de partea nemţilor.

În multe familii oamenii şi-au transmis izmenele din generaţie în generaţie, până când acestea au ajuns ca nişte bikini, din cauza spălărilor succesive. Priveliştea sutelor de bărbaţi ieşiţi din case, aproape complet dezbrăcaţi, nu are nimic obscen, mai ales din cauza frigului pătrunzător, care împiedică orice organ să se manifeste la adevărata lui dimensiune.

După ce se foiesc puţin pe prispă, fumând câte o ţigară sau dând un păhărel de ţuică pe gât, bărbaţii se îmbracă gros, îşi pun cizmele în picioare şi intră în grajduri. Aici, după ce dau de mâncare la animale, mai beau câte un păhărel de ţuică, mai fumează câte o ţigară şi încep apoi să se strige peste obcini, râzând de starea în care se află şeptelul, slăbit şi înfometat după iarna grea:

„Vasile, Vasile, vină să te uiţi la porcul meu, băi! îi numai cât un pui di găină, băi! Scheisse, ti spargi di râs, hă, hă, hăă!”

„Să-ţi trăiască, băi Wolfgang! Aş vini cu mare drag, da’ mi-o căzut calu-n ligheanu cu apă şi tre’ să-l scot, că să-neacă, uăi!

Şi râd amândoi de-şi rup fălcile, nu alta. Sau:

„Kurt, băi Kurt, vină oleacă la gard, uăi!”

„Was macht du, Pauli? Ci vrei, ăi, omule, uăi? N-am când veni, că tre’ să-i dau gios clopotul la vacă, că nu să mai poati ridica di pi podeaua grajdului, uăi.

Şi iar ţine-te râsete. Uneori dialogurile sătenilor îmbracă nişte tente de-a dreptul suprarealiste:

„Orest, uăi nebunule, n-auzi? N-ai văzut-o pe Foca mea?”

„Foca ta? Am văzut-o, uăi Gustav, dar cum nu? îi cu Foca me, o plecat la şcoală amândouă, cu noaptea-n cap.”

Trebuie precizat că sătenii din Doroteia nu sunt eschimoşi, deci nu au foci propriu-zise şi chiar dacă ar avea, probabil că nu ar merge la şcoală. Explicaţia dialogului este că biserica din sat, având hramul Sf. Foca, trei sferturi din fetele sătenilor au fost botezate astfel, până când s-a aflat că sfântul Foca era de fapt bărbat.

Legenda spune că, într-o iarnă tare grea, trăia în Doroteia un ţapinar, care, plictisindu-se el să ţugărească buşteni, se făcuse homar şi curăţa hornurile cu ţapina. Pentru cine nu ştie, ţugăritul buştenilor înseamnă să-i cari din pădure la drum, legaţi în mod obişnuit de un cal, iar ţapina este un fel de cârlig mare cu coadă de lemn, cu care se răsucesc buştenii de pe-o parte pe alta.

Pe ţapinar îl chema Costică, dar lumea îl poreclise Mărţişor, pentru că se îmbăta în fiecare marţi şi uita de hornuri, plecând cu calul şi ţapina prin pădure până marţea următoare, când o lua de la capăt. Când venea primăvara, calul era aşa de slăbit, încât Costică Mărţişor îl lua într-o mână, lua ţapina în cealaltă şi pleca clătinându-se printre fagi până la cârciumă. Odată s-a îmbătat aşa de tare încât, întorcându-se spre casă cu ţapina într-o mână şi cu sticla de ţuică şi calul în cealaltă, îi amorţiseră rău de tot degetele. Şi cum mergea prin pădure alunecând pe povârnişuri scăpa când calul, când sticla, iar ţuica se tot vărsa pe jos. Costică s-a

enervat aşa de tare, că şi-a înfipt ţapina în gulerul cojocului, a agăţat calul cu tot cu hamuri de ea şi-a mers ţinând sticla cu amândouă mâinile până acasă. Ca de obicei când se întâmpla ceva neobişnuit, oamenii au ieşit la porţi, strigându-se cu mare mirare unii pe alţii:

— Băi Friedrich, vină să-l vezi pi Costică Mărţişor cum vine acasă, cu calu-nfipt în gulerul de la cojoc, băi!

— Termină-te, uăi Hans, mincinosule că nu te cred! Uăileu, asta-i încă una! Reinhold, nebunuli, hai să vezi şi tu ce n-ai mai văzut!

— Taci, ăi Friedrich, că nu se poati aşa ceva. Eu dac-o mai văd şi pi asta, mă jur că plec la Stuttgart.

Aceasta este legenda Mărţişorului din Doroteia. Ea explică de ce oamenii îşi pun mărţişorul în gulerul cojocului la venirea primăverii, de ce mărţişoarele reprezintă homari şi mai explică de ce Hans, Reinhold şi Friedrich nu mai locuiesc în Doroteia, ci la Stuttgart. De asemenea, explică de ce la Doroteia şi în multe localităţi din Bucovina, bărbaţii primesc mărţişoare de la femei de 1 Martie şi nu invers, ca în restul ţării.

Legenda lui Rămas Bun

S-a născut odată în China, pe vremea viteazului comunist Mao Ze Dong, într-un oraş mijlociu de lângă Marele Zid, un băieţel. Venirea lui pe lume a trecut la început neobservată printre celelalte 38 000 de naşteri din Maternitate din acea zi. Şi cum în China comunistă normele sanitare prevedeau să existe o asistentă medicală la 100 de nou născuţi, 380 de surori umblau printre pătucuri, legând proaspeţii ghiocei gălbui în bucheţele de câte patru, din lipsă de sforicele cu numere. Când au ajuns la pătucul micuţului Chen, din piepturile mici, oblice şi mlădioase ale surorilor au ieşit la unison câte trei oftaturi admirative în limba chineză: „Ooooh! Uaaah! Hoohh!”.

După cum se ştie, încă din cele mai vechi timpuri şi până în ziua de azi, chinezii îşi exprimă toate emoţiile negative prin răcnete şi toate emoţiile pozitive prin oftaturi, neavând o prea mare încredere în nuanţe.

Micuţul Chen nu prea semăna a chinez. De fapt, încă nu semăna foarte tare nici cu un om. Cel mai mult semăna cu o cutie de viteze Honda, dar avea şi ceva de Nissan Patrol şi anume dispozitivul generos de schimbare a vitezelor. Şi, deşi ele aveau doar biciclete de când se ştiau pe lume, toate surorile medicale au simţit că dacă le-ar da cineva un Nissan Patrol ar şti imediat cum se schimbă vitezele. Micuţul Chen a mai primit numele Hua Dong, ceea ce însemna Nepreţuitul – în caz că-l luau părinţii acasă sau Rămas Bun – dacă-l lăsau la Maternitate.

Anii au trecut când mai repede, când mai încet, aşa cum treceau ei în China lui Mao Ze Dong. Între două revoluţii culturale, poporul chinez îşi aduna morţii, îşi dubla eforturile de edificare a socialismului şi-şi examina zadarnic opţiunile de viitor.

Când a crescut mare, Chen Hua Dong s-a căsătorit cu o studentă străină pe nume Adios Cuba, care plecase din Havana cu ideea de a nu ajunge niciodată în Cuba.

Chen mai semăna şi acum cu cutia de viteze Honda, dar asemănarea cu Nissan Patrol-ul dispăruse cu vârsta, iar vecinii îi spuneau acum Nissan Automatic, căci schimba vitezele exact la o anumită turaţie şi aceea mică.

Chen şi Adios au avut o fetiţă pe care au botezat-o Adios, după mamă şi China, după tată. Şi duşi au fost tustrei în Statele Unite unde pe tot omul îl chema Farewell Ireland, Adio Italia, Adieu France sau Dasvidania Rossia. Şi-au încropit acolo o spălătorie de rufe cubaneză cu un restaurant mic chinezesc la etaj. Cam atât despre Chen Rămas Bun şi Adios Cuba, dar ar mai fi ceva despre România.

Dacă treburile merg mai departe la fel, în România, peste zece ani mai toţi nou născuţii se vor numi Adio.

Şi dacă se vor numi Adio Dragnea sau Adio Iohannis contează prea puţin.

Horunul lui Gorea

Într-o zi din primăvara anului 1991, în livada unui ţăran care locuia în municipiul Roşiorii de Vede a răsărit un copac mic, cam cât o cutie de bere Heineken. Ce căuta un ţăran cu livadă într-un oraş municipiu? Explicaţia era foarte simplă. Datorită eforturilor continue ale oamenilor muncii în comunism, diferenţa dintre sat şi oraş se ştersese aşa de mult, încât acum numai cu mare greutate le mai puteai deosebi între ele.

Atâta că, în loc să fie satele pline de orăşeni, erau oraşele pline de ţărani.

Copacul răsărise în livada lui Gorică Gorea, un om necăjit, care fusese bătut de legionari în 1940 pe motiv că era evreu, în 1941 de Siguranţă pe motiv că era comunist, în 1947 de republicani pe motiv că era monarhist şi în 1948 de comunişti pe motiv că era chiabur. După aceea, între şi 1953 şi 1957 fusese bătut de securişti pe motiv că fusese legionar, din 1957 până în 1989 de miliţieni, pe motiv că era contra, iar în 13–15 iunie 1990 fusese bătut de mineri pe motiv că era în Bucureşti. Din fericire, aşa cum spune un proverb popular internaţional „Ce nu te omoară, te întăreşte!” Din nefericire, în Roşiorii de Vede proverbul popular era: „Ce nu te omoară, te distruge!”. Distrus fiind, Gorică Gorea căuta mereu compania plantelor, pentru că el animale nu avea, iar cu oamenii se lămurise demult, încă din 1940.

Odată răsărit, copacul începu să crească vijelios şi toţi roşiorenii de vede, cum le spuneau locuitorilor oraşului ceilalţi teleormăneni din judeţ, veneau la gard ca să-l vadă cum se înalţă. Căci deşi numele judeţului Teleorman însemna pădure nebună în limba turcă, fireşte că din pădure nu mai rămăsese decât partea cu nebunia şi locuitorii judeţului erau cam nemulţumiţi din cauza asta. Aşa că-şi puseseră toate speranţele în copăcelul lui Gorică Gorea.

După cum dovedise un inginer silvic, care fusese angajat la Primărie ca director de urbanism, copăcelul era un gorun. Dar fiindcă nimeni nu voia să-i spună gorunul lui Gorică Gorea, pe motiv că împleticea limbile şi aşa împleticite de la băutură ale locuitorilor, i-au spus Horunul lui Gorea.

Din cauza vitezei cu care creştea, horunul lui Gorea fusese declarat la Primărie minune locală şi sfinţit de un sobor de preoţi, adus tocmai de la Arhiepiscopia Tomisului ca să sfinţească Mercedes-ul unui baron local şi care se ocupase şi de copăcel pro bono, adică în aceeaşi bani.

Oamenii erau tare fericiţi că aveau şi ei o minime a lor. Până atunci, singurele minuni prin partea locului fuseseră naşterea unui miel cu cinci picioare şi a cel puţin două mii de oameni fără minte. În timp ce horunul creştea văzând cu ochii, în centrul oraşului viaţa continua ca pe vremea lui Ceauşescu, iar la periferie, ca pe vremea lui Gheoghe Gheorghiu Dej. Viaţa politică, că viaţa economică continua ca pe vremea lui Gheorghe Doja.

Horunul creştea însă cu viteză. Nu mai era cât o cutie de bere de patru lei, era cât o maşină de spălat de 1500 de lei, apoi cât un automobil de 8 000 de euro, apoi cât o limuzină de 40 000, apoi cât o casă de 150 000 şi în cele din urmă cât vilă de 300 000. Iar oamenii începuseră să-l urască, deoarece horunul urma să ajungă în 25 de ani cât un palat de 900 000 de euro şi ei abia ajunseseră la maşina de spălat de 1500 de lei. Şi după cum se arătau lucrurile, nici în 25 de ani nu aveau să ajungă la mai mult.

Şi asta n-ar fi fost de chiar de nesuportat. Insuportabil era că atunci când vântul bătea cu putere, frunzele horunului păreau că şoptesc: „Pfuuuiii! Proşştilor, iar aţi votat greşşit! Pfuuuii! Proşştilor, iar aţi votat greşit!”.

Atât şopteau frunzele şi oamenii erau cuprinşi de turbare: odată că mereu părea că gorunul are dreptate şi a doua oară că nu le spunea când şi cu cine au votat greşit. Că de-a lungul timpului votaseră pe rând cu toţi şi tot nu era bine.

De aceea, într-o zi oamenii s-au strâns la Gorea acasă, au tăiat horunul şi l-au făcut surcele. Au făcut un foc mare de surcele şi-au fript mici de rumeguş şi-au băut vin de surcele până când li s-a umflat capul. Şi după ce s-au trezit din mahmureală au votat alt preşedinte, dar nimeni n-a putut să le şoptească dacă au votat tot greşit, că horunul nu mai era. De atunci aşteaptă să apară o altă minune ori să răsară alt horun.

Legenda ariciului lui Cuza

În satul Boroaia de lângă Ghimeş, localitate cunoscută astăzi numai maniacilor SNCFR, de pe tabla trenului Inter Regio Braşov-Comăneşti, mai poate fi văzută şi acum o casă mică şi dărăpănată din secolul al XVIII-lea, care nu se deosebeşte cine ştie ce nici de casele dărăpănate din secolul al XIX-lea şi nici de casele dărăpănate construite de la 1988 încoace. Când se îmbată, şi asta se întâmplă de cel puţin două ori pe zi, localnicii povestesc oricărui trecător care face cinste cu o ţuică povestea acelei case, a frumoasei Mirabela şi a ariciului lui Cuza.

În anii zbuciumaţi de după Unirea Principatelor, domnitorul se întâlnea adesea la ceas de taină cu Moş Ion Roată lângă şanţul din faţa casei Mirabelei. De ce nu se întâlneau lângă şanţul din faţa casei lui Moş Ion Roată? Simplu, casa Mirabelei era exact la jumătatea distanţei dintre casa moşneagului şi cârciumă. Deşi lui personal nu-i plăcea de fel băutura, Moş Ion Roată era prezent la cârciumă în calitate de înţeleptul satului pentru aplanarea conflictelor spontane. Şi cum erau mai mult de patru conflicte spontane pe zi şi cum după aplanarea fiecăruia, împricinaţii dădeau de băut…

Domnitorul venea la cârciumă cu trăsura şi-l lua pe Moş Ion Roată, care mergea pe jos, pe lângă trăsură, după obiceiul vremii. În faţa casei Mirabelei moşneagul ostenea şi se lăsa încetişor în şanţ să se odihnească o vreme, după care se ridica şi făcea şi cealaltă jumătate de drum până acasă. Tot după obiceiul vremii, Moş Ion Roată sta lungit în fundul şanţului cu un ţoi de rachiu în mână şi patru şprituri în cap, iar Cuza Vodă sta în trăsură cu o ladă de şampanie, ciugulind caviar. Moş Ion Roată povestea despre corupţie, sărăcie şi alte rele din ţară, iar Prinţul Cuza despre Rusia, Polonia, Cehia, viziunea lui despre viitorul Principatelor şi alte asemenea prostii.

Domnitorul primise cadou de la sultan un arici de rasă, blând ca o pisică, care-i torcea în braţe. Iar când o vedea în pragul uşii pe frumoasa Mirabela pieptănându-se, Cuza numai ce-şi trecea gânditor mâna pe spinarea ariciului şi din palmă îi săreau picături de sânge.

— Semn rău, Maria Ta, asuzi sânge la mânuri – bolborosea Moş Ion Roată din fundul şanţului. Era obiceiul înţeleptului să spună adesea lucruri ciudate.

Gurile rele vorbeau că domnitorul tare ar fi vrut s-o vadă pe Mirabela când făcea baie. Din păcate, fereastra de la baia Mirabelei era din băşică groasă de porc, căci toată sticla din Principate abia dacă ajungea pentru ţoiurile de rachiu, de unde să mai fie şi pentru geamuri. Într-o zi, nemaiputând răbda zgârieturile din palmă, Cuza îl chemă la el pe băiatul lui Moş Ion Roată, pe care-l chema prin tradiţie Moş Ion Roată Junior şi-l trimise cu o scrisorică la Mirabela.

Şi, ca să fie un semn clar că vine din partea lui, îi dădu şi ariciul. Ce-o fi fost în mintea Mirabelei când l-a văzut în pragul uşii pe tânărul Moş Ion Roată Junior cu ariciul lui Cuza, nu se ştie. Avea Mirabela capul lui Heliade Rădulescu – un sfinx pătrunsă de-nţeles? Ariciul s-a comportat nepotrivit? Francofonia Ie-a jucat vreo festă cu deja-vu-ul? Cert este că tinerii s-au căsătorit la scurtă vreme, lăsându-l pe Cuza Vodă cu ariciul luat şi buzele umflate. Legenda spune că în momentul acela au dispărut toţi aricii din Boroaia, odată cu şampania, Cuza şi caviarul şi-au reapărut abia în 1990, odată cu hamburgerii, Iliescu şi Coca Cola.

Ghenadi şi fluturele cu cap de gumă

Această legendă a supravieţuit într-un mod cu totul uimitor, dacă ţinem cont că pune serviciile secrete ruseşti într-o lumină foarte proastă, iar toate serviciile secrete detestă orice fel de lumină, dar în mod special pe cea proastă.

Fluturele cu cap de gumă a apărut prima dată în 1993, în Siberia, la 700 de kilometri nord est de Bilibini, Republica Autonomă Chukotka, fiind prins întâmplător de singurul locuitor al micului judeţ Uranskoe, Ghenadi Hansevici Ianaev. Ghenadi suferise toată copilăria petrecută la Iakutsk din cauza unui tată abuziv, pe care-l mai chema şi Hans pe numele mic, nume care nu este deloc apreciat în Rusia din motive binecunoscute. De aceea, Ghenadi fugise de acasă şi lucrase din adolescenţă până la ieşirea la pensie ca vagonetar într-o mină de diamante. Munca în sine nu fusese prea grea, dar consumul forţat de laxative, impus de conducerea minei pentru toţi angajaţii, ca să nu plece cumva vreunul acasă cu un diamant în burtă, îl terminase complet. După ieşirea la pensie, Ghenadi se angajase ca paznic la o mină de uraniu dezafectată cu scopul declarat de a-şi mai mări veniturile până la nivelul la care să nu moară de foame. Căci acesta era nivelul maxim de venituri permis pentru salariaţii din Republica Autonomă Chukotka.

E greu de spus ce nevoie era de un paznic la o mină de uraniu părăsită, într-un loc în care nu mai era nicio altă fiinţă umană pe o rază de 800 de kilometri, dar Ianaev nu-şi bătea singur capul cu asta. Iar nevastă-sa îl părăsise la patru zile de când se angajase paznic la mină, aşa că nici altcineva nu-l bătea la cap. De când îi fugise nevasta, în afară de câteva flirturi ocazionale cu nişte ursoaice cu pui, pe care nu era bine să le contrazici când aveau chef de flirtat, Ghenadi nu mai socializa cu sexul opus. Casca, cizmele şi şorţul, toate căptuşite cu plumb,

pentru a se proteja de radiaţiile din mină le scotea odată la trei zile, când făcea duş. Chiloţii cu vată minerală şi maieul de azbest le scotea mai rar, odată pe săptămână, când făcea baie în cazan. Odată pe an, Ianaev pleca într-o călătorie de două săptămâni cu şareta până la Bilibini, unde îşi încasa salariul, umplea jumătatea din spate a trăsurii cu somon afumat, conserve de costiţă cu fasole şi blinii şi jumătatea din faţă cu sticle de votcă şi se întorcea în alte două săptămâni la ghereta din faţa minei.

Într-o zi, călcând neatent pe o mină antipersonal, pierdută probabil de vreun grup de braconieri, care le foloseau la pescuit pe post de carbid, Ghenadi a sărit circa trei metri în aer, unde a prins din zbor un fluture. Revenit pe pământ într-o singură bucată, graţie grosimii respectabile a cizmelor şi şorţului cu plumb, el a observat cu mirare că fluturele pe care-l ţinea în mână avea capul foarte asemănător cu guma de şters cizmele. Nefiind biolog, Ianaev nu a dat nicio importanţă evenimentului. Totuşi, fiind în stare de ebrietate, el s-a şters din greşeală pe burtă cu capul de gumă al fluturelui şi a observat cu mirare că i-a dispărut pata pe care-o avea de când căzuse odată în ligheanul cu rufe antiradiaţii, rufe pe care le spăla cu sodă caustică. Continuând experimentul, Ghenadi s-a şters pe frunte cu capul de gumă al fluturelui şi a observat uluit că îi dispare şi cuta lăsată de purtarea îndelungată a căştii de miner căptuşită cu plumb. Lăsat liber, fluturele cu cap de gumă, aşa cum l-a numit Ianaev într-un moment de inspiraţie etimologică, s-a aşezat pe chiuvetă şi a început să şteargă farfuria de tablă. Apoi a început să şteargă tacâmurile de alpaca, etichetele de pe cutiile de costiţă cu fasole şi samovarul de ceai. Bucuros că părea să fie o seară în care nu mai trebuie să spele vasele, Ghenadi a mai băut o jumătate de litru de votcă şi a adormit instantaneu. Când s-a trezit, toată casa era lună. Fluturele cu cap de gumă ştersese geamurile, funinginea de pe sobă, mizeria de pe duşumele, varul de pe pereţi şi vopseaua de pe uşi. Fluturele

ştergea tot ce întâlnea în cale. Petele de pe faianţa din baie, inscripţiile de pe becurile cu incandescenţă, rugina de pe fiarele aruncate în faţa minei, tot.

Nici fotografiile cu Stalin de pe peretele gheretei, rămase acolo din 1943, n-au avut o soartă mai bună, fluturele cu cap de gumă le-a şters ca şi când n-ar fi fost acolo niciodată.

Probabil că ar fi şters şi diferenţa dintre sat şi oraş, cu condiţia să fi fost un sat şi un oraş la îndemână, ceea ce nu era cazul. Înainte ca să-i şteargă şi ebonită de pe telefonul cu manivelă, Ghenadi a ridicat receptorul şi l-a informat pe şeful lui despre dezastrul făcut de fluturele cu cap de gumă. Iar şeful lui a informat imediat mai departe autorităţile competente, care în Siberia se confundă complet cu Serviciul secret rus, FSB. Când FSB-ul a sosit la faţa locului, patru ore mai târziu, fluturele cu cap de gumă dispăruse fără urmă.

După ce l-au bătut zadarnic, dar metaforic, la cap pe Ghenadi să le spună unde anume a dispărut, oamenii FSB-ului l-au bătut la tălpi, la palme, la spinare, la degete, la plexul solar şi la chiloţii din vată minerală. Degeaba, bătrânul paznic nu mai ştia nimic. Consultaţi în disperare de cauză de agenţii FSB, savanţii ruşi au ajuns la concluzia că fluturele cu cap de gumă ştersese complet memoria colectivă a locului. Memorie care, în acest caz particular, se confunda complet cu memoria individuală a lui Ghenadi. Ceea ce făcea fluturele acum şi mai preţios, deoarece conducătorii ruşi încercaseră dintotdeauna să şteargă memoria colectivă a tuturor locurilor, dar fără succes. Dar oricât l-au căutat oamenii FSB-ului, nu l-au mai găsit niciodată. Fluturele cu cap de gumă fusese atât de eficient încât îşi ştersese până şi propriile lui urme.

Legenda Oului încondeiat

În zilele ploioase de aprilie, în după amiezile calde de mai sau în nopţile îngheţate de martie, locuitorii din satul Holohoşca, comuna Sadova, judeţul Suceava, după ce dau de mâncare la cai, vaci, porci, găini, raţe şi copii, totdeauna în această ordine, se aşază lângă sobă şi beau ţuică de prune, îndoită cu alcool rafinat de 90 de grade. Scrâşnind din dinţi, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza băuturii foarte tari, ei privesc coşul cu ouă încondeiate aşezat pe masă, aşteptând să crape măcar unul. Când crapă unul mai vechi de 4–5 ani, în cameră se răspândeşte un miros greu şi toţi cei aflaţi în încăpere sar în picioare, dau paharele de băutură pe gât sau peste cap şi strigă, cuprinşi de hohote de râs: „Să-ţi fie de bine, nănaşule!”. În casele de nemţi se mai strigă şi: „Achtung! Asta-i muzica ce-mi place!”, în casele de ucrainieni „Atenţie, inamicul ascultă!” şi în puţinele case de evrei rămase „Mazel Tov!” Legenda spune că primul ou încondeiat a fost inventat de Neculai Bucşă, argatul boierului Bucşoiu în 1784. Ocupând Bucovina în 1775, austriecii aduseseră aici un obicei care fusese cu drag adoptat de localnici şi anume bruderschaftul. Când se întâlnea un austriac cu un român, un român cu un român, sau, în cazuri disperate, un român cu un evreu, ei se luau de braţ prieteneşte şi beau cât puteau. Aveai voie să cazi în genunchi numai după cinci pahare, după zece puteai să cazi şi pe spate sau pe burtă, dar tot timpul trebuia să te ţii de braţ şi să bei mai departe. În ajunul Paştelui, argatul Neculai Bucşă tocmai terminase de băut paisprezece bruderschafturi cu ceasornicarul Leibowitz, după care plecase la poiata găinilor ca să ia nişte ouă să le înroşească pentru boier. Fiind după cum spuneau austriecii – abţiguit – lui Neculai îi veni ideea, la mintea cocoşului pentru orice beţiv, să nu mai ducă ouăle nevestei, care urma să-l vadă beat ca holz-ul,

ci să le înroşească ouăle direct în cuibar. În acest scop, el luă cutia cu farbă roşie (cum îi spuneau bucovinenii vopselei pentru ouă) şi intră plin de curaj printre găinile adormite. Aici, cu neruşinarea specifică beţivului, el începu să pipăie găinile în căutare de ouă. După ce pipăi cinci sau şase găini, care începură să chicotească amuzate, el dădu nas în cioc cu un cocoş înfuriat, care dădu cu el de pământ, răsturnând şi farba roşie în cuibar. Cum stăpânul lui, boierul Bucşoiu îl aştepta să vină cu ouăle înroşite şi cum Neculai adunase şapte, dar nu mai avea vopsea, el s-a gândit să aducă ouăle din condei. În acest scop, el a scris pe fiecare ou cu condeiul cuvântul ROŞU, după care a luat o sticlă de ţuică din beci, a îndoit-o după obicei cu alcool rafinat şi s-a întors cu ouăle aduse din condei în casa mare unde s-a aşezat la bruderschaft cu boierul. După zece ture de bruderschaft, amândoi au văzut ouăle foarte roşii, situaţia generală albastră şi viaţa pe pământ galben-verzuie. Cuprins de o idee subită, Neculai a adăugat cu condeiul dâre din toate aceste culori pe ouă, cu o mână nesigură, într-o manieră care l-a făcut mult mai târziu celebru pe americanul Jacson Pollock. Un alt celebru pictor american, Mark Rothko, a dus mai departe ideea iniţială a lui Neculai Bucşă, scriind pe operele sale ce ar trebui privitorul să vadă.

Aşa spune povestea că au apărut în Bucovina ouăle încondeiate, bruderschaftul bucovinean, şpilhozenii, oberlihtul, foraibărul, şparhatul, speria şi bucşa. În satul Holohoşca se păstrează toate aceste tradiţii. De la bucovineni, austriecii au luat tradiţia de a tăia intensiv pădurile, pe care n-au dus-o la ei acasă, ci au păstrat-o tot în judeţul Suceava, fiind mai comod aşa pentru toţi.

Şapte poveşti multiculturale esenţiale

Povestea îndrăgostiţilor care-şi plăteau taxele

Cică trăiau odată în Bucureşti, doi tineri, Viorel şi Viorica, care erau evident băiat şi fată, deci toată lumea din jurul lor era mulţumită. Viorel şi Viorica erau patroni la o şaormerie şi angajaţi la negru la alta, ca să-şi poată plăti taxele la prima. Cei doi tineri se iubeau nebuneşte încă din timpul liceului şi abia aşteptau să treacă cele 16 ore în care munceau zilnic, să poată să ajungă şi ei acasă, să-şi smulgă hainele de pe ei, după care să se arunce în pat şi să facă acolo ce fac toţi tinerii îndrăgostiţi când se trezesc fără haine pe ei într-un pat. Însă pesemne că cineva le făcuse o vrajă, pentru că imediat ce ajungeau acasă fericiţi şi se băgau sub duş ca doi îndrăgostiţi civilizaţi, ei adormeau acolo şi dormeau duşi până dimineaţă, când plecau din nou la lucru. Din cauză că dormeau toată noaptea sub duşul pornit, le mai crescuse şi factura la apă caldă, aşa că acum mai munceau şi câte o oră pe net, în fiecare seară, ca postaci PSD, ca să-şi plătească factura mărită.

Aşa de chinuiţi erau Viorel şi Viorica, că până şi patronului de la şaormeria unde munceau la negru, i se făcuse milă de ei şi voise să-i dea afară, ca să le facă un bine şi să se poată şi ei odihni. Ceea ce era uimitor mai ales pentru că patronul era un libanez nemaipomenit de crud, care n-avea nici mamă, nici tată (fiind orfan de mic). Dar atâta se rugaseră îndrăgostiţii de el, că libanezul renunţase şi-i ţinuse mai departe dar cu salariul micşorat, aşa cum se obişnuieşte când concediezi pe cineva şi până la urmă îl primeşti la loc, la rugăminţile lui.

Degeaba îi certase şi contabilul de la şaormeria unde erau ei patroni şi-i rugase cu cerul şi pământul să nu mai plătească toate taxele la stat ca proştii, să

lucreze mai puţin şi să se iubească mai mult. Viorel şi Viorica au continuat să se iubească şi să plătească orice taxă tâmpită pe care Statul o născocea ca să le ia banii. Singura măsură de prevedere pe care şi-o luaseră era că întâi şi întâi plăteau asigurările de sănătate, pentru că bănuiau şi ei că dacă vor continua să se iubească aşa de nebuneşte, până la urmă vor fi internaţi în Spital la Psihiatrie.

Într-o zi, pe când plăteau ultimul impozit lunar la Trezorerie, în faţa şaormeriei la care erau ei proprietari a oprit maşina ANAF-ului, din care au coborât trei inspectori care le-au golit buzunarele şi le-au citit bonurile fiscale. Şi cum Viorel împrumutase de la maică-sa o sută de lei pentru care n-avea bon fiscal, inspectorii le-au închis şaormeria pentru 30 de zile. Celor doi îndrăgostiţi li s-a făcut rău pe loc şi-au fost internaţi într-un Spital în care doctorii îi îngrijeau cu mare drag, ori de câte ori le dădeau câte 100 de lei de persoană. Şi cum Viorel şi Viorica aveau profitul la şaormerie de şase sute de lei pe lună, doctorii trei zile îi îngrijeau şi restul lunii nu, că era social democraţie şi erau mulţi pacienţi şi toţi aveau dreptul să fie îngrijiţi dacă co-plăteau. Cel mai bun lucru era că fiind paturi puţine şi bolnavi mulţi, doctorii îi lăsaseră pe cei doi îndrăgostiţi să doarmă în acelaşi pat. Oricum, în universul sonor al salonului de spital, sunetele care veneau noaptea din patul lor se deosebeau cu foarte mare greutate de gemetele pacienţilor operaţi din celelalte paturi.

În timpul zilei, cea mai interesantă distracţie era privitul pe geamul de termopan al salonului, geam care costase la fel de mult ca geamul unei nave cosmice, deosebirea fiind că prin el nu vedeai corpurile cereşti, ci tramvaiele care se hurducau pe drum.

De la geam, Viorel şi Viorica mai puteau vedea sediul nou-nouţ al Casei de asigurări de sănătate, care era făcut şi cu banii din taxele pe care ei le plătiseră nebuneşte, dar ei habar n-aveau de asta. Altfel li s-ar fi făcut şi mai rău şi cum erau internaţi

în spital românesc, aproape sigur ar fi murit. Şi-au trăit ei aşa fericiţi multe luni.

Pe la o bucată de vreme însă, lângă patul celor doi îndrăgostiţi se aciuase o babă vicleană, care toată ziua juca Monopoly şi toată noaptea dormea pe cutia de Monopoly. Nu că bietei babe i-ar fi plăcut să doarmă pe cutia de Monopoly, dar Uzina la care lucrase toată viaţa şi de la care se pensionase nu-i plătise niciodată asigurările de sănătate, aşa că nu avea dreptul să doarmă la spital în pat. Mare noroc că sora-şefă era o femeie tare miloasă, cu frica lui Dumnezeu şi o lăsa pe babă să-şi pună cutia de Monopoly lângă calorifer, dacă îi dădea câte cinci lei de câte ori voia să doarmă acolo. Iar altă treabă nu mai avea baba decât să-şi schimbe perfuzia de trei ori pe zi, ca să nu moară de foame. Nu de alta, dar pensia nu-i ajungea babei decât pentru medicamente, nu şi pentru mâncare.

Zilele treceau fără griji pentru toţi trei. Dimineaţa beau apă, la prânz se ajutau unii pe alţii să-şi schimbe perfuziile şi jucau Monopoly, seara mai beau odată apă, apoi venea noaptea. Noaptea, îndrăgostiţii se aşezau în pat, patul începea să scârţâie şi ei începeau să chicotească nebuneşte, după obiceiul lor. Iar baba ofta amarnic de una singură pe cutia de Monopoly, lângă calorifer. După o bucată de vreme, baba se cam săturase să se lungească pe cutie şi începuse să se gândească cu mintea ei vicleană cum ar fi dacă ar chicoti ea noaptea în pat cu băiatul şi-ar dormi fata pe cutia de Monopoly. Deci făcu ea ce făcu şi găsi undeva un borcan plin cu Ness, din care strecură pe ascuns două linguriţe în paharul cu apă al fetei. Fata bău apa îndoită cu Ness şi oricât chicoti cu Viorel ore în şir nu putu să mai adoarmă şi pace. După ce se foi cât se foi, ea ieşi pe hol să joace table cu doi pacienţi de la Reanimare care-şi reveniseră cine ştie cum după operaţie şi ieşiseră la o ţigară. Atunci baba, ţuşti în pat şi-i chicoti aşa de bine şi viclean băiatului la ureche că pe loc acesta adormi. Şi nu ştiu cum se făcu că tocmai atunci veni în spital într-

o vizită neaşteptată ministrul Sănătăţii. Şi pe care bolnav îl găsea ministrul pe hol că nu avea adeverinţă de la doctorul de familie, ori hârtie de la Casa de asigurări, îl externa imediat. Noroc că nu intra în saloane, că era tare milos şi nu suporta să vadă halul în care erau bolnavii din cauza Ministerului lui. Aşa se făcu că Viorel rămase în spital cu baba şi cutia de Monopoly în pat, iar Viorica fu trimisă acasă, la şaormerie, căreia îi făcu două măriri de capital la rând şi rămase unic proprietar. Din lacrimile taxate ale îndrăgostiţilor se făcu un pârâiaş, care adunat cu ce mai plângeau alţi contribuabili se făcu un râu mare. De la râul acela se adapă şi acum Casa Asigurărilor de Sănătate, Casa de pensii, Fondul pentru autostrăzi, I ondul de urgenţă la dispoziţia guvernului şi câte şi mai câte alte fonduri şi fonduleţe.

Şi-au trăit ei aşa mulţi ani fericiţi. Şi dacă n-or fi murit, mai plătesc taxe şi în ziua de azi.

Şi-am încălecat pe-o şa ca să plătesc TVA
Şi-am încălecat pe-o alună şi-am plătit taxe o lună
Şi-am încălecat pe-un cal
Și nu mi-a dat bon fiscal

Boierul, iapa şi argatul

A fost odată un boier, care altă mare avere nu. Ivea la viaţa lui, în afară de un argat şi o iapă. Boierul era proprietar – deci nu făcea nimic, iar argatul ţesăla când şi când iapa – deci nu făcea aproape nimic. Iar iapa se antrena conştiincios toată ziua la trap şi galop şi participa cu talent la cursele de cai, de unde aducea bani în casă din premii.

Din punct de vedere social iapa era mijlocul de producţie, iar relaţiile de producţie erau relaţiile dintre boier şi argat. Cu iapa nu întreţineau niciun fel de relaţii niciunul dintre ei, din motive destul de lesne de înţeles.

De câte ori plecau împreună la drum, iapa o lua mereu repede înainte, deci se verifica cumva ideea lui Karl Marx că mijloacele de producţie o luau întotdeauna înaintea relaţiilor de producţie. Paradoxul era că lipsea complet progresul tehnologic, ca factor economic care producea avansul. Ceea ce îi încuraja şi pe boier şi pe argat, care erau până la urma urmei doi proşti oarecare, să creadă că Marx nu fusese mai deştept decât ei.

Argatul, care mergea la nişte întâlniri subversive cu alţi argaţi, la fel de ataşaţi de muncă ca şi el, era de părere că mai devreme sau mai târziu o să vină o explozie socială teribilă. Iar tăvălugul Istoriei o să treacă peste ei toţi şi situaţia se va schimba radical. Nu atât de radical încât să nu mai fie exploatare deloc, dar destul de radical ca să se schimbe locurile şi argaţii să-i exploateze pe boieri. Asta era situaţia teoretică din punct de vedere social şi logic, mai pe scurt spus şi sociologic.

Din punct de vedere literar boierul, iapa şi argatul formau un triunghi neamoros, cu un singur vârf: boierul. Cel puţin asta era părerea criticilor literari, nişte persoane ciudoase, care despicau mereu firul în patru şi-i năuceau mereu pe oameni cu opiniile lor.

Tot după părerea criticilor, în acest triunghi neamoros, argatul şi iapa formau laturile triunghiului. Iar unghiurile erau locurile din care privea observatorul extern derularea acţiunii. Mult îşi mai bătuse capul boierul să descopere cine era acest observator extern, care se uita mereu la cosinusul unghiului alfa în problemele de fizică şi la eroii povestirii în romanele lui Balzac, dar nu reuşise să afle niciodată.

În fine, tot răul era spre bine, românii puteau sta şi ei cu fruntea sus în Europa căci aveau şi ei două puncte de vedere, unul sociologic şi altul literar. Alte puncte de vedere nu mai erau, vremurile erau grele, puţine popoare îşi puteau permite puncte de vedere.

Într-o zi, după ce se trezise de dimineaţă şi-l exploatase ca de obicei până la amiază pe argat, boierul îi propuse acestuia să plece într-o călătorie iniţiatică, ca să-şi caute amândoi identitatea. Tot ca de obicei, argatul a început să bombăne că lui nu-i trebuie aşa ceva, că astea-s mofturile spirituale ale boierilor care-s crescuţi fără grija zilei de mâine, în timp ce el nu ştie nici ce-o să mănânce peste o oră. Boierul s-a enervat cumplit că argatul se gândea tot timpul numai la mâncare, la băutură şi la femei, aşa că a scos biciul de la brâu şi i-a tras acestuia câteva lovituri pe spinare, până când argatul s-a lăsat convins că excursia iniţiatică era spre binele lui. Zis şi făcut.

Boierul a urcat esoteric pe iapă, iar argatul începu să alerge eshatologic în spatele lor. După o vreme, pe argat au început să-l doară picioarele de la alergat şi boierul l-a luat şi pe el călare pe iapă, în spatele lui. Fireşte că şi pe iapă o dureau picioarele, dar cum ea nu putea să se urce pe ea însăşi, alerga înainte cu cei doi în spinare, fornăind. Fiind o formă a frumosului feminin la cai, iapa era lipsită de agresivitate şi nu cârâia niciodată când era supusă exploatării domestice. Tehnic vorbind, iapa nu putea cârâi oricum pentru că era cal, putea cel mult să

necheze, dar aşa era expresia literară, aşa o folosea şi ea.

Mai mult decât atât, iapa era şi foarte speriată, din cauză că boierul o ameninţase în mai multe rânduri că o s-o facă felii şi o s-o vândă sau în Italia ca salam sau în Anglia ca lasagna.

Şi cum mergeau ei trei aşa, într-un echilibru emoţional destul de subţire, au ajuns deodată la o punte, care era foarte îngustă, iar iapa şi-a băgat toate patru picioarele în lanţul de comandă şi n-a vrut sub nicio formă s-o treacă cu ei doi în spinare.

În momentul acela a apărut un alt paradox, de data asta lingvistic: boierul şi argatul nu puteau trece apa, dar pe ei îi treceau toate apele.

Aşa că au făcut ei popas pe mal, iar boierul a scos din tolbă o carte de Topârceanu, din care s-a apucat să citească fabula „Boierul şi argatul" care prezenta o situaţie identică, cu speranţa că poate găseşte o soluţie acolo. Topârceanu găsise într-adevăr soluţia, deşi aceasta părea un pic cam excentrică: argatul trebuia să ia în spate iapa şi s-o treacă apa.

Prin urmare, boierul şi-a luat inima în dinţi şi i-a ordonat argatului să ia în spate iapa şi s-o treacă apa. La urma urmei, cine era el să-l conteste pe Topârceanu numai ca să nu se certe cu argatul?

Argatul s-a enervat puţin, apoi s-a ruşinat că s-a enervat şi a lăsat nasul în jos. Atunci a văzut că avea bocancii murdari şi rupţi şi s-a enervat şi mai tare. După ce şi-a luat şi el inima în dinţi, l-a înhăţat de gât pe boier şi a strigat la el: „De ce mă exploatezi, mă duşmanule?"

Iar boierul a plâns şi l-a luat prieteneşte de după umeri şi i-a spus că aşa sunt vremurile, n-are ce face, trebuie să-l exploateze.

Iapa stătea cu gura căscată, uitându-se la boier şi argat, cum stăteau amândoi cu inimile luate în dinţi, plângând prosteşte. Cei doi oameni, care ar fi trebuit să fie un model pentru ea ca animal cu inteligenţă inferioară, erau penibili.

Atunci a venit peste ei tăvălugul Istoriei şi la chemarea argatului au venit alţi argaţi, sătui şi ei de

exploatare şi au târât iapa pe punte, ca s-o pedepsească şi să se răzbune astfel prin ricoşeu pe boier. Iapa a căzut în apă şi a început să înoate, până a ieşit la mal şi-a ţinut-o tot într-un galop, întretăiat cu trap până a ajuns în Italia. Aici a alergat mulţi ani fericiţi la curse, până într-o zi, când n-a mai putut alerga şi boierii de acolo au făcut-o salam şi au vândut-o pe felii în Italia.

Ceea ce a fost pentru iapă marea realizare a vieţii ei, căci n-a mai fost vândută ca lasagna în Anglia.

Iar boierul şi argatul s-au întors acasă, unde cum prevestiseră filozofii situaţia socială s-a schimbat radical: argatul a început să-l exploateze pe boier. Atâta că acum nu mai aveau nicio iapă care să aducă bani în casă, aşa că diferenţa dintre exploatat şi exploatator s-a şters cu timpul.

Asta-i povestea boierului, aşa cum a scris-o el. Povestea argatului n-o ştie nimeni, că el nu ştia să scrie, ştia numai să citească.

Fetita cu chibriturile şi băiatul deştept din energie

A fost odată un băiat deştept, care-şi ducea zilele într-o căsuţă dintr-un puţ, la care se ajungea exact ca în proverb, adică numai atunci când cădeai în el dintr-un lac. În fiecare zi, când încerca să prindă peşte pentru masa de prânz, ca să mai scadă cheltuielile cu mâncarea, băiatul cădea invariabil din lac în puţ şi trebuia mereu s-o ia de la capăt.

Altfel, era foarte deştept: ştia personajul principal din romanul Anna Karenina de Lev Nikolaevici Tolstoi, putea extrage radical din orice număr numai cu un creion şi o bucată de hârtie, uneori intuia soluţia ecuaţiei de gradul trei cu o necunoscută şi avea chiar momente de strălucire în care putea calcula după cât timp o muscă era strivită între două trenuri care plecau din oraşele A şi B unul spre celălalt, cu intenţia stranie, dar declarată, de a se ciocni.

Ca să nu mai spunem că dacă-i dădeai o funcţie Dirac îi făcea imediat transformarea Fourier sau Laplace, că n-ar mai înţelege nimeni despre ce vorbim aici.

Zilele lui treceau destul de monotone, căci nu era nicio femeie care să-i treacă pragul. Căci de la prag ar fi ademenit-o el cumva până la pat, unde ar fi aburit-o, într-un fel sau altul, să se dezbrace. Iar odată ce-ar fi ajuns cu ea aici, era convins c-o s-o scoată la capăt, că avea o mulţime de cunoştinţe specifice învăţate din cărţi despre ce s-ar fi putut întâmpla mai departe. O singură dată ajunsese la el o babă, care fusese trimisă de la Societatea de gaz să-i citească contorul, dar nici pe aceea nu reuşise s-o ademenească la pat. Motivul era destul de simplu: deşi înainte să ajungă la el baba căzuse din lac în puţ, ea era aşa de bine trecută prin ciur şi dârmon, că nu voia să se lase aburită decât după căsătorie. După această întâmplare, cel mai mare regret al

băiatului cel deştept a fost că nu putuse să-şi facă şi el o iniţiere erotică, aşa că era nevoit să piardă timpul mai departe tot cu autoiniţierea.

Într-o zi, la uşa casei lui din puţ apăru, nu se ştie cum, o fetiţă drăgălaşă, care avea pasiunea să se joace cu focul şi de aceea era poreclită de toţi cei care o cunoşteau „fetiţa cu chibriturile”. Fireşte că fetiţă era un fel a spune şi că de fapt ea era o femeie în toată firea, majoră şi dacă părinţii ei n-ar fi fost convinşi că vaccinurile au mercur, ar fi fost şi vaccinată. Mai mult decât atât, spre deosebire de băiatul cel deştept ea fusese iniţiată de mai multe ori din punct de vedere erotic, aşa că atracţia ei pentru autoerotism era destul de scăzută.

Din acest motiv, s-a produs un lucru foarte curios. Deşi, din primul moment, a existat o chimie indiscutabilă între cei doi, fizica a lăsat foarte mult de dorit, pentru că fetiţa nu era deschisă la o astfel de relaţie. În afară de forţa de frecare exercitată de capătul chibritului pe cutie, fata evita cu încăpăţânare orice altă formă de mecanică clasică şi cum relaţiile fizice sunt practic imposibile fără puţintică mecanică… Oricum, deoarece nimic este totuşi mai mult decât absolut nimic, băiatul cel deştept o primi în casa din fundul puţului şi spera că până la urmă o să se întâmple şi treaba aceea, încercând să-şi umple timpul liber şi cu alte activităţi decât cele autoerotice. Oricum, seara era clar cel mai bun moment al zilei. În loc de poveştile înainte de culcare, băiatul cel deştept îi spunea fetiţei toate zecimalele numărului Pi pe care le ştia el, iar fetiţa cu chibriturile scăpăra beţe unul după altul, încălzind într-un mod foarte economic casa.

Şi-au trăit ei aşa, oarecum împreună şi oarecum fericiţi, până într-o altă zi, când la uşa lor a apărut un alt băiat deştept. Noul băiat avea tot timpul o ţigară în colţul gurii şi de aceea fusese poreclit „băiatul cu ţigările”. Fireşte că la căderea din lac în puţ ţigara din colţul gurii i se stinsese, aşa că primul lucru pe care l-a întrebat când a intrat în casă a fost: „Are cineva un foc?”

O nenorocire mai mare nici nu se putea întâmpla. Dacă acolo ar fi stat „fetiţa cu acul” şi-ar fi venit „băiatul cu barosul” sau dacă stătea „fetiţa cu inul” şi venea „băiatul cu cânepa”, ar mai fi fost ce-ar mai fi fost. Chiar şi în situaţia mai greu de imaginat a perechii „fetiţa cu sacul” şi „băiatul cu petecul” s-ar fi putut găsi o soluţie. Dar „fetiţa cu chibriturile” şi „băiatul cu ţigările”? Asta era ceea ce americanii numeau „Match made în Heaven” – adică potrivire perfectă şi nimeni nu putea să-i contrazică pe americani. Ca să nu mai vorbim că americanii aveau acelaşi cuvânt – adică „match” şi pentru potrivire şi pentru chibrit, ceea ce era de-a dreptul o ironie a sorţii.

Neavând încotro, de frica americanilor, băiatul cel deştept l-a primit în casă şi pe băiatul cu ţigările. Acum în toate serile căsuţa era plină de fum, căci fetiţa cu chibriturile îi oferea mereu foc băiatului cu ţigările şi nu mai asculta zecimalele lui Pi, care erau totuşi pe cât de instructive, tot atât de plicticoase. Fetiţa cu chibriturile simţea că în sfârşit şi-a găsit un scop în viaţă: să-i aprindă ţigările băiatului cu ţigările. În curând, ea se îndrăgosti nebuneşte de băiatul cu ţigările, uită complet de aversiunea ei pentru mecanica clasică şi cei doi începură o relaţie de dependenţă totală, liber consimţită, genul de relaţie care i-a făcut celebri pe Kim Basinger şi Mickey Rourke în filmul 9 săptămâni şi jumătate.

Între timp, băiatul cel deştept, sătul şi de autoerotism şi de voyeurism, dar mai ales sătul să tot cadă din lac în puţ, a construit o microhidrocentrală uriaşă montând în mijlocul puţului o turbină şi dirijând prin ea toată apa din lacul de deasupra. Avea în acest fel curent electric ca la balamuc, cu deosebirea că la balamuc curentul se foloseşte la liniştirea pacienţilor, iar el îl folosea la iluminatul şi încălzitul căsuţei. Mai mult decât atât, acum nu mai era un simplu băiat deştept, ci devenise „băiat deştept din energia electrică”. El s-a apucat să cumpere curent electric ieftin şi să-l vândă scump, devenind şi foarte bogat. Fireşte, spre

deosebire de alţi „băieţi deştepţi din energie” care cumpărau curent electric ieftin de la unii şi-l vindeau scump la alţii, el îşi cumpăra ieftin propriul curent, ceea ce era cam absurd. Dar schema era atât de ingenioasă, încât nu se putuse stăpâni să n-o pună în practică. Oricum, a devenit aşa de bogat încât a dat-o afară din casă pe „fetiţa cu chibriturile” şi a adus în loc „fetiţa cu silicoanele”. Viaţa lui a fost în continuare foarte fericită. La fiecare doi ani schimba silicoanele fetiţei, iar la fiecare patru ani schimba fetiţa cu totul.

Iar „fetiţa cu chibriturile” şi „băiatul cu ţigările” s-au mutat împreună la casa lor şi au trăit mulţi ani fericiţi într-o relaţie de iubire care le tăia la amândoi răsuflarea: el o sufoca cu fumul de la ţigări, iar ea îl sufoca cu dragostea. Şi pesemne că mai trăiesc şi-n zilele noastre, dacă nu s-or fi sufocat complet.

Neînfricatul Wonton Soup şi Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava

S-a născut odată în China, în satul Bungdien din provincia Canton, într-o maternitate cu 200 de locuri pe scaune şi 600 în picioare, un băieţel mătăhălos, care i-a uimit pe toţi cei prezenţi cu îndemânarea lui neobişnuită. Întrucât în maternitate erau numai zece paturi, naşterile se petreceau la fel de repede ca decolările avioanelor de pe aeroportul JFK din New York, câte o naştere la 10 secunde. O naştere standard arăta astfel: gravida venea şi stătea în picioare pe unul din cele 600 de locuri special amenajate până i se rupea apa, apoi se aşeza cum putea pe unul din cele 200 de scaune răcnind din toţi rărunchii, până când obţinea o dilatare corespunzătoare. La momentul cel mai potrivit năştea într-un minut pe pat, după care îşi lua bebeluşul într-un coşuleţ şi urca într-o ricşă care-o ducea acasă. Părinţii micuţului mătăhălos i-au pus numele Wonton Soup, după felul principal de mâncare pe care-l serveau în restaurantul familiei. Pe tatăl lui Wonton Soup îl chema Pyang Yu şi era maestru în arte marţiale. De mic, Wonton a început să înveţe cum să bată un om. Întâi cu suzeta şi baveţica, apoi cu mingea, cu praştia, cu faţa de pernă, cu pălăria de paie, cu batista sau chiar cu palmele goale. Într-o zi, bătrânul Pyang Yu a venit la micuţul Wonton Soup cu două genţi grele şi soioase în mâini şi i-a spus:

— Dragul tatii, eu plec la New York, în Chinatown, că aici nu se mai poate. Te-aş fi luat şi pe tine, dar ieri m-am bătut pe viaţă şi pe moarte cu primarul şi cu poliţaiul şi acum am valizele pline. Zicând acestea, Chen Yu sări peste casă în poziţia „cocor” şi dus a fost.

Aşa a rămas Wonton Soup singur cu mama lui. În scurt timp, a ajuns primul din China la jet kun do, primul la kung fu, primul la viet-vo-dao şi al

patrulea la wu-shu, după Donnie Yen. Donnie Yen ocupa primele trei locuri, căci cu Donnie Yen nu cuteza să se măsoare nimeni în luptă la wu-shu, numai ca să urce plin de sânge pe un podium. Ca mai toţi marii luptători chinezi Wonton a deschis un restaurant chinezesc, unde se antrena zilnic bătându-i pe clienţi, în satul Bungdien, la restaurant, era un obicei păstrat cu sfinţenie încă de pe vremea dinastiei Ming: pentru orice consumaţie plăteai un dolar sau te băteai cu patronul. Şi cum fiecare familie avea un singur dolar, pe care-l păstra ca pe ochii oblici din cap toată viaţa, toţi clienţii se băteau cu patronul. Umbla un zvon absurd, cum că singurul dolar văzut la un restaurant în satul lui Wonton Soup fusese scos din buzunar în 1672 de Nicolae Milescu Spătarul, celebrul explorator român. Dar nici el nu-l dăduse din mână, preferând să ia o bătaie chinezească soră cu moartea. Era o poveste mincinoasă, firește. Dacă ar fi existat dolari în 1672, Nicolae Milescu ar fi plecat după ei în America, în loc să hălăduiască alandala prin Asia.

Într-o zi, în restaurantul lui Wonton Sup intră o fată drăgălaşă şi plăpândă, care privită din faţă părea a fi băiat iar privită din spate părea un moşneag. Fata merse târâş până la un scaun, ceea ce era un semn obişnuit de respect în China şi se apucă să mănânce. Wonton Soup se îndrăgosti pe loc de ea şi rămase pe gânduri, neştiind ce să facă: să bată fata pe care o iubea, să calce o tradiţie seculară? Să-i facă cadou dolarul lui, ca să aibă fata cu ce să plătească? Sau să se lase bătut de ea, să dea foc la restaurant şi să fugă şi el în Chinatown, la New York?

De durere, el căzu în genunchi şi începu să-şi tragă palme peste cap, după obiceiul chinezesc al maeştrilor de arte marţiale. Atunci, de la o masă oarecum alăturată se ridică un bătrân palid la faţă în sensul caucazian al cuvântului, care mâncase până atunci zece porţii de văcuţă cu ţelină, într-un scop numai de el ştiut. Bătrânul îi puse lui Wonton Soup o mână fermă pe umăr şi-i spuse blând:

— Stai cuminte, Wonton, băiatule! Tu nu mă cunoşti, pentru că eşti rătăcit în taoismele şi budismele tale. Eu sunt sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, un sfânt creştin-ortodox român. Care religie ortodoxă română este a mai tare religie creştină dintre toate care se există.

— Păi… şi ce cauţi tocmai în China, sfinte? – îngăimă Wonton.

— Aicea ne trimite pe sfinţii mai noi să facem minuni. Sfântul Dimitrie cel Nou Basarabov e în India şi eu în China. În Europa nu prinzi rând, decât dacă eşti imediat sub cei doişpe apostoli! Cu puţin noroc, peste ani şi ani de făcut minuni, poate prind şi eu Japonia.

Wonton se ridică în picioare dintr-o singură mişcare în stilul huaquan, îi suci sfântului mâna la spate, după care i-o sărută cu pioşenie. Sfântul se înclină cu respect, apoi îi făcu lui Wonton o secerare laterală cu piciorul stâng în stilul Taijiquan, îi prinse gâtul în cădere între genunchi şi-i spuse blând:

— Te întrebi ce să faci cu fata asta frumoasă? Ia-o de nevastă şi după aia, fiind în familie, bătaia n-o să mai fie o problemă!

— Ăsta chiar că-i un sfat nemaiauzit – zise Wonton şi încercă să facă o plecăciune, dar având gâtul între genunchii Sfântului, îi ieşi ceva penibil de obscen, îţi mulţumesc, preaînţeleptule!

— N-ai de ce, spuse Sfântul. Asta-i treaba noastră, să sfătuim lumea de bine. Era să uit: ai vrea să treci cumva la creştinismul ortodox?

— Nu, nu! – răcni chinezul.

Sfântul Ioan cel Nou îi dădu brusc drumul din strânsoarea de fier şi spuse:

— Trebuia să te întreb, că ne întreabă şi pe noi la Patriarhie, la întoarcere. Dintr-o punguţă, Sfântul scoase o pânză de mătase şi i-o întinse lui Wonton Soup.

— Semnează numa’ aicişa că nu vrei să fii creştinat de-a forţa şi-am plecat. Că nu vreau să am vorbe cu Preafericitul la întoarcere că nu m-am străduit.

În vreme ce Wonton Soup se apucă să-şi picteze numele pe pânză, Sfântul mai săltă o porţie de văcuţă cu ţelină de pe masă şi-o termină din patru îmbucături. Apoi luă pânza semnată, scuipă peste semnătură cu grijă şi-o puse la loc în punguţă.

— Sper că nu te deranjează gestul, Wonton, budistule păgân. E uscăciune mare acu, că-i anotimpul secetos. Şi dacă n-o umezesc cu scuipat, se destramă naibii mătasea.

Wonton încuviinţă smerit, apoi îşi ridică privirea din podeaua murdară şi spuse:

— Nu te îngrijora, părinte! La chinezi scuipatul e obicei foarte vechi şi foarte respectuos.

Sfântul oftă adânc, îl mai seceră odată lateral, de data asta cu piciorul drept şi termină cu o plecăciune adâncă, după tipicul artelor marţiale.

— Wonton Soup, am o singură rugăminte la tine! Dacă ajungi vreodată la Suceava, să faci şi acolo un restaurant chinezesc ca ăsta. Că acum e unul singur şi nu e mare lucru de capul lui. Şi e păcat de Dumnezeul lui Moise ca sucevenii să nu poată mânca şi ei o văcuţă cu ţelină ca la mama ei din China.

Zicând acestea, Sfântul se îndreptă elastic de şale prin mişcarea „crouching tiger” şi dispăru fulgerător cu mişcarea „hidden dragon”. Iar Wonton Sup se căsători cu fata şi trăiră împreună mulţi ani chinezeşti fericiţi, gândindu-se în fiecare an cum naiba să facă să ajungă la Suceava, până când au murit.

Povestea boierului plecat la Frankfurt

Trăia odată în Sfânta Rusie un boier putred de bogat (şi putred de bătrân) pe numele lui Afanasi Nikitici Şleahtikov. Pe moşia lui nu trecea nimeni, în afară de Cercul polar de Nord. Veneau nemţii şi luau argintul, veneau turcii şi luau aurul, veneau tătarii şi luau femeile, veneau moldovenii şi… dădeau înapoi tot ce luaseră ceilalţi. De dimineaţă, boierul se trezea din somn şi începea să-i strige pe mujici:

— Ivane, Varujane, Ahmede, Vitautase, Costele, veniţi încoace, băi!

— Da' pentru ce, boierule? – răspundeau mujicii.

— Pentru ca să vă exploatez, animalelor, după datină! – răcnea afirmativ boierul.

— Păi ne-ai exploatat şi ieri, boierule! – obiectau mahmuri, mujicii.

— Da? Atunci hai să bem, bre! Să înceapă modernizarea şi reformele sociale! Cântaţi, băi!

Mujicii cântau: „Trandafiiiir de la Moldova/ Te-aş iubi, dar nu-ţi ştiu voorrba".

Boierul se enerva mereu încă de la primul vers şi striga la ei:

— Uăi, rusofoni proşti ci sunteţi voi! Dar dacă nu învăţaţi moldovineasca, cum mama dracului aţi vrea să-i ştiţi vorba trandafirului de la Moldova, prostalanilor?

Moşia boierului era împărţită preventiv în colhozuri. Tare-i mai plăcea boierului să vorbească cu mujicii, să le asculte necazurile, bucuriile, convorbirile telefonice…

Îi întreba adesea, părinteşte, pe mujici:

— Ce-aţi făcut, azi copiii miei?

— Nicevo, tătucă, nicevo!

— Iar nicevo? Of, of, puturoşilor! Şi-atunci, când mai terminăm noi recoltatul grâului?

— Nikakda, tătucă, nikakda!

Văzând că mujicii sunt tot mai obraznici, semn clar că revoluţia bate la uşă, boierul se gândi să se însoare cu o fată bogată, dar cu origine sănătoasă. Află el cumva că în Siberia trăieşte fata unui dizident. Pe loc se hotărî să plece s-o peţească. Şi mersee… şi mersee… şi mersee… şi mersee… şi mersee… şi merseeeeeeee…

Până când se opri deodată cu capul într-un gard de sârmă ghimpată, cu burta în ţeava unei puşti-mitralieră şi cu picioarele pe o ladă de grenade. „Aici ori îmi găsesc fericirea, ori îmi las oasele gândi boierul şi leşină pe loc.

Când se trezi, încercă să se ridice în fund o vreme, fără niciun susces. Până la urmă reuşi să se ridice în capul oaselor, dar nu în capul oaselor lui, ci în capul oaselor unui schelet care zăcea pe-acolo. Rotindu-şi privirea peste stepa nemărginită, Afanasi Nikitici strigă moale:

— Hei! Este cineva pe aiiiici?

— Este-un câmp de mine, boierule, vezi pe unde calci! – îi răspunse o voce prietenoasă.

Boierul se uită cu grijă sub el, dar nu văzu nimic, aşa încât strigă din nou, tot moale:

— O caut pe fata dizidentului!

După o pauză de câteva minute, vocea prietenoasă se auzi din nou:

— Fata dizidentului, zici… Vezi stâlpul ăla mare din zare?

— Da!

— Nu-i stâlp! E fata dizidentului. „Te pomeneşti că trebuie să fac şi electrificare pe-aicea” – se gândi iar boierul. Sub picioarele lui pământul începu să se mişte brusc şi Afanasi văzu că nu stătea pe-o moviliţă, ci pe capul unui om. Din vorbă în vorbă, află de la el că e chiar tatăl fetei, adică dizidentul.

Cad amândoi de acord asupra fetei: tatăl o dă, boierul o ia, numai s-o ia mai repede.

Începu astfel nunta lui Afanasi Nikitici Şleahtikov cu Sonia Kravţova. Chiar în noaptea nunţii s-a născut primul copil al boierului şi al Soniei, Evgheni.

Copilul creştea într-un an cât alţii în zece. De aceea, când să plece şi el în lume, la douăzeci de ani, arăta de 200.

Într-o zi, simţindu-şi sfârşitul aproape, copilul, care era acum şi el ditamai boierul putred de bogat şi putred de bătrân, veni şchiopătând la taică-su şi-i spuse:

— Tată hăi! Eu mă duc în lume, la Frankfurt, să-mi caut norocul. Dă-mi şi mie nişte bani, să am de cheltuială la drum!

— Bani n-am, măi băiete, dar ia de-aici nişte ruble, poate c-or fi bune şi ele la ceva. Deşi eu, până la vârsta asta, încă nu mi-am dat seama la ce. Ia şi calul meu din grajd, dar nu carecumva să-i dai vreo tavă cu jăratec să mănânce, că moare dracului!

Numaidecât Evgheni Afanasici încălecă pe cal, între coasta a cincea şi a şasea şi plecă la drum. Mergând el aşa pe drum, cât pe-aici să le calce sub copitele calului pe Sfânta Vineri şi Sfânta Joi, care stăteau de vorbă cu Sfânta Duminică. Sfânta Sâmbătă era la lucru, că pe vremea aceea nu era liberă.

— Multămim, viteazule, că nu ne-ai omorât! – se ploconiră babele cu frică.

— Da, încotro ai plecat? – zise Sfânta Vineri, care era cea mai curioasă dintre ele.

— Na Frankfurtu, măicuţă, na Frankfurtu!

— Mare-i Sfânta Rusie! Dar unde vine Frankfurtu ăsta?

— Încă nu-i în Rusia, măicuţă!

— Las-c-ajunge el, nu fi supărat. Măi băiete, ia de-aicea un măr, să ai la drum!

Şi Sfânta Vineri îi dădu un fruct din copacul fermecat al lui Miciurin. Copacul lui Miciurin era un arbore de cauciuc, încrucişat cu arborele de cafea şi altoit cu un ardei iute.

— Să nu guşti din el, Doamne fereşte! – strigară babele în cor.

— Ş-atunci ce să fac cu el?

— Ţine-l acolo! Să fie de sufletul lui Miciurin, că mare om a mai fost şi el! – zise Sfânta Duminică,

închinându-se până la pământ.

Cam mirat, Evgheni Afanasici porni mai departe la drum. Merse iar ce merse, până ajunse cu calul într-un loc unde era un oraş mare. Iar în mijlocul oraşului era o piaţă, unde era adunată o mulţime mare de oameni care striga: „Jos cu ei, jos cu ei, jos, jos, jos!”

Supunându-se mulţimii dezlănţuite, boierul coborî de pe cal, iar calul coborî de pe trotuar. Însă mulţimea continua să strige mai departe, dezlănţuită: „Jos, jos, jos, jos, jos!”

— Ăsta o fi Frankfurtu, boierule? – zise calul, cu mirare.

— Cred că da, zise şi Evgheni Afanasici, lungindu-se jos, jos, jos, pe caldarâm. Neavând umeri, calul dădu nepăsător din picioarele din faţă şi se întinse şi el pe piatra şlefuită.

— Cam nasol acia la Frankfurt – necheză el în şoaptă.

— Asta-i partea neplăcută cu democraţia – zise boierul, oftând. În orice împrejurare, dacă se adună mai mulţi proşti decât tine, atunci te comandă ei.

— E şi rece rău pavajul – spuse calul. Mi-e să nu ne tragă la spate aici-şa.

— În democraţie trage întâi la picioare – făcu boierul, neatent.

Stătură aşa două zile şi două nopţi, iar oamenii strigau mai departe „Jos, jos, jos, jos, jos!”

— Ce facem, boierule, mai stăm? – fornăi calul, răcit cobză. Atunci boierul îşi întinse mâinile în cruce şi picioarele în semilună, ca să nu jignească pe nimeni şi spuse ca o încheiere:

„Fie pâinea bună - rea, chiar dacă-i în ţara ta, tot ţi-o ia altcineva”.

Şi plecară înapoi de unde veniseră.

Satul cu două sisteme

Odată, demult, tocmai în mijlocul Asiei, trăia într-un sat complet rupt de lume un grup mare de suedezi nomazi. Conform obiceiul suedez, care s-a păstrat neatins până în ziua de azi, ei trăiau în mare prietenie numai între ei înşişi. Teoretic ei erau nomazi şi ar fi trebuit doar să se deplaseze de colo-colo după furtişaguri şi coţcării, ca ţiganii. Dar vâna de suedez dinlăuntrul lor nu-i lăsa în pace, aşa că se apucaseră să-şi construiască tot felul de case: bungalow-uri, padocuri, izbe, bordeie şi iurte. Locuinţele erau adaptate cu mare iscusinţă diverselor activităţi pe care le desfăşurau de-a lungul zilei. Erau multe activităţi şi orice activitate începea cu o invitaţie-strigătură, neapărat în versuri.

De exemplu: „Hai lele la mine-n iurtă, să mâncăm ciorbă de burtă!”

Invitaţia de a vedea bungalow-ul era de două feluri, după cum era pronunţat cuvântul bungalow.

Exemplu: „Hai lele în bungalow să ciocnim de Paşti un ou!”

Când pronunţia era subsumată scopului, invitaţia suna astfel: „Hai lele în bungalov să-mi arăţi chiloţii mov!”

Fireşte, pe vremea aceea nimeni nu purta chiloţi, dar gestul de a încerca să-i arăţi cuiva era foarte apreciat. Alte zicători frecvent folosite erau: „Hai bădiţă în bordei, ca să facem sex în trei!”, „Hai leliţă la padoc, să-ţi dau la valiză foc” şi „Hai bade la mine-n izbă, să vezi cum rămâi în limbă!”

În fine, cam astea erau preocupările suedezilor nomazi, conduşi de regele lor, Knut Ţareviciu, după sistemul un sat-două sisteme. Sistemul suedez era în dreapta uliţei principale a satului, implementat de Roit Menşeviciu, iar sistemul sovietic pe partea stângă, dirijat cu mână de fier beton de Yvar Bolşeviciu. În mod curios, toţi suedezii nomazi aveau numele terminate în viciu. De aceea regele

nici nu putea să pună taxe pe alcool, droguri sau ţigări, că ar fi trebuit să pună taxe şi pe nume.

Într-o zi regele Knut Ţareviciu vru să se însoare şi nefiind el prea priceput la căutat mirese, se hotărâ să ia una la nimereală. Zis şi făcut, cum fata lui Olaf Mujiceviciu, Katrina, tocmai împlinise 17 ani şi terminase clasa a patra, ultima în sistemul de învăţământ bolşevic, regele o chemă la nuntă în calitate de mireasă. Nuntaşii, ca de obicei, s-au împărţit în două: cei care luau masa – adică mesenii şi cei care luau la bord – adică beţivii. Fireşte, cei mai avantajaţi erau Knut şi Katrina, care pe lângă mâncare şi băuturi alcoolice au consumat şi căsătoria.

Altfel, servirea la nuntă a fost un adevărat coşmar, a cărui amintire a traversat veacurile, poeţii de curte ai regelui Ţareviciu scriind cu obidă nemuritoarele versuri:

„În vremea asta, ospătarii, vicleni copii de casă,
Scăpau mereu sarmale pe feţele de masă
Şi pe mireasă o-nervau spunându-i vorba ceea
Iar ea cumplit se enerva, căci ştiţi cum e femeia…”

Tare s-a mai enervat şi regele când a auzit asemenea versuri care denigrau nunta şi pe loc a vrut să le taie capetele. Dar poeţii şi-au cerut iertare pentru că, fiind poeţi de curte, ei trebuiau să stea în curte, deci n-aveau cum să vadă bine ce se întâmpla în sala de ospeţe.

Regele i-a iertat, dar mireasa a rămas enervată la culme.

Roadele enervării miresei au început să fie culese chiar a doua zi după nuntă. Socrul mic, Olaf Mujiceviciu a uneltit cu naşul mare, Yvar Bolşeviciu, ca să simplifice organizarea socială a satului şi mai ales să le închidă gurile poeţilor. Prin metode politice mârşave, dar democratice, ei au hotărât să transforme definitiv organizarea un sat-două sisteme şi s-o facă un sat-un sistem. La început, transformarea asta mergea tare greu. Unii

voiau în continuare sistemul suedez, alţii numai sistemul sovietic. Katrina născuse deja doi gemeni, pe care-i alăpta la sân. Din cauza asta, ea nu mai putea să stea cu mâinile în sân – că n-aveau loc de bebeluşi – şi se ocupa cu deportările celor care se împotriveau transformării.

Pe chestia asta sătenii îi făcuseră şi-un cântec:

„Hai Katrină şi ne-arată, măii
Unde-i lumea deportată, măi, măi
Tata, mama şi bunica
Și mătuşa Maricica - şamdiridida”.

Cei care îndrăzneau să interpreteze în gura mare acest cântec, aflau răspunsul pe loc şi la faţa locului, fiind duşi imediat în gări mici pentru doi. Aici şedeau la o masă din restaurantul gării, de unde luau o cafea, o bătaie bună şi trenul spre fundul Asiei. Astfel, încetul cu încetul, cele două laturi ale satului, care la început erau paralele, s-au întâlnit la vârf şi au format un unghi de fugă. Datorită acestui unghi de fugă favorabil, o mare parte a populaţiei satului a început să-l părăsească. Cei care dispăreau erau înlocuiţi cu alţi suedezi aduşi din alte colţuri ale Asiei.

În locul lui Smimoviciu, care fugise spre vest, veni Moscoviciu. În locul lui Volkoviciu veni Tupoleviciu, dar în locul lui Leiboviciu nu veni nimeni, în scurtă vreme populaţia satului a scăzut atât de mult că satului i se vedea fundul. Şi zicătorile se schimbaseră. „Hai leliţă în padoc, să te arestez pe loc!” era cea mai folosită, dar erau foarte îndrăgite şi „Hai bade la mine-n izbă, pân’ nu-ţi trag în bot o cizmă” sau „Hai lele în bungalov, să-ţi fac coctel Molotov”

Când s-a terminat definitiv transformarea satului cu două sisteme într-un sat cu un sistem, dintre toţi sătenii nu mai rămăsese decât Yvar Bolşeviciu, ceilalţi consăteni fiind ori deportaţi, ori fugiţi de voie bună. Bolşeviciu a trăit singur, încă mulţi ani, într-o egalitate perfectă cu sine însuşi, până când a murit. Odată cu el a dispărut ultimul suedez din Asia

care trăise în timpul vieţii lui în forma de organizare socială un sat-două sisteme.

Ceea ce demonstrează că, dintr-un sat cu două sisteme, prin transformarea forţată într-un sat-un sistem, se pierde satul, dar rămâne Sistemul.

Iar Sistemul a rămas aşa mulţi ani fericiţi şi continuă şi în zilele noastre.

O anchetă multiculturală cu finalizare

Un straniu incident a avut loc, în arondismentul 13 din Paris, la intersecţia străzilor Rue Charles Moureu şi Rue du Dr. Magnan, chiar lângă Liceul Claude Monet. Doi bărbaţi, aflaţi într-o stare de ebrietate care a fost descrisă de martorii oculari ca fiind între extrem de avansată şi comă alcoolică, purtând măşti de latex gen Planeta Maimuţelor, au încercat s-o sperie pe doamna Nathalie Maupin, proprietara unui magazin de chinezării din apropiere. Ancheta efectuată ulterior a arătat că beţivii văzuseră că doamna Maupin avea în geantă o casetă cu bijuterii şi sperau că în urma sperieturii aceasta avea să scape caseta, pe care unul dintre ei urma s-o prindă într-un fel sau altul, apoi să oprească un taxi şi să fugă la aeroport. Tot martorii oculari au declarat că de aici lucrurile au evoluat surprinzător. Doamna Maupin, al cărei nume de fată era Svidrigailov, a scos un baston de cauciuc cu care i-a lovit în mod repetat pe tâlharii sperietori până când i-a adus în stare de inconştienţă. În scurt timp, la faţa locului a apărut poliţia franceză reprezentată de inspectorul Jiri Hrbtcka, însoţit de poliţiştii Ali Abu Hobbar şi Jean Obangome. Practic, poliţistul Obangome a fost observat abia zece minute mai târziu, când a vorbit prima oară, pe stradă fiind destul de întuneric. Inspectorul Jiri Hrbtcka i-a încătuşat imediat pe cei doi presupuşi tâlhari, după care s-au deplasat cu toţii la sediul Prefecturii de poliţie din strada Rue de Javelot, numărul 32, cu două maşini Peugeot 209, Franţa fiind singura ţară din lume care are asemenea maşini în dotarea poliţiei. La primul interogatoriu, care, din cauza stării de ebrietate a suspecţilor a fost extrem de încrucişat, cei doi hoţi au prezentat paşapoarte bulgăreşti pe numele Todor Jivkov şi Hristo Stoichkov. Ei au susţinut (într-o franceză pe alocuri cursivă) că ar fi cetăţeni bulgari, angajaţi ai

bulgarului Gregorian Bivolaru, arestat de autorităţilor franceze, în urmă cu două săptămâni. Spre surpriza suspecţilor aşa-zişi bulgari, Ali Abu Hobbar, unul dintre poliţişti, i-a întrebat în bulgară:

„Защо си тук в Париж?”, adică „Ce căutaţi la Paris?”

S-a aflat mai târziu că soţia lui Ali era o bulgăroaică de etnie turcă, Reyhan Uzunova, care venise la Monte Carlo la o petrecere dată pe iahtul miliardarului israelian Beny Steinmetz, ca să-i aducă acestuia o geantă cu bani, cadou de la milionarul român Remus Truică. Arestată de Poliţia franceză sub acuzaţia de vagabondaj cu iahtul şi posesia unui milion de euro numerar în poşetă, ea sfârşise prin a le da poliţiştilor 600 000 sub formă de împrumut nerambursabil din fonduri europene. Unul dintre poliţişti era chiar Ali Abu Hobbar, care s-a căsătorit cu Reyhan, a învăţat bulgara şi turca şi a vândut drepturile de ecranizare ale poveştii de dragoste cunoscutului post românesc de televiziune Kanal D. Povestea genţii lui Truică şi Steinmetz au vândut-o Serviciului Român de Informaţii, care a vrut s-o vândă Mossad-ului, dar Mossad-ul nu a cumpărat-o şi atunci au donat-o DNA.

În momentul în care inspectorul Jiri Hrbtcka a întrebat: „dacă sunteţi cetăţeni bulgari, cum se face că nu ştiţi nicio propoziţie în limba bulgară?”, Todor Jivkov şi Hristo Stoichkov au susţinut că şcoala este foarte slabă în Bulgaria şi din cauza asta 36 la sută din cetăţenii bulgari nici nu merg la şcoală, prin urmare nici nu învaţă bulgara. Totuşi, întrucât sunt fiinţe umane, ei nu se pot stăpâni să nu vorbească ceva şi atunci învaţă franceza, în familie. Dând dovadă de o rară viclenie pentru un francez cu numele Hrbtcka, inspectorul s-a prefăcut că-i crede că sunt bulgari şi a recurs la un truc folosit des în interogatorii: suspecţii au fost lăsaţi într-o încăpere cu muzică heavy metal bulgărească, dată la maxim. După nici două minute, suspecţii au cedat nervos şi au recunoscut că sunt români, dar şi-au menţinut declaraţiile că şcoala e foarte proastă şi în România,

motiv pentru care 36 la sută dintre români vorbesc foarte prost româneşte. Spre deosebire de bulgari însă, ei nu învaţă nici franceza acasă, deci vorbesc foarte prost şi franceza, cu excepţia unei părţi neglijabile a populaţiei, care învaţă la Liceul francez „Anna de Noailles" şi la clasa de franceză de la liceul Jean Monnet din Bucureşti. Coincidenţa dintre numele liceelor – Claude Monet din Paris şi Jean Monnet din Bucureşti – având în vedere şi faptul că pe fiul lui Claude Monet îl chema Jean Monet, dar cu un singur „n", a făcut ca în mintea inspectorului Jiri Hrbtcka să se aprindă o lumină, care a rămas aprinsă până la sfârşitul anchetei. Suspecţii au mai declarat că sunt foşti câştigători ai concursurilor „Românii au Talent" şi „Dansez pentru tine", dar că nu s-au putut realiza în România, ca toţi ceilalţi câştigători de asemenea concursuri, de altfel. Unul dintre suspecţi, Nicu Vrabie, a susţinut că talentul lui constă în faptul că a citit „Cvartetul din Alexandria" şi „Cvintetul din Avignon" – de Lawrence Durrell în două zile, fapt care l-a făcut pe poliţistul Jean Obangome să pufnească inexplicabil în râs. Ulterior, s-a aflat că Obangome fusese profesor de literatură comparată la o Universitate din Gabon şi că îşi dăduse doctoratul printr-o teză genială, în care comparase gramatica impecabilă a limbii franceze din romanele lui Alain Robbe Grillet cu naraţiunea relativistă în limba engleză din romanele lui Lawrence Durell. Planul celor doi răufăcători era să vândă bijuteriile furate şi să investească banii într-un restaurant vegan haute cuisine, la care să primească numai clienţi nevaccinaţi din toată lumea. În acest scop, ei voiau să angajeze bucătari câştigători de la nenumăratele concursuri televizate de bucătari din România, pentru a-i împiedica să ajungă hoţi în Franţa, la fel ca ei.

În fine, a fost găsită şi explicaţia uluitoare pentru care doamna Maupin-Svidrigailov i-a imobilizat cu atâta uşurinţă pe tâlhari. Doamna Svidrigailov fusese soldat în trupele speciale ruseşti Speznaz în

Afganistan, fiind detaşată acolo între anii 1987–1989. Mai mult, în acea perioadă numele de fată al doamnei Maupin era Serghei Svidrigailov, ea fiind una din puţinele femei căsătorite din lume al cărei nume de fată a fost nume de băiat. În 2004, după ce a citit romanul Middlesex de Jeffrey Eugenides, ea a făcut o operaţie parţial reuşită de schimbare de sex, în urma căreia a căpătat aspect de femeie, dar şi-a păstrat toate apucăturile de bărbat. La finalul anchetei, doamna Maupin-Svidrigailov şi-a retras plângerea cu condiţia ca învinuiţii să jure că nu vor înfiinţa niciodată un restaurant vegan şi nu vor mai participa în viaţa lor la un show de talente. Poliţia şi-a retras acuzaţiile cu condiţia ca învinuiţii să presteze trei luni de muncă gratuită în folosul comunităţii, pedeapsă cu care ei învinuiţii au fost de acord, mai ales că aşa ceva era uzual în România, numai că acolo nu era pedeapsă şi nu era în folosul comunităţii, ci al patronului sau statului.

Ancheta inspectorului Jiri Hrbtcka a fost dată de Interpol ca exemplu de tratare a infracţionalităţii multiculturale în Uniunea Europeană, cu observaţia ca în viitor să apară şi asiatici, fie de partea autorităţilor, fie de partea infractorilor.

Albă ca Varul şi cei şapte zugravi

Basm post industrial muncitoresc

Motto: *„De ţi-ar spune poarta ta,*
câţi furau ciment prin ea”

1. Albă ca Varul şi Directorul

Era odată, pe un şantier, o ingineră frumoasă şi deşteaptă, care lucra cot la cot cu inginerii şi bea cot la cot cu muncitorii. Avea părul negru ca smoala de hidroizolaţie, ochii aprigi ca sudura electrică şi faţa albă ca laptele de var. Toţi lucrătorii din şantier îi spuneau Albă ca Varul, deşi ar fi putut să-i spună şi Neagră ca Smoala sau Aprigă ca Sudura, dar aşa se obişnuiseră. Obişnuinţa era chiar esenţa traiului pe şantier: muncitorii se obişnuiseră cu salariile mici, patronul se obişnuise cu vila nouă din Monte Carlo şi contabila se obişnuise cu decontările false de TVA. De dimineaţa devreme şi până seara târziu, Albă ca Varul dirija munca pe şantier, cu o pauză de o oră la prânz, când juca Candy Crush Saga pe telefonul mobil.

Montatorii de aer condiţionat, care erau, de departe, cei mai elitişti muncitori de pe şantier, îi scriseseră chiar o poezie colectivă anonimă tip odă, poezie considerată de mulţi critici a doua mare găselniţă literară colectivă, după personajul colectiv din romanul „Răscoala” de Liviu Rebreanu.

„Şi era una-n şantier
Dibace-n toate cele
Suda conductele de fier
Şi făcea șpan din ele”

După cum poate vedea oricine, poezia era o pastişă ordinară după o strofă extraordinară din „Luceafărul” lui Mihai Eminescu, dar cum pe

şantier nu erau mulţi cunoscători de literatură clasică, asta nu conta deloc.

Deoarece era aşa de frumoasă şi de harnică, zugravii care lucrau pe şantier o iubeau la culme şi abia aşteptau să iasă directorul la pensie, ca s-o pună pe ea directoare în locul lui. Cum ar fi fost firesc într-un basm, ar fi trebuit să fie exact şapte zugravi – cum erau cei şapte pitici, sau unsprezece – cum erau cele unsprezece lebede, sau trei – cum erau cei trei iezi. Mă rog, un număr magic acolo, ca în toate poveştile. Din nefericire, din motive de evaziune fiscală, zugravii erau mai toţi angajaţi la negru, adică fără forme legale cum s-ar spune mai corect politic. Aşa că nimeni nu ştia câţi sunt de fapt, dar erau totuşi numiţi generic: „Cei şapte zugravi”.

Într-o bună zi, pe când Albă ca Varul turna betoane cu fierarii betonişti şi bea bere cu dulgherii, care tândăleau şi ei pe acolo aşteptând să se întărească betonul, directorul o chemă la el în baracă. Dar nici nu deschise bine Albă ca Varul uşa din tablă groasă de oţel a barăcii, că şi vru s-o închidă imediat la loc. Căci Directorul tocmai ieşea gol-puşcă din cabina de duş, unde se spălase pe cap cu aer comprimat, în loc de apă. Apa era prea preţioasă pe şantier ca să te speli cu ea şi mult mai necesară la prepararea betonului. De cum îl văzu pe ditamai directorul în pielea goală, Albă ca Zăpada se făcu pe loc Roşie ca Focul.

— Nu te speria, donşoara inginer – spuse Directorul cu blândeţe. Că numai de hărţuieli sexuale nu-mi arde mie acuma! Ia priveşte numai câte am pe cap!

Într-adevăr, directorul şantierului avea pe cap o bască, peste care îşi trăsese un fes, pe care pusese o căciulă de blană cu clape, peste care îşi pusese o cască de protecţie din tablă.

— Şi-atunci, de ce dracului vă mai spălaţi pe cap, dom’ director? – întrebă Albă ca Varul, curioasă.

— Ca să nu-mi uit obiceiul, răspunse directorul mohorât.

După care se aplecă în faţă peste birou, făcu semnul crucii deasupra unui vraf de facturi şi se întoarse cu spatele la Albă ca Varul, ca să n-o stânjenească cu nuditatea frontală. Cu nuditatea laterală nu era nicio problemă. Din cauza unei uşoare obezităţi, la care se adăuga o moştenire genetică nu prea grozavă în ceea ce privea aparatul de reproducere sexuală, privit din lateral, directorul putea fi deosebit numai cu mare greutate de o femeie grăsuţă, cu picioare scurte, strâmbe şi foarte păroase. Ca să-l ajute să se îmbrace, Albă ca Varul înhăţă o pereche groasă de izmene, pe care o alese la nimereală din grupul de cinci care atârna la uscat pe cablul de internet care trecea prin baracă şi i-o întinse cu sfială. Directorul luă izmenele, îşi băgă picioarele în ele la modul propriu şi zise necăjit:

— Mai ţii minte, donşoara Inginer, vremurile acelea când aveam şi noi obiceiul să dăm salariile la timp?

— Nu – răspunse Albă ca Varul.

— Vezi? Dacă n-am mai exersat obiceiul, l-am uitat! – adăugă Directorul, şi mai mohorât decât era la început.

— Dar ce legătură au salariile cu spălatul pe cap? – făcu Inginera.

Directorul se uită mustrător la ea, ca şi cum femeia ar fi fost tâmpită. Obiceiul bărbaţilor de a privi în acest fel femeile de pe şantier nu se pierduse, fiind singurul obicei vechi care mai era exersat zilnic. Directorul continuă cu zece decibeli în plus în voce, dar tot cu blândeţe:

— Păi, la fel e şi cu obiceiul spălatului pe cap, fata tatii! Dacă nu-l exersezi, îl uiţi.

— Mersul pe bicicletă nu se uită niciodată – observă tam-nesam Albă ca Varul.

— Aşa, şi? La ce ne foloseşte? Că numai săracii şi hipsterii mai merg azi cu bicicleta! – bombăni directorul, apoi îşi ridică smartfonul în aer şi spuse răspicat, de trei ori:

— Te lepezi de Cortana, te lepezi de Cortana, te lepezi de Cortana?

— Mă lepăd de Cortana, mă lepăd de Cortana, mă lepăd de Cortana! – răspunse automat Albă ca Varul.

Acesta era un ritual copiat după o parte mai populară din ritualul sfânt al botezului creştinesc şi anume cea în care naşul se leapădă de Satana de trei ori. Tot personalul şantierului îl respecta cu sfinţenie, din clipa în care le cumpărase patronul, pe firmă, smartfoane cu Windows. Nimeni din şantier nu ştia exact ce e Cortana, în afară de faptul că aplicaţia nu era disponibilă, deocamdată, pentru telefoanele lor în România. Aşa că se lepădau ei primii de ea, ca să nu rămână că-s ei mai proşti decât inginerii de la Microsoft.

Iar altceva nu mai apucă bietul Director să mai spună, că şi ieşi la pensie. Dar cum îşi simţi ieşirea la pensie aproape, cu ultimele lui puteri, el ridică de pe masă o mină de pix şi i-o întinse Inginerei, zicând:

— Fata tatii, vezi tu mina asta de pix? Ia-o şi când ai să fii la cea mai grea ananghie, suflă de trei ori cu putere în ea. Şi dacă nici aşa nu scrie, arunc-o naibii, că mult m-a mai chinuit şi pe mine toată viaţa!

Zicând aceste ultime vorbe cu mare obidă, directorul îşi trase la repezeală o salopetă murdară peste perechea de izmene curate şi ţâşni pe uşa barăcii, alergând nebuneşte spre Casa de Pensii. Ş-atât cu el.

*

Rămasă singură în baracă, Albă ca Varul, care era încă Roşie ca Focul, se uită într-o doară pe registrul contabil şi când văzu bilanţul se făcu Verde ca Parisul. Căci intrările erau de trei ori mai mici decât ieşirile, iar profitul respecta regula pentru supernove a marelui poet Mihai Eminescu, enunţată în poezia „La Steaua”:

„Era, pe când nu s-a zărit,
Azi îl vedem şi nu e!”

— Asta numai scârba de Contabilă ne-a făcut-o – bolborosi, înnebunită de ură, Inginera. Pasămite Contabila, care era într-o oarecare măsură şi mama vitregă a Inginerei (fiind, prin natura funcţiei, mamă-vitregă pentru tot personalul şantierului) făcuse ea ce făcuse şi sfeterisise toţi banii. Şi asta în vreme ce le imputase oamenilor muncii, de nenumărate ori, minutele în plus vorbite la telefonul mobil!

Fără să se poată stăpâni, tânăra Ingineră se mai uită odată cu groază în registru, după care o rupse la fugă după proverbiala metodă a poporului român: adică încotro vedea cu ochii. Dar cum baraca era construită din tablă opacă, ea nu putea vedea cu ochii mai departe decât pereţii ei. Aşa se face că Albă ca Varul petrecu cam un sfert de oră alergând unde vedea cu ochii, adică din perete în perete, până când obosi şi se prăbuşi peste nişte plăci de rigips. Pasămite erau chiar plăcile de rigips pe care fostul director nu mai avusese timp să le fure, în graba lui nechibzuită de a ieşi la pensie. Cu o ultimă sforţare, Albă ca Varul scoase mina de pix din sutienul ei de mătase întărit cu sârmă de Buzău (unde o ascunsese cât putuse de bine) şi suflă în ea cu putere de trei ori.

Din păcate, directorul avusese şi cu asta dreptate: mina de pix nu scria nici aşa.

2. Contabila şi Vânătorul de recompense

Estimp – cuvânt inventat în estul Europei – şi care înseamnă „în timp ce alţii au lucrat iar noi ne-am odihnit”, contabila şantierului, duşmanca de moarte a Albei ca Varul, dormea liniştită în căsuţa ei poştală din Cipru.

Căsuţa poştală era alcătuită din cutia poştală a firmei, peste care Contabila mai construise un apartament cu două etaje duplex, ca să aibă şi ea unde dormi când venea să facă curăţenie în conturi. Cartierul românesc de căsuţe poştale era mândria Ciprioţilor, iar românii care le aveau în proprietate erau consideraţi toţi ciprioţi. Atâta că, în scris, ei se deosebeau cumva de ciprioţii băştinaşi printr-un H franţuzesc, foarte mut, plasat între Cipri şi oţi.

Toate căsuţele poştale aveau trasă apă curentă din Panama şi canalizare până în Insulele Cayman, pentru o spălare cât mai completă a banilor.

Munca Contabilei la spălat conturile de orice bani impozabili era aşa de impresionantă, încât nişte ciprioţi, care ştiau româna din diverse motive, îi dedicaseră un mic, dar viguros cântecel popular. Cântecelul era obţinut prin modificarea versurilor melodiei „Ţărăncuţă, ţărăncuţă” piesă extrem de bine cunoscută în Cipru, unde fusese cântată în fiecare an (între 1984 şi 1989) de inegalabilul Dan Spătaru, la Serbarea de Crăciun a firmei ateist-securiste Crescent. Din motive semănătorist-poporaniste şi de imagine propagandistică, Patronul era numit în cântecel Badea.

Badea era de altfel şi numele arhetipal al bărbatului gospodar român, harnic şi cinstit, adică exact ce Patronul nu fusese în toată viaţa lui.

Când iese Badea pe profit,
Contabila a-nnebunit.
În bancă se repede ea,
Goleşte contul uite-aşa,
Şi-i face iute un transfer,

Din Cipru tocma-n Delaware.

Păi finanţistă cum e ea
Oricărui Bade i-ar plăcea
Că spală banul frumuşel
De nu mai dă nimeni de el
Dar într-o zi n-a mai răbdat
Şi Badei banii i-a furat

Refren:

Finanţistă, finanţistă
Epilată inghinal
Pe Badea-l aduci în stare
Să te ia de cingătoare
Să-ţi care pumni şi picioare
Să te bage în spital!
Să te bage în spital!
Să te bage în spital!

Mă rog, versuri compuse de ciprioţi misogini turci în limba greacă şi traduse în română de ciprioţi sexişti greci, ce pretenţii poţi să ai de la ei?

Şi cum şedea aşa Contabila în patul cu saltea Tempur-Pedic, prăbuşită într-un somn adânc în care se cufundase imediat după transferurile financiare istovitoare de peste zi, în dormitor dădu năvală pe neaşteptate un Vânător de recompense. Nici una-nici două, dar nici trei, Vânătorul se aşeză pe ochelarii de vedere ai Contabilei. Mare noroc că aceasta şi-i scosese de la ochi înainte de a se băga în pat şi-i aşezase pe o noptieră. Că altfel, cine ştie ce trăsnaie s-ar mai fi putut întâmpla.

— Cine-i acolo? – şopti femeia, prefăcându-se speriată.

— Cristi Borcea, doamnă – se prezentă în batjocură Vânătorul de recompense, rostind numele unui bărbat care era renumit în toată ţara numai pentru că lăsase o grămadă de femei gravide.

De cum auzi numele magic Cristi Borcea, instinctul matern al Contabilei se dezvoltă brusc. Şi culmea, rămase în continuare foarte dezvoltat. Întrucât asta se întâmpla în cel puţin 65 la sută din

cazurile în care o femeie din România intra în contact fie şi numai cu numele lui Borcea, Contabila nu se agită în niciun fel.

După ce-şi mai roti nebuneşte privirile de cinci-şase ori prin încăpere, fără să vadă nimic din cauza întunericului beznă, Vânătorul continuă agitat, foindu-se de pe un picior pe celălalt:

— Unde aveţi toaleta, doamnă, dacă nu vă supăraţi? Că am uitat să-mi iau Prostamolul când am plecat de-acasă şi n-aş vrea să fac vreo poznă pe-aici!

În vreme ce Contabila aprinsese o lanternă şi îi arăta prin gesturi obscene unde era baia, Vânătorul scoase din buzunar o oglinjoară, pe care o purtase tot timpul în buzunarul de la spate al pantalonilor din piele de viţel. Cum era de aşteptat, oglinda se spărsese în zeci de cioburi, odată cu ochelarii de vedere ai Contabilei, atunci când el se aşezase cu fundul pe noptieră.

— Era să uit! V-am adus şi oglinjoara fermecată, măi doamnă!

Şi zicând aceste vorbe prosteşti, Vânătorul îi întinse pumnul de cioburi femeii.

— Ai spart Oglinjoara fermecată, idiotule? – răcni Contabila, turbată de supărare. Şi fără să-şi dea seama ce face, luă toate cioburile în mână şi le întrebă:

— Oglindă, oglinjoară, cine e cea mai nervoasă din ţară?

Iar oglinda îi răspunse cu voce spartă, cum era şi firesc la o oglindă fermecată sfărâmată în zeci de cioburi:

— Nervoasă eşti crăiasă, cât toată ţara românească, dar peste două mări şi patru zări, la cei şapte zidari, Albă ca Varul e ţăndări de nervoasă!

— Parcă erau cei şapte zugravi, tu-le mijloacele fixe ale lu' mă-sa-n cur! – strigă Contabila vitregă şi mai nervoasă. Erau zugravi, acuma-s zidari?

— Sunt policalificaţi, săracii de ei – interveni împăciuitor Vânătorul, ieşind la momentul oportun din baie.

Deşi în timpul în care el lipsise motivat se schimbaseră mai multe lucruri, două rămăseseră exact la fel: în încăpere era tot întuneric iar Vânătorul era tot prost. Din aceste motive, în loc să se încheie la fermoarul de la pantalonii din piele de viţel, el se descheia acum la nasturii de la cămaşa de bumbac.

— Trebuie să-i înţelegem şi noi pe bieţii patroni, că ne folosesc fără plată la toate muncile posibile. Că numai ei ne dau de mâncare la toţi! – completă bărbatul cu înţelepciune populară, deci prosteşte.

După care, terminând să-şi descheie nasturii cămăşii, el îşi continuă şi mai prosteşte încercarea de a-şi încheia fermoarul de la pantaloni, bâjbâind aiurea pe întuneric şi nimerind nasturii de la faţa de pernă. Scoasă complet din ţâţâni de atâta bâjbâială, Contabila sări din pat până în mijlocul camerei. Cu o mişcare precisă a mâinii stângi ea îi trase în sus Vânătorului fermoarul de la pantaloni, iar cu piciorul drept îi trase o lovitură zdravănă în cur. Lovitura în cur fu atât de puternică încât anusul firesc şi natural al Vânătorului se contractă foarte mult şi fu cât pe-aci să se transforme în anus contra naturii. Dar, oricât de îndemânatică şi precisă fusese Contabila, din cauza vitezei foarte mari cu care se mişcase, mai prinsese cu siguranţă şi altceva în fermoar, pentru că Vânătorul de recompense începu să strige ca din gură de şarpe:

— Văleuuu! M-aţi circumcis cu fermoarul acela, doamnă! Acuma eu ce mă fac?

— Din partea mea, n-ai decât să treci la religia mozaică! – zise Contabila.

Auzind aceste vorbe de batjocură, Vânătorul începu să ţopăie de colo-colo, pipăindu-se cu disperare în pantaloni şi cântând cât îl ţineau bojocii un potpuriu compus din cele mai reprezentative fraze muzicale a nu mai puţin de trei cântece populare de jale:

1. Puşca şi cureaua latăăă, ce bărbat am fost odatăăă!

2. Cin’ m-a circumcis pe minee, Tudoriţooo, neneee
I-am dat piele de la mineee, Tudoriţoo, neneee!
3. Văleu, mamă, văleleu!

Contabila căzu puţin pe gânduri, dar se ridică de pe ele (figurat vorbind) foarte repede şi, după ce scrâşni puternic din dinţii de porţelan montaţi greşit cu abia o lună în urmă la o clinică din Istanbul, zise:

— Am nevoie s-o bagi în belea pe Albă ca Varul, vânător idiot ce eşti. Că de asta te plătesc. Bagă-i un denunţ la DNA, înscenează-i vreo parascovenie! Cât de greu poate să fie să bagi pe cineva în belea pe şantier, unde până şi cei mai proşti şi cinstiţi dintre oameni fură tot ce mişcă?

La aceste vorbe tăioase, Vânătorul se sperie foarte tare, se retrase în marşarier doi paşi şi încercă să-şi facă o ieşire decentă din scenă. În acest scop, el o salută pe Contabilă cu o plecăciune plină de demnitate, aplecându-se de mijloc exact în dreptul ferestrei deschise.

Curentul de aer atâta şi aştepta: imediat îl trase adânc la şale. Atât de adânc îl trase curentul, că Vânătorul îşi simţi şalele complet îngheţate, ca şi cum un proctolog i-ar fi făcut un control de rutină cu mănuşi din tablă rece de frapieră.

— Ascult şi mă supun- icni Vânătorul spre Contabilă, în stilul musulman o mie-şi unu-noptist, introdus de turci în Cipru încă din 1571, cu ocazia ocupării insulei.

Dar oricât voise bietul Vânător să se arate de slugarnic, corpul îi rămase tot ţeapăn şi frânt în două în dreptul ferestrei, neputând să se mişte în niciun fel, niciun centimetru, în nicio direcţie.

Văzând toate acestea, Contabila se apropie de el pe întuneric, înhăţând din mers perna, ai cărei nasturi Vânătorul reuşise să-i încheie într-un sfârşit, după mai multe încercări. Cu o mişcare scurtă, apriga femeie i-o puse acestuia pe faţă şi-l împinse peste marginea ferestrei, în afară. Imediat se auzi o bufnitură, un scârţâit de frâne de autobuz şi un

nechezat de cal, direct din stradă. De pe terasa căsuţei poştale, Contabila îl mai auzi pe Vânător cum se ridică înjurând de sub roţile autobuzului şi mai auzi cum spatele bărbatului, care pesemne că fusese tras de curent încă odată, în cădere, se îndreaptă la loc sub greutatea enormă a maşinii. Şi mai auzi un scârţâit de piele subţire de viţel pe piele groasă de cal, ca şi cum bărbatul ar fi încălecat dintr-o singură mişcare, dar frecându-se cu pantalonii de spinarea animalului, în loc să se frece cu aerul. Iar calul se auzi cum nechează şi fornăie din nou. Dar numai când ajunse la geam şi se uită în jos, Contabila văzu că nechezatul nu era nicidecum de cal, ci venea de la o prostituată rusoaică vânjoasă, îmbrăcată cu pantaloni din piele groasă de cal, care vorbea la telefonul mobil în turceşte. Priveliştea oferită de pantalonii din piele de viţel ai Vânătorului, frecându-se de pantalonii din piele de cal ai prostituatei era atât de unică, încât Contabila nu se putu stăpâni să nu facă o poză cu smartfonul şi s-o urce imediat pe Instagram.

Căţărat în spinarea prostituatei, Vânătorul o plesnea peste fund cu un şomoiog de bancnote de 20 de dolari, cântând de unul singur un cor pentru o singură persoană, în timp ce se pierdeau amândoi, încetişor, în noapte:

„Vânătoorului îi plaace, ca să plece,
Ca să plece, în controool
Liber s-aaresteeze-n paace
Bugetari şi pe privaţii infractori
Căci prin fabrici şi prin mine,
Prin birouri şi uzine
Se tot fură, tot se furăăă-ngrooziiitor!”

3. Ingineră versus Maistru

În vreme ce Vânătorul se bălăngănea prin Cipru, chiar în centrul Nicosiei, călărind pe spinarea rusoaicei şi traversând pădurea de întreprinderi fictive de consultanţă mici şi mijlocii, Albă ca Varul zăcea în România în baracă, cu răsuflarea tăiată de cât suflase în mina de pix. Cum se întâmplă de obicei în împrejurarea în care o femeie frumoasă este căzută la pământ, în jurul ei se adunaseră deja mai mulţi bărbaţi urâţi, în speranţa neroadă că poate se produce ceva. Primii sosiseră cei şapte zugravi, care se numeau după cum urmează: Moşmondilă, Mormăilă, Bodogănilă, Bombănilă, Morocănilă, Toloncănilă şi Horcăilă. După cum lesne se poate vedea, zugravii aveau numele potrivite cu felul în care vorbeau, nu cu priceperea la zugrăvit. Ceea ce era de înţeles, căci, la fel ca orice meseriaş român, ei se pricepeau cu mult mai bine la vorbit decât se pricepeau la meserie.

Zugravii tocmai trăgeau la sorţi, ca să vadă care dintre ei urma să-i facă primul Inginerei respiraţia gură la gură şi care ultimul masajul cardiac, când uşa barăcii se dădu pe neaşteptate de perete şi înăuntru năvăli Sabin Dorcan, doctorul şantierului, strigând cât îl ţinea gura:

— Yupiiii! Ce feţe palide şi osoase aveţi cu toţii! Ce medicament folosiţi?

— Acela prescris de dumneavoastră, dom' doctor – răspunse Albă ca Varul, ridicându-se anevoie într-un cot. Ieftin şi bun!

— Nu-l mai prescriu demult pe ăla! De când am văzut noul buget mic al Ministerului Sănătăţii, eu recomand numai Costelino. Noul Costelino Creations scoate orice urmă de grăsime de pe muşchi şi întinde pielea perfect pe coaste.

— Parcă văd că o să folosim şi noi Costelino – spuseră cei şapte zugravi.

— Da, Costelino! Un medicament recomandat de Asociaţia Medicilor fără Maniere din România.

Zicând aceste ultime vorbe, care sunau la fel de prosteşte ca vorbele din orice reclamă la medicamente, doctorul Dorcan ieşi la fel de năvalnic pe uşă cum intrase şi se năpusti orbeşte spre Spital. La Spital, personalul medical adunase deja pacienţii pentru ziua de operaţii, care era numită cu spaimă în popor „Noaptea cuţitelor lungi". Deşi noaptea era zi toată ziua, iar bisturiile scurte ca naiba. Ş-atât cu el.

Nici nu ieşise bine doctorul din baracă, când Albă ca Varul se ridică în picioare şi ieşi afară, simţindu-se obligată să organizeze cumva Şantierul. Căci, de cum se răspândise vestea că Directorul ieşise la pensie, acesta funcţiona şi mai dezorganizat ca de obicei. Dar numai ce aruncă Inginera o scurtă privire la mulţimea de oameni care se foiau fără rost în toate direcţiile, furând toate materialele pe care le vedeau în cale şi stricând toate sculele care le cădeau în mână că simţi pe loc nevoia să se rezeme de peretele barăcii şi să-şi aprindă o ţigară. Şi cum stătea Albă ca Varul rezemată de uşa barăcii, trăgând cu sete din ţigară şi tuşind de-i săreau sânii afară din sutienul întărit cu plasă de Buzău, deodată răsări în faţa ei Maistrul şantierului, călare pe-un excavator.

Maistrul era al treilea duşman neîmpăcat pe care-l avea Albă ca Varul pe Şantier, după Contabilă, care era primul şi Serviciul Disciplina în construcţii al primăriei locale, care era al doilea. Şi mai mult decât atât, Maistrul pândea de ani de zile să-i facă felul inginerei, cum se spune în popor. Adică, ori să-i facă felul în înţelesul clasic puritanist-comunist (prin pierderea funcţiei) ori în înţelesul modern mârlănesc-capitalist (prin pierderea virginităţii la locul de muncă). Căci spre deosebire de virginitatea propriu-zisă, pe care Albă ca Varul nu se străduise s-o păstreze cine ştie ce, la virginitatea de la locul de muncă ea ţinea foarte mult.

Cei şapte zugravi se traseră la o parte cu oarece spaimă din faţa excavatorului, în vreme ce Maistrul prinse a râde cu dispreţ şi spuse:

— Donşoara Inginer, dacă ai sânge în instalaţie, te poftesc la o întrecere de măiestrie profesională de construcţii! Cine ajunge primul la conducta de gaz metan şi opreşte utilajul lipit de ea, dar fără s-o rupă în bucăţi, câştigă!

Zicând acestea, Maistrul rânji şi mai tare şi mai fioros ca prima dată.

Dar nici Albă ca Varul nu era născută prin cezariană din mamă-surogat. Cu dibăcia şi neruşinarea unui şofer de Skodă, care se ia la întrecere cu unul de BMW, convins prosteşte că la orice concurs de maşini contează numai şoferul, ea sări pe un motostivuitor vechi şi mâncat în bună parte de rugină şi apăsă pedala până la fund. Pedala apăsată de Albă ca Varul până la fund nu se opri acolo, ci trecu prin podeaua ruginită şi se înfipse în pământ. Ca un noroc chior, pedala ruptă era cea de frână, pe care Inginera o apăsase greşit în locul celei de acceleraţie. Aşa că ea doar ridică piciorul de pe frână şi când îl trânti pe acceleraţie, motostivuitorul ţâşni înainte ca fulgerul. Iar Maistrul ţâşni şi el cu iuţeală în spatele ei, hurducându-se cu excavatorul prin gropile neastupate, care răsăreau la tot pasul.

Văzând că Maistrul e cât pe-aci s-o ajungă, ba chiar s-o şi întreacă, Inginera scoase din poşetă o bucată fermecată de brânză de soia, pe care o aruncă în urma ei. Imediat se făcu un munte mic de soia modificată genetic.

Dar Maistrul trecu prin munte ca fierăstrăul prin tofu şi se apropia tot mai tare. Când văzu asta, Albă ca Varul scoase o sticlă cu lapte de soia pe care o aruncă în urmă şi se făcu un lac de soia modificată genetic.

Dar Maistrul scuipă în lacul de soia cu scârbă, îl ocoli pe-o margine şi fu iar cât pe-aci s-o ajungă. Atunci Albă ca Varul aruncă în urmă o bucată fermecată de slănină de soia, dar spre mirarea tuturor, aceasta se făcu o pădure de porci. Pasămite,

în acest caz, porcul fusese modificat genetic să facă slănină de soia şi nu soia ca să facă slănină, cum ar fi fost firesc.

Văzând cum se apropie în viteză de conducta de gaz metan, Albă ca Varul trase frâna de mână a motostivuitorului şi întoarse volanul complet spre dreapta, în speranţa că utilajul o să se răstoarne, că altă speranţă să-l oprească nu mai vedea.

Atunci, cu ultimele lui puteri, Maistrul aruncă registrul de magazie după Albă ca Varul. Registrul se rostogoli de câteva ori şi cum era un registru măsluit, făcu ce făcu şi-o răsturnă pe biata fată de pe motostivuitor, trântind-o cu putere la pământ. În cădere, casca de protecţie sări de pe capul Inginerei, lăsând să i se reverse pe umeri un păr negru-sârmos, extraordinar de vâlvoi. Tot personalul Şantierului, compus din sute de oameni care se uitau cu gurile larg căscate la cursă, încremeni în loc de mirare.

Numai Maistrul îşi păstră cumpătul câteva clipe, după care nu mai putu răbda nici el şi strigă speriat:

— Vailei! Da' cu ce pielea mea v-aţi spălat pe cap, donşoara inginer?

— Cu noul şampon Şantier Number Five de la Fănel, singurul şampon cu cementide şi betonide ceramice- răspunse obraznic Albă ca Varul. Cementidele pătrund în pielea capului întărind-o, iar betonidele se fixează în firele de păr, dându-le volum şi rezistenţă.

— Nu zău! – bâigui Maistrul, zăpăcit complet. Şi vă mai pieptănaţi?

— Da, odată pentru totdeauna! – râse cristalin Albă ca Varul.

Şantier Number Five! Pentru un păr atât de sârmos, încât rugineşte!

Aici, Albă ca Varul văzu că Maistrul pornise polizorul unghiular şi, sfioasă, tăcu. Dar chiar dacă ar fi vorbit, tot degeaba ar fi fost: polizorul scotea un zgomot asurzitor. Inginera îşi dădu seama c-o băgase pe mânecă şi se gândi cu spaimă că nu mai avea nici pe unde să scoată cămaşa. Că dacă ar fi avut cum s-o scoată, văzându-i sutienul fermecat,

poate că Maistrul tot s-ar fi buimăcit câteva secunde, suficient cât s-o rupă ea la fugă. Aşa că singurul lucru care-i mai trecu fetei prin cap fu să-şi vândă cât mai scump pielea. Prin urmare, în vreme ce Maistrul freca ameninţător polizorul care scotea jerbe de scântei, Albă ca Varul îl înfrunta vitejeşte spunându-i la ureche propoziţii lungi, în care folosea cu răutate inginerească pur feminină cuvinte ca: unghi de fugă, mentenanţă, fiabilitate, rugozitate, gradient de temperatură, coeficient de formă şi câte şi mai câte. Neînţelegând mai nimic din vorbele tehniciste ale Albei ca Varul, Maistrul începu să fie cuprins de o stare de nesiguranţă, care se transforma în atac de panică dintr-o clipă în alta. De spaimă, el aruncă polizorul cât – colo, la nimereală, în spatele lui. Nefiind fermecat, polizorul nu se transformă în nimic, doar dărâmă două schele, cu zugravii de pe ele, cu tot.

În căderea lor necontrolată, schelele loviră cablul de curent electric aerian, care se prăbuşi peste bazinul colector de apă pluvială, care se surpă în câteva secunde. Apa năboi imediat şi o târâ pe Albă ca Varul în canalizare, ca o salvare neaşteptată din situaţia tâmpită în care se băgase de una singură. Iar mulţimea de muncitori constructori rămase dezamăgită la marginea canalului, bătând din buze. Zgomotul venit de la cele câteva sute de buze era asurzitor, având valoarea măsurată de patru ebabrigi. Unde un ebabrig este media aritmetică dintre zgomotul făcut de buzele umflate ale Elenei Băsescu şi zgomotul făcut de buzele greşite ale Brigittei Năstase-Sfăt.

Ş-atât cu ei.

4. Contabila şi Prinţul Șef al ANAF

Estimp, Contabila, mâna dreaptă a Patronului, se întorsese pe neaşteptate din Cipru la sediul central al holdingului de firme de construcţii – montaj şi umbla căpiată prin dosarele cu restituiri de TVA să vadă cum să aducă cifrele din condei.

Pasămite Patronul, căruia toţi cei care îl cunoşteau îi spuneau Mogulul, după obiceiul pupincurist al vremii, îi spusese că dacă nu face exact aşa cum zice el, unde îi stau Contabilei picioarele, îi va sta şi capul. Tare se mai mirase Contabila, căci Mogulul îi spusese asta tocmai într-o noapte în care făcuseră amândoi sex sălbatic şi picioarele ei stătuseră în cele mai neobişnuite locuri, inclusiv pe umerii Patronului. Pentru o clipă, Contabila s-a gândit cum ar fi arătat Mogulul dacă ar fi avut două capete pe umeri, dintre care unul ar fi fost al ei. Dar, ca o contabilă fără imaginaţie ce era, ea se scutură imediat de imaginea asta şi continuă neabătută lucrul la dosare.

Oricum ar fi fost, umbla prin ţară un zvon cum că pe Mogul urmăreau să-l potcovească mulţi duşmani din Regat, dar mai ales un Prinţ care răspundea obraznic la numele arăbesc de Şef Al Anaf. Şi cum stătea ea aşa îngrijorată, scotocind prin acte şi formulare, uşa biroului se dădu de perete şi chiar prinţul Şef Al Anaf năvăli în interior, fluturând nervos o pereche de cătuşe. Înţelegând complet greşit situaţia, Contabila prinse a-şi arunca la repezeală hainele de pe ea, dar prinţul o opri şi se năpusti spre dosare.

Ce s-a întâmplat mai departe acolo, s-a aflat doar mai târziu, dintr-o poezie a unui plagiator popular de la SRI, care a văzut toată scena datorită camerelor video de supraveghere operativă, instalate abuziv în sediul holdingului. El a compus imediat o baladă prin modificarea neautorizată a poeziei „Mistreţul cu colţi de argint”, scrisă de Ştefan

Augustin Doinaş. Iar balada a urcat-o anonim pe Internet, pe site-ul Wikileaks, unde a putut fi citită de toată lumea interesată.

Mogulul cu card platinum

Un Şef din ANAF, îndrăgind confiscarea,
Prin firme ca-n brânză cu-amenda trecea,
Croindu-şi cu greu prin dosare cărarea,
Contabili veroşi şi patroni controla.

Veniţi să găsim în dosare disjunse
Mogulul cu card platinum, oneros
Ce zilnic îşi schimbă prin conturi ascunse
Valute şi aur, profitul cel gros!

Stăpâne – râdeau subalternii pe holuri,
De-ANAF, pe Mogul îl doare-n karici
Mai bine-amendăm pe chinejii din mall-uri
Sau babele-n piaţă sau chioşcarii mici.

Dar vai! Sub neoanele slabe din sediu
cum sta obosit, pe dosare-aplecat,
veni chiar Mogulul cu Ministrul de mediu
şi-l dădură-afară prin colbul roşcat.

— Ce soartă ciudată mă umple de jenă,
oprind sechestrarea Mogulului meu?
Ce politruci jalnici mă tot scot din scenă?
Ce grea mânărie mă-nvinge mereu?…

— Stăpâne, Mogulul cu cardul de platini,
Ţi-a dat şutu-n spate, cuprins tot de draci
Ascultă cum pleacă gonind în Bugatti…
Dar Şeful îi zise-ntorcându-se: – Taci!

Mai bine apasă-mi Iphone-u-n ureche
Să-mi cânte cât dorm, către cerul senin,
Atunci răsună o manea nepereche
Şi Iphone-ul cântă! Însă foarte puţin.

Şi nici nu se termină bine maneaua nepereche că Prinţul Şef al Anaf se şi prăvăli la podea făcând

spume la gură, ca un labil psihic stresat de serviciu şi incompetent numit politic ce era el.

Văzându-l pe ditamai Prinţul Şef al ANAF pe podea, comportându-se ca un organ bipolar schizoid al statului, Contabila îl apucă de picioare, îl târâ uşurel în afara biroului, după care închise încet uşa şi, nervoasă, tăcu.

5. Cei şapte zugravi şi apa caldă

Nu mult după ce se prăbuşise în canalizare în stare de inconştienţă, dar vie totuşi, Albă ca Varul se trezi şi văzu că se deplasează cu viteză prin subteranele urât mirositoare, cărată în spate de cei şapte zugravi. Loiali în nemernicia lor, zugravii săriseră după ea în canalizare, o recuperaseră din nămolul murdar şi o aşezaseră pe o targă improvizată dintr-o foaie de tablă de acoperiş Ruuki. Apoi o luaseră la trap prin întuneric, luminând drumul cu binecunoscuta aplicaţie Flashlight de pe telefoanele mobile, încercând cu disperare să găsească calea spre baraca Directorului, unde plănuiau să se adăpostească cu toţii. Din nefericire, drumul spre baracă era presărat la tot locul cu tentaţii cu totul neaşteptate.

Aburul scăpat peste tot prin subterană din holenderele chinezeşti ieftine (şi care mai fuseseră şi strânse neglijent de instalatori leneşi), ieşea pe la toate coturile conductelor şi se răcea parţial imediat, transformându-se într-o apă fierbincioară, cu miros slab de clor. Căldura şi umezeala erau omniprezente, iar combinaţia lor cu slăbiciunea fizică generată de consumul excesiv de alcool (o meteahnă tradiţională a zugravilor români), făcea ca hotărârea lor vitejească de a o căra pe Ingineră până la baracă să slăbească din clipă în clipă.

O moleşeală plăcută le învăluia trupurile, căci apa caldă intrase în contact cu praful de ciment şi cu nisipul de mortar, făcând ca o mâzgă cleioasă să li se întindă pe sub haine, mai ales între coapse, ceea ce îi frâna grozav la mers.

Bodogănilă, care, colac peste pupăză, nu purta nici chiloţi pe sub salopetă, fu primul care nu mai putu suporta frecuşul. El se opri din mers lângă cea mai mare baltă cu apă fierbinte şi zise ferm şi apăsat:

— Băi proştilor! Noi n-am mai făcut o baie pe şantier de două luni de zile şi acuma stăm s-o cărăm în spinare pe domnişoara Inginer? Când poate că e singura ocazie din viaţa noastră când putem să ne lăfăim şi noi ca boierii, în jacuzzi?

— Ce vrei să spui cu asta, bombalăule? – întrebă Morocănilă, ciudos nevoie-mare că nu venise el cu ideea asta. Unde-n cur pe mă-ta ai mai văzut tu jacuzzi fără lumină cromatică?

De fapt, lui Morocănilă îi era necaz că tovarăşii lui de muncă îl puneau mereu să vină pe şantier cu câte un bidon de vin, în timp ce ei veneau numai cu ideea ca el să aducă bidonul. În plus, el era sincer convins că nu poate exista niciun jacuzzi pe lumea asta fără radio şi joc cromatic de lumini.

Dar, ori că Dumnezeu însuşi îl auzise pe Bodogănilă şi se milostivise de el, ori că Diavolul se hotărâse să echilibreze situaţia, destul că o parte din tavanul canalizării se prăbuşi pe loc şi tot locul fu învăluit într-o culoare caldă, roşu-gălbuie cu irizări albastru-azur.

Bodogănilă vru să mai mormăie ceva despre lumina cromatică, dar Mormăilă îl simţi dinainte ce vrea să facă, aşa că sări foarte nervos de la locul lui:

— Băi, mutalăule, mormăitu' îi specialitatea mea! Dacă vrei să bodogăneşti, n-ai decât, dar de mormăit numai eu mormăiesc aicea.

— Dar nici nu vroiam să mormăiesc, prostalanule – zise Bodogănilă. Mi-am adus numai aminte de versurile lu' Labiş, când i-o murit lui căprioara ceea.

— Ce căprioară? – mormăi Mormăilă, buimac.

— Din poezia lu Labiş, ciumpalacule! Care-i tot făcea taică-su lu' Labiş semn lu' Labiş, ca să mănânce şi el din ea şi Labiş nu vroia!

— Stai aşa, ca să-nţeleg şi eu – sări Horcăilă. Deci, tac-su lu' Labiş, care nu ştiu cine este, îi făcea semn lu' Labiş, care nici el nu ştiu cine este, să mănânce o căprioară?

— Cum nu ştii cine-i Labiş, băi boule? – se băgă Toloncănilă tam-nesam în discuţie. E evident că Labiş este fi-su lu' tac-su lu' Labiş.

— Acum am înţeles – horcăi Horcăilă. Dar de unde avea ei căprioară?

— Păi, avea! Avea căprioara care numai ce-o braconase tac-su şi-o omorâse cu puşca, ciumegule! – zise morocănos Morocănilă.

— Pe care, măi tolomacilor! – interveni şi Inginera.

Zugravii se uitară la ea cu gura căscată, neînţelegând nimic.

— Pe care o braconase, nu care-o braconase, aşa-i corect gramatical – mai spuse Albă ca Varul, după care se întinse cât putu de comod la loc în noroi.

— În fine, pe care s-o mănânce – continuă Bodogănilă, după care făcu o scurtă plecăciune în batjocură spre Ingineră. Apoi se răsuci pe tălpi spre colegii lui zugravi şi zise cu emfază:

— Fiţi atenţi, băi bulumacilor, că vă citez din Labiş: „Ameţitoare apă, ce-ntunecat te clatini!”

— Mişto! Dar, dacă poetul nu se specifică singur, de unde pielea mea ştii tu că în poezie la Labiş ăsta e vorba de apă caldă, dilimane? – întrebă Moşmondilă prosteşte.

— Da’ care apă mai este aşa de murdară de nu vezi prin ea, pălăriosule? – bodogăni interogativ Bodogănilă.

Ce-i drept, din cauza calităţii execrabile a conductelor de fontă ruseşti cumpărate de Patron, apa caldă era întotdeauna murdară la aspect. Practic, niciun şantierist nu văzuse vreodată un decilitru curat de apă caldă pe şantier, în toată viaţa lui de angajat. Şi poate s-ar mai fi certat ei mult şi bine, dacă Albă ca Varul nu s-ar fi băgat cu gingăşie între ei.

Ca o femeie moderat feministă ce era, Albă ca Varul era convinsă că zugravii sunt nişte proşti (ca toţi bărbaţii, de altfel) şi i-ar fi lăsat să se certe mult şi bine. Din nefericire pentru ea, ca ingineră şi şefă era obligată să ia o atitudine, aşa că spuse tare şi răspicat:

— Măi, ăăă… lavagiilor! Iertaţi-mi licenţa de la verbul laver din franceză, dar aveţi aşa o pasiune

pentru spălat, încât altfel nu ştiu cum să vă spun. Dacă voi vreţi să faceţi o baie, faceţi! Eu v-aştept aici, lungită pe beton.

Zicând acestea, Albă ca Varul se târâ uşor pe coate şi călcâie până ieşi din noroi şi se întinse pe o placă de beton udă, dar curată.

Şi nu dură mai mult decât ar clipi de trei ori un chior din ochiul lui cel rău, că cei şapte zugravi se şi dezbrăcară la pielea goală şi începură să caute nişte beţe, ca să tragă la sorţi, să afle cine ia primul săpunul.

— Nu vă mai bateţi capul, măi băieţi! Moşmondilă are băţul cel mai scurt, se vede de-aicea – zise de pe placa de beton Albă ca Varul. Căci fiind ea puţin mioapă, iar dotarea sexuală a lui Moşmondilă fiind modestă, Inginera avusese impresia vizuală greşită că zugravii găsiseră deja beţele.

Dar nici nu luă bine săpunul în mână, că Moşmondilă îl şi scăpă pe jos. Norocuţul lui a fost că şantierul nu era chiar puşcărie, prin urmare oamenii muncii îşi ţineau cât de cât în frâu apucăturile. Aşa că, cât timp se aplecă el după săpun nu se alese cu ceva mai grav, decât cu nişte şuturi trase cu sete peste curul gol.

Imediat canalizarea se umplu de glasurile vesele ale zugravilor, care cântau Imnul Naţional, varianta modificată pentru baie şi duş:

„Acum sau niciodaată, să dăm dovezi la lume
Că ştim ce e săpunul, nu suntem mitocaaani, nu suntem mitocani
Acum sau niciodaată, să ne spălăm în caadă
Şi să moară de ciudă toţi ungurii duşmaaani, toţi ungurii duşmani!”

Căci într-un fel curios, zugravii români îi considerau pe unguri (zugravi sau nu) cei mai mari duşmani ai lor şi nu pierdeau niciun prilej să evidenţieze asta. Deşi ea una avea vederi mult mai largi, lipsite de orice urmă de xenofobie, Albă ca Varul nu putu face altceva decât să strângă din buze. Ea ştia foarte bine că, oricât de prost şi incult ar fi

poporul needucat, fiind mult mai mare la număr decât cel educat, e limpede că el are întotdeauna dreptate. Cel puţin aşa se întâmplă în democraţia modernă şi numai în chestiunile neimportante pentru clasa conducătoare.

Şi-atât cu ei.

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane şi sudorul Codruţ

În timp ce ticăloşii de zugravi pierdeau vremea, bălăcindu-se în cada de jacuzzi improvizată natural în groapa plină cu apă caldă murdară, Vânătorul de recompense ajunsese deja la baraca Directorului şi scotocea prin toate fişetele metalice cu dosare, în speranţa că va găsi ceva compromiţător pentru Albă ca Varul.

Scotocitul nu era deloc simplu, în birou erau zeci de dulăpioare metalice încuiate care de care mai fistichiu: cu lacăte simple, cu lacăte cu cifru şi cu lanţ cu lacăt de bicicletă. Mai mult, Vânătorul habar n-avea ce caută, aşa că bâjbâia prosteşte la întâmplare, nădăjduind că Dumnezeu îi va da vreun semn la momentul potrivit. Căci la fel ca mulţi alţi hoţi şi ticăloşi de care era plină ţara, de la şantiere până în sălile Parlamentului, Vânătorul era convins că dacă te rogi la Dumnezeu suficient de smerit, El o să te ajute la orice ticăloşie ai pune la cale.

Din nefericire pentru el şi pentru succesul uneltirilor Contabilei, fostul Director fusese exact genul de tiran postcomunist care insista să semneze până şi cele mai neînsemnate acte, pentru că vedea în semnat esenţa puterii sale asupra personalului. Aşa că oricât scotoci el prin hârtii, nu putu găsi niciuna semnată de Ingineră. Văzând că în felul ăsta nu descoperă nimic, Vânătorul porni computerul Directorului şi introduse maşinal parola „Dragnea”, parolă despre care ştia că era folosită statistic în 73 la sută din computerele şefilor de şantiere corupţi din ţară. Dar nici nu apucă să dea un clic cu mausul pe primul fişier, că imediat sistemul de operare se apucă să se upgradeze, gratuit şi de capul lui, de la versiunea Windows 7 la versiunea Windows 10. Ştiind din experienţe anterioare că această operaţie dura cel puţin o oră, Vânătorul înjură cu sete cam cinci minute, după care se hotărâ să folosească

cumva timpul, pe care altfel ar fi urmat să-l piardă aiurea, la fel cum îl pierduse şi marele scriitor francez Marcel Proust la vremea lui. Ce-i drept, Proust reuşise până la urmă să scoată un roman-capodoperă cu căutarea timpului lui pierdut, ceea ce Vânătorului îi era imposibil, căci nu avea nicicum talentul francezului la scris. Prin urmare, dacă nu putea scoate o capodoperă, el scoase din geanta cu scule mai multe camere web, pe care se apucă să le instaleze prin colţurile încăperii.

În acest fel jumătate prostesc şi jumătate proustian, Vânătorul spera că într-un timp oarecare va obţine o mulţime de informaţii compromiţătoare despre obiectivul vizat, exact în felul ilegal în care le obţineau şi serviciile de informaţii.

Dar mare îi fu lui mirarea când dădu la o parte capacul de la o gură de ventilaţie din peretele barăcii şi o găsi acolo ascunsă pe Georgiana, Managera de resurse umane a Şantierului, pe care-o ştia oarecum din vedere. După ce-şi mai stăpâni cât de cât uluiala, Vânătorul o întrebă cu blândeţe:

— Dar ce pielea mea faceţi aicea, măi doamnă?

Şi cum doamna nu răspunse nimic, Vânătorul continuă prudent:

— Sper că nu purtaţi vreo fustă scurtă acolea! Că e un curent în ventilaţia aia… de una-două o să vă treziţi cu o metroanexită. Eu n-am avut aşa ceva, slavă Domnului, dar am auzit că ustură ca dracu'.

Din cauza propriilor lui probleme cu tractul urinar, Vânătorul de Recompense tindea întotdeauna să vadă partea pişolcoasă a lucrurilor la toţi oamenii şi în toate situaţiile cu care avea de a face.

Odată descoperită, managera Georgiana nu mai văzu niciun motiv să stea tupilată în gura de ventilaţie, aşa că ieşi de-acolo cu băgare de seamă, se roti un pic pe mâini în plan vertical şi încercă să coboare cu capul în jos în stilul flic-flac de la bârnă al Nadiei Comăneci. Fiind însă mult mai pricepută la resurse umane decât Nadia Comăneci, dar mult mai nepricepută la gimnastică, Managera căzu de la doi metri direct pe podea, unde se dădu de trei ori

peste cap. Cu toate acestea ea nu se transformă în nimic altceva, că nu avea puteri magice. Căci deşi fusese blestemată în nenumărate rânduri (ca orice manager bun de resurse umane), cei care o blestemaseră erau oameni simpli, nu vrăjitori, aşa că blestemele nu făcuseră niciun fel de efecte. Preocupat numai de fixaţiile lui, Vânătorul îi urmări traiectoria prin aer şi văzu că femeia avea într-adevăr fusta foarte scurtă, exact cum bănuise el. Dar, pe sub fustă, Georgiana îşi pusese cu înţelepciune patru perechi de chiloţi, un şort de piele şi o pereche de colanţi groşi de stofă.

— Jos pălăria, doamnă, dar chiar că-mi place cum vă protejaţi de răcelile aparatului urinar. Respect maxim!

— Ci sî-ţ spun, uiti undi s-ascundea urologu'! – i-o trânti Georgiana vânătorului cu dispreţ, folosind un puternic accent moldovenesc. Căci deşi ea nu era moldoveancă de felul ei, Managera de resurse umane credea că trebuie să vorbeşti cu oamenii simpli pe limba lor. Şi după părerea ei, toţi oamenii simpli vorbeau moldoveneşte.

— Da' ci mama dracului cotrobăieşti 'mnetali pi aici-şa? – continuă ea, tot în moldovenească şi tot cu dispreţ.

— Dar dumneata de ce te ascundeai în gura de ventilaţie? – contraatacă Vânătorul, cu dibăcie. Şi ia mai slăbiţi-mă cu moldovenească aia, că eu sunt din Târgovişte şi înţeleg decât limba română literală maxim.

Aici, Georgiana îşi trase puţin pe seamă şi făcându-şi curaj, spuse şoptit:

— M-a pus Patronul să concediez afară opt sudori oxiacetilenici astăzi, aşa că aşteptam să se întunece, ca să pot pleca şi eu neobservată acasă.

— Mda! E grea viaţa cu Resursele ăstea Umane – aprobă Vânătorul gânditor.

— Carevasăzică, de aia v-aţi echipat aşa gros pe dedesupt? Adică, iertaţi-mi expresia: nu vă era frică că vă trage curentul pe sub fustă, ci că vă trag sudorii?

— Clar că nu de curent mi-e frică – zise managera. Că orişicât ar fi curentul de pervers, ceea ce orice român ştie că este, felul în care te trage el nu se compară deloc cu felul în care te-ar trage un sudor furios că l-ai dat afară de la locul de muncă. Ca agresor, curentul îţi mai lasă, totuşi, un minim de liber arbitru.

Şi zicând toate acestea, Georgiana izbucni în plâns de săreau toate cele patru perechi de chiloţi de pe ea. Oricât de misogin era el, Vânătorul se înduioşă puţin, aşa că încercă s-o strângă la piept în cel mai asexuat fel cu putinţă, observând cu ocazia asta că managera de resurse umane îşi pusese şi trei sutiene. Mai mult ca sigur era o încercare naivă ca să echilibreze cumva lenjeria din partea de sus a corpului cu lenjeria de pe mijlocul lui. Şi cum stăteau ei aşa îmbrăţişaţi asexuat, auziră deodată o bătaie năprasnică în uşă cu barosul.

Iar o voce răguşită de fumat excesiv şi de băutură la greu se auzi scrâşnind de cealaltă parte a uşii:

— Doamna Georgiana, deschideţi vă rog! A sosit trupa de stripperi „Cimenţel", care vrea să vă ofere un spectacol de barbut pe dezbrăcatelea de neuitat!

Desprinzându-se cu calm din braţele acum tremurânde ale Managerei de resurse umane, Vânătorul rosti ferm:

— Cine-i acolo, băi?

— Codruţ, sudorul în oxiacetilenică! – se auzi altă voce, dar la fel de răguşită ca prima.

Curios lucru: În vreme ce pe Georgiana numele Codruţ o înspăimântă de moarte, Vânătorului îi produse o reacţie lirică puternică, amintindu-i de poezia eminesciană „Revedere" cu care picase la Bacalaureat de trei ori. Până la urmă îi venise ideea s-o înveţe pe de rost şi luase examenul a patra oară. Cuprins de nostalgie, el recită involuntar primul vers din poezie:

„Codrule, codruţule, ce mai faci drăguţule?"

La care, de după uşă, răspunsul veni imediat, recitat cu mult patos:

„Iaca, fac ce fac demult, am venit ca să vă f…”

Ultimul cuvânt fu acoperit de o nouă lovitură de baros, dar atât Georgiana cât şi Vânătorul aveau o idee destul de bună care era acela. Ceea ce-l mira la culme pe Vânător nu era atât grosolănia exprimării, cât faptul că sudorul respectase cât putuse el de mult versiunea eminesciană originală.

Dar, oricât şi-ar fi dorit de mult să înceapă o discuţie pe teme literare cu sudorul, Vânătorul îşi dădea seama că nu era timp de pierdut. De partea cealaltă a uşii, Codruţ pornise aparatul de sudură şi începuse să-şi facă drum cu flacăra fierbinte prin tabla groasă a uşii.

Prin urmare, Vânătorul cotrobăi prin geanta lui fermecată, scoase şpreiul cu acid fluorhidric, de care nu se despărţea niciodată şi o luă la fugă în partea opusă a barăcii, urmat îndeaproape de Georgiana. Fără să şovăie prea tare, el decupă cu şpreiul o gaură cu diametrul de 80 de centimetri, puse şpreiul la loc în geantă şi aruncă geanta prin gaură. După aceea o înhăţă pe Georgiana de mijloc şi o împinse grijuliu în afară, chiar în momentul în care uşa barăcii se despică de la flacăra sudurii şi sudorul oxiacetilenic Codruţ intră vijelios înăuntru, împreună cu alţi patru colegi de muncă.

Simţind că primejdia a atins cota maximă, părul de pe spinarea Vânătorului se zburli pe loc, acesta fiind şi motivul pentru care el nu şi-l epila niciodată. Totuşi, dragostea pentru Eminescu îl făcu să mai întârzie o secundă, cât să declame:

— Ce te legeni, Codrule, fără ploaie, fără vânt, cu crăcile la pământ?

După care se întoarse fulgerător şi sări prin gaura din fundul barăcii. Din nenorocire pentru el, Codruţ fu mai iute. Sudorul luă primul lucru care-i căzu sub ochi de pe masă, care era chiar mina de pix a Directorului, uitată acolo de Albă ca Varul. Dintr-o singură mişcare, Codruţ o aruncă spre partea dorsală a Vânătorului, nimerindu-l exact între fese, cărora sudorii le spuneau popular buci. Mare noroc că

pantalonii din piele de viţel, de care Vânătorul nu se despărţea niciodată, au oprit mina de pix oarecum „ante portas” (ca să folosim o expresie uzitată mai ales în sexologie).

Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, curentul de aer format între uşa spintecată cu sudura şi gaura tăiată cu acid fluorhidric din peretele opus al barăcii îl trase la şale cu asupra de măsură pe Vânător.

Aproape circumcis din nou de durere, el reuşi să se rostogolească cumva în afara barăcii, şoptind în sinea lui: „Asta-i încă una! Mă doare în acelaşi timp şi în pix şi în cur. Dacă ăsta nu-i un dublu paradox, atunci care-i?”

Georgiana îl urcă cu greu într-o roabă uitată lângă baracă, apoi apucă de mânerele roabei şi începu să alerge cu el în întuneric, ocolind pe cât putea obstacolele din drum. În urma lor răsuna trist în liniştea înserării, ca de obicei la retragerile Vânătorului, un cor pentru o singură persoană:

„Nu este pe lume durere mai mare
Decât e durerea în pix şi în cur
S-alergi într-o roabă, complet frânt de şale
Simţind cum curentul te-a tras împrejur
Tam-ta-ra-ta-taa-raa! ta-ta-taara! Ta-taa-ra-ta-aa-ra-raaa-ara!
Taam-pata-taam, tam- pataa- taam! Taam-pa-ta-raataaaa, taaaam!”

7. Albă ca Varul şi broscoiul Gay

Estimp, plictisită la culme de bălăceala prostească a celor şapte zugravi, Albă ca Varul se odihnea pe placa de beton udă, încercând zadarnic să se conecteze la Internet, pentru a-şi putea posta pe Facebook locaţia (canalizare şantier) şi starea (într-o relaţie complicată cu şapte zugravi). Tot foindu-se pe beton în căutarea semnalului 4G şi nereuşind nicicum să obţină senzaţia de relaxare activă de pe salteaua Dormeo de acasă, Inginera începu să acorde atenţie detaliilor pe care până atunci le ignorase. Spre exemplu, placa de beton era crăpată în nenumărate locuri, ceea ce era destul de comun pe şantier, din cauza lenei muncitorilor care vibrau insuficient betonul proaspăt şi turnat în batjocură. Ceea ce nu era deloc comun, era faptul că prin crăpături ieşeau nişte vălătuci de fum verde, plăcut mirositor de altfel, dar care îi dădeau fetei o senzaţie euforică nefirească. Puţintel ameţită de fum, Albă ca Varul se gândi imediat să-şi facă un selfie, pentru că nimeni din lista ei nu avea selfie-uri în canalizare şi ar fi luat mai mult ca sigur o mulţime de like-uri. Dar când privi în ecranul smartfonului Lumia, fu cât pe-aci să-l scape din mână. În spatele ei, la nici doi paşi, ea zări un broscoi transparent şi verde ca smaraldul, care orăcăia într-un fel deosebit de bărbătesc, ca şi cum ar fi fost viu.

Iar când se uită la el mai îndeaproape, văzu că broscoiul nu numai că era viu dar avea şi toate motivele să orăcăiască aşa bărbăteşte. Ce mai tura-vura, sub burtă broscoiul avea două excrescenţe uriaşe, cărora Inginera le puse numele provizoriu de broscoaie, nume care, cel puţin pe moment, i se păru foarte potrivit. Căci dacă broscoiul s-ar fi putut transforma cumva într-un prinţ, ca în basme, printr-un simplu sărut primit de la o fată cu minte mai puţină, el ar fi ajuns cu siguranţă în scurtă vreme

numărul unu în box-office la filmele porno pentru adulţi.

Oricum, neavând altceva mai bun de făcut pe moment, Inginera încercă să-şi înfrângă sila firească şi să-l pupe pe broscoi pe bot. La urma urmei, în cazul în care broscoiul s-ar fi transformat totuşi în prinţ, probabilitatea ca satisfacţia ulterioară să fi făcut uitată definitiv scârba iniţială era foarte mare. Dar de-abia ce-şi ţuguie ea cât de cât buzele, apropiindu-le cu încetişorul de botul broscoiului, că acesta şi prinse a grăi cu glas omenesc:

— Come on, babe! Tu chiar nu poţi deosebi un broscoi gay de unul heterosexual? Ce naiba vă învaţă profesorii acum la şcoală?

— În general lucruri nefolositoare, de exemplu Religie – o trânti Albă ca Varul, în stilul isteţ-ateist – Alice-în-ţara-Oglinzii.

Broscoiul cumpăni ceva în minte, îşi umflă guşa de două-trei ori şi orăcăi:

— Mda-couac! în religia creştin-ortodoxă ştiu că nu suntem prea bine văzuţi. Homosexualii adică, nu broscoii! Fac precizarea asta inutilă pentru că nu-mi pari prea deşteaptă.

— Ce să-ţi spun! Broscoiul cu broscoaie de smarald! – zise Albă ca Varul, folosind ironia de şantier, care era cea mai groasă formă de ironie cunoscută de umanitate. La fel cum glumele de autobază erau cele mai groase glume apărute după inventarea autobuzului.

— Eşti extrem de vulgară, îmi place foarte mult asta – zise admirativ batracianul. N-ai vrea să iei în considerare o carieră în industria de divertisment?

Ultimele cuvinte ale broscoiului răsunară melodios, dar înfundat, iar faţa lui transparentă părea că dansează peste sforicelele de fum verde. Inginera se ridică în fund şi se uită spre cei şapte zugravi care râdeau fericiţi, împroşcându-se cu apa murdară. Dar degeaba vru ea să-i cheme în ajutor, că numai un fel de gâlgâială veselă îi ieşi din gură. Gâlgâiala suna ca şi cum o gâscă îndopată zece zile în şir în vederea obţinerii foie gras-ului, ar fi

încercat să imite vocal un solo de chitară al lui Yngwie Malmsteen.

— Ar trebuie să mergi la concurs la „Românii au talent”- rânji broscoiul Gay şi suflă un norişor de fum verde către faţa Albei ca Varul. Ai un talent ultra penibil, exact cum se cere. Şi dacă mai ai şi norocul de-ţi moare o rudă de gradul întâi de leucemie chiar în timpul concursului, ai şanse foarte mari să intri în finală.

Complet ameţită, Albă ca Varul nu se miră prea tare când betonul începu să se mişte sub ea, iar una din crăpăturile mai mari se transformă brusc într-un capac de canalizare. Un alt gând îi veni în minte imediat: „Ia te uită, nu prea sunt ţigani pe-aici, că altfel clar că nu mai era nici capac de canalizare” şi pufni în râs. După care se ruşină brusc pentru ideea rasistă şi pufni în râs din nou, dar ruşinată. Şi cum se ruşina ea mai tare, capacul de canalizare se dădu la o parte şi o fiinţă care părea omenească, numai că era acoperită cu un fâș negru din creştet până în tălpi, o înşfăcă de picioare şi începu s-o tragă înăuntru.

— Au, mamă sunt beată! – mai vru să zică Inginera (Delia style), dar din gură îi ieşi un fel de solo de cobză caraghios a la Tudor Gheorghe – şi anume:

„Alcoolul este ţara meaaa!
Şi neamul meu, cel româââânesc!
Alcoolul, eu să-l beau aş vreaa!
Alcoolul vreaaaau… eu, să-l trăieesc!”

În vreme ce glandele ei vocale vibrau în acest fel penibil, glanda suprarenală secreta adrenalină în neştire, pregătindu-i organismul pentru supravieţuire.

Luptându-se cu unghiile şi zvârcolindu-se îngrozitor ca să nu se lase târâtă în ceea ce părea a fi canalizarea canalizării, Albă ca Varul lovi broscoiul Gay cu ceafa. Senzaţia de piftie de broască pe ceafă care urmă deveni imediat total insuportabilă, aşa încât Inginera leşină de scârbă.

Când îşi mai veni în fire, văzu că se află pe o canapea Biedermayer, într-o încăpere amenajată destul de elegant, într-un stil post-modernist cu influenţe neo-brâncoveneşti. Stilul post-modernist cu influenţe neo-brâncoveneşti era cea mai stupidă evoluţie a stilului post-modernist, dar era larg răspândit în România. Partea uimitoare era că încăperea avea lumină naturală indirectă, adusă în mod ingenios în subteran prin fenomenele fizice de reflexie şi refracţie, folosind un sistem complicat de oglinzi concave şi convexe de la suprafaţă. Pe scaunul cu trei picioare de lângă şemineu adăsta o figură umană imposibil de uitat, odată ce-ai fi avut prilejul nefericit s-o întâlneşti chiar şi numai o singură dată în viaţă. Era Magazinerul Griguţă Titircă, fantoma Şantierului.

Albă ca Varul resimţi o nevoie imperioasă de a leşina din nou, dar se temu că două leşinuri succesive la un interval relativ scurt de timp i-ar putea produce modificări ireversibile pe scoarţa cerebrală, aşa că scoase o pungă de hârtie din poşetă şi suflă regulat în ea, până când atacul de panică dispăru.

Ş-atât cu ei, deocamdată.

8. Acasă la Managera de resurse umane

Tot drumul de la baraca Directorului de şantier până la casa Managerei de resurse umane, în timp ce roaba împinsă de Georgiana gonea nebunește în întunericul nopții, Vânătorul de recompense fusese zguduit numai de senzații contradictorii.

Pe de o parte, statul culcat pe burtă în roabă, singura poziție recomandată de medici în cazul în care ai un obiect oarecare înfipt între fese, îi afecta destul de tare vezica urinară. La fiecare trecere peste denivelările fireşti ale drumului, senzorii biologici de preaplin ai băşicii udului, cum mai era numită vezica urinară în popor, se activau şi încercau să declanşeze reflexul inconştient de micțiune.

Pe de altă parte, împingând roaba în pas alergător, Georgiana gâfâise în asemenea hal, încât bietul om începuse să simtă efectele unei uşoare excitații sexuale, care îi produsese o mică erecție. Dar, oricât era ea de mică, erecția era puternic stânjenită de tabla vehicolului (în care Vânătorul circula culcat pe burtă) aşa încât, respectând principiul acțiunii şi reacțiunii, corpul lui se ridicase câțiva centimetri într-un echilibru mai mult decât instabil.

Un mic fior de mândrie traversă pieptul Vânătorului, mândrie altfel perfect justificată.

Căci şi dacă ar fi sălăşluit schizofrenic în el două personalități puternice, din care una ar fi fost a Marchizului de Sade (celebrul pervers), iar cealaltă a lui Giacomo Casanova (inegalabilul seducător de femei) şi tot ar fi fost o performanță greu de atins. Imaginați-vă un bărbat la 63 de ani, suferind de multiple afecțiuni ale aparatului urinar, tras de curent la şale şi cu o mină de pix înfiptă între cele două fese care să aibă o erecție mică, dar fermă, având drept stimulent erotic o manageră de resurse umane, încotoşmănată cu patru perechi de chiloți şi trei sutiene!

Ca să nu mai pomenesc că numai gândul că urma să înfrunte mai devreme sau mai târziu mânia năprasnică a Contabilei vitrege îi dădea Vânătorului pe spinare nişte fiori foarte asemănători celor care se produc în corpul omenesc la atingerea accidentală a unui cablu de înaltă tensiune. Iar fiorii daţi de înalta tensiune sunt departe de a înlesni activitatea erotică.

Nebănuind nimic din frământările Vânătorului, odată ce ajunse la poarta din faţa casei în care locuia, Georgiana îl răsturnă pe acesta cu grijă din roabă pe o targă uitată acolo de brancardierii de la Ambulanţă. Brancardierii uitau mereu tărgile peste tot prin localitate, aşa că niciunul din cei doi nu se miră prea tare. Dar numai când cineva începu să strige în întuneric de sub burta Vânătorului, îşi dădură seama că, de data asta, brancardierii uitaseră şi pacientul odată cu targa.

— Care-i acolo, mă? – strigă Vânătorul, nevăzând nimic, dar simţind un corp omenesc zvârcolindu-se sub el.

— Eu sunt, Directorul Şantierului – răspunse o voce slabă. Mă rog, fostul Director, că de dimineaţă m-a pus Necuratul şi-am ieşit la pensie.

— Domnu' director, chiar dumneavoastră sunteţi? Vă recunosc vocea! Dar ce dracului căutaţi aicea pe targă? – interveni Managera Georgiana cu vioiciune.

— Nu ştiu – gâfâi Directorul, după care îşi scoase capul şi mâna dreaptă de sub Vânător şi, aşa chircit cum era, îşi aprinse cu îndemânare o ţigară.

Toată viaţa lui, Directorul fusese renumit că-şi poate aprinde o ţigară în orice situaţie şi în orice poziţie, iar acum Georgiana văzu că faima lui era pe deplin îndreptăţită.

— Dar dă-te naibii de pe mine, măi omule, că abia de-mi ajunge aerul ca să fumez, darmite să mai şi respir! – răcni el înspre Vânător.

— Asta aş vrea şi eu, dom Director – făcu acesta iritat, dar m-a tras curentul la şale şi nu pot să mă mişc nicicum!

După cum se vede, Vânătorul trecuse grijuliu cu vederea cel de-al doilea motiv, adică mina de pix înfiptă între buci, temându-se că Directorul, fiind şi creştin-ortodox habotnic şi homofob practicant, ar fi putut înţelege greşit situaţia.

Sesizând impasul grav în care păreau să se adâncească tustrei, Managera de resurse umane simţi că trebuie să intervină cumva imediat. Dacă atunci când o găsise Vânătorul în gura de aerisire ea încercase un flic-flac în stilul celebrei gimnaste Nadia Comăneci, acum încercă un triplu Axel în stilul celebrei patinatoare Evghenia Medvedeva. Triplul Axel îi ieşi evident mai bine, căci în loc să cadă în cap, ca prima dată, acum căzu în cur.

Ridicându-se apoi neîndemânatică pe călcâie, căci e mult mai greu să fii îndemânatic cu picioarele decât cu mâinile, ea se lipi de targă chiar în spatele Vânătorului şi, dintr-o singură mişcare bruscă, îi smulse acestuia mina de pix dintre buci. După care aruncă imediat mina cât-colo, căci după ce stătuse unde şezuse ar fi fost de-a dreptul nepotrivit să mai sufle careva într-însa în viitor.

O nouă durere îl săgetă pe Vânător până în măduva spinării, ducându-se apoi cu repeziciune direct în bulbul rahidian, unde declanşă automat reflexul sughiţului. Din fericire, căci ar fi putut declanşa la fel de bine reflexul micţiunii, ceea ce ar fi fost foarte neplăcut şi pentru domnul Director, nu numai pentru Vânător.

Fără să mai aştepte vreun alt îndemn, Georgiana împinse cu repeziciune targa cu cei doi bărbaţi prin curte până la uşa casei şi pe care o descuie repede, apăsă clanţa şi intrară cu toţii în interior. Din nefericire, nefiind încă odihnită după drum, iar greutatea tărgii fiind acum dublată prin prezenţa Directorului, Managera gâfâise din nou. Şi oricât se strădui el să evite excitaţia erotică, Vânătorul nu reuşi să-şi împiedice o nouă mini-erecţie, care nu se mai opri în tabla roabei, ca prima oară, ci în burta Directorului peste care stătea acum culcat. Răcnetul de oroare pe care-l scoase bietul pensionar zgâlţâi

geamurile bibliotecii din livingul Georgianei în vreme ce mâinile Directorului îl zgâlţâiau pe Vânător. Cu o sforţare nemaivăzută, încordându-se din răsputeri, Directorul îl azvârli în aer pe colegul lui de targă până în dulapul de haine din hol, dulap în care Managera de resurse umane ţinea mai mulţi saci cu ciment, primiţi drept şpagă de la trei zidari pe care-i trimisese ea la cursurile de maistru, saci pe care zidarii îi furaseră de pe şantier. Dulapul se răsturnă imediat peste bietul Vânător, ale cărui şale trosniră sub greutatea enormă a sacilor de ciment, ieşind din înţepeneală.

Aşa se face că atunci când Georgiana reuşi într-un târziu să aprindă plafoniera din hol, imaginea pe care o avu imediat în faţa ochilor era mai mult decât îngrijorătoare. Vânătorul era deja în picioare întinzându-se cu voluptate, iar Directorul tocmai sărea în viteză de pe targă, încercând s-o rupă la fugă spre uşă. Managera alergă spre el să-i taie calea, deoarece deschiderea uşii ar fi provocat cu siguranţă un curent rece de aer prin casă, iar curentul l-ar fi tras pe Vânător la şale din nou, mai mult ca sigur. Dar nu făcuse ea nici doi paşi în încercarea de a-l intercepta pe Director din fugă, când strigătul de încântare al Vânătorului îi opri pe amândoi în loc.

Iar când se întoarseră către el, văzură că omul ţinea în mână fişa medicală a prospătului pensionar, din care citea cu nesaţ, scoţând tot felul de gâlgâituri fericite la fiecare paragraf. Şi, pentru numele lui Hippocrates, chiar avea ce citi!

Conform diagnosticului stabilit de doctorul Sabin Dorcan, Directorul suferea de o infecţie a vezicii urinare pe nume cistită. Iar cistita era o boală care, deşi destul de frecventă la femei, era atât de rară la bărbaţi încât nu era de mirare că Vânătorul nu mai întâlnise niciun caz concret în toată viaţa lui. Oricât de obsedat era el de toate cercetările medicale care ţineau de afecţiunuile aparatul urinar!

— Abia aştept să povestim despre cistita dumneavoastră, domnule Director!

— Spune-mi Dorel, zise Directorul. Că după ce ieşi la pensie, nu mai contează cât de sus ai fost în timpul vieţii.

Georgiana îi conduse pe amândoi în living şi-i invită să ia loc pe două blăni ecologice de urs, aşezate în jurul unul argaz cu patru ochiuri.

— Dar de ce aţi pus aragazul în mijlocul livingului, doamnă hăi? – întrebă Vânătorul uluit.

— N-am avut bani de şemineu şi-atunci am zis să fie măcar o flacără în living, să creez cumva o atmosfera mai tradiţională în casă – răspunse Managera de resurse umane, uşor jenată.

Apoi răsuci spre dreapta butonul de la ochiul cel mai mare al aragazului şi-l aprinse cu bricheta. Cei doi bărbaţi constatară imediat că Georgiana avea dreptate. O atmosferă similară cu cea din noaptea de ajun de Crăciun se instală imediat în încăpere, doar că mirosul minunat de cetină de brad era înlocuit de mirosul oribil de mercaptan.

— Asta mi se pare o idee formidabilă – zise Directorul lungindu-se pe una din cele două blănuri de urs. Dacă-mi venea şi mie ideea asta, poate că făceam copii şi acum aveam nepoţi şi le puteam citi seara poveşti la gura aragazului.

Vânătorul simţi că se aşezase pe ceva, se foi un pic, apoi ridică de pe blana lui un condom nefolosit de o dimensiune respectabilă şi i-l întinse Managerei cu băgare de seamă, zicând sarcastic:

— Ia uitaţi, doamnă! Cred că e posibil că vreun musafir şi-a uitat pulovărul pe-acilea-şa.

Georgiana roşi puţin şi spuse:

— Nu e pulovăr, e condomul logodnicului meu. Mă tot bate la cap să ne mutăm împreună şi, pentru început, l-am lăsat să-şi aducă câteva lucruri personale la mine acasă.

— Ce-i drept e, drept! Dacă un condom e cumpărat chiar pe măsura purtătorului, nimic în lume nu poate fi mai personal decât aşa ceva – încuviinţă Vânătorul.

— Da, şi e chiar strict pe măsură, că nici nu e cumpărat, e homemade, gen.

— Cum adicătele homemade? – vru neapărat să ştie Directorul.

Georgiana se gândi câteva secunde, apoi spuse, roşind din nou:

— Nu prea le am cu tehnica, dar am înţeles că, întâi şi întâi el face un mulaj de lut după… mă rog, înţelegeţi voi după ce, apoi coace mulajul la cuptor până devine dur, ca o matriţă şi pe urmă toarnă în… ăăă… matriţă latex lichid. Şi suflă în matriţă cum fac sticlarii cu ţevile de la vaze, până când se usucă… latexul… şi-atunci condomu-i gata.

— Tineretul disperat din ziua de azi, bio, bio şi iar bio, spuse Directorul, după care izbucni într-un hohot nestăpânit de râs, secondat imediat de Vânător. Simţindu-se în siguranţă cu cei doi bătrânei şi în afara oricărei primejdii de a fi abuzată sexual, Georgiana plecă în dormitor să-şi dea jos lenjeria suplimentară. Iar Vânătorul luă fişa medicală a Directorului şi zise vesel:

— Ia zi acum, Dorele, cu cuvintele tale, cum te-ai pricopsit cu cistita aia! Că mor de curiozitate ştiinţifică!

Pe loc, Directorul scoase un caieţel de notiţe, unde-şi notase traducerea în limba română a tot ce-i spusese Doctorul Dorcan în limba lui şi prinse a citi din el.

Ş-atât cu ei, pentru moment.

9. Magazinerul Titircă şi terenul alunecat

Estimp, lungită pe canapeaua Biedermayer din bârlogul Magazinerului Titircă, Albă ca Varul îşi recăpătase cât de cât calmul şi aştepta doar un moment mai potrivit ca să-şi strecoare mâna în buzunarul de la blugi, pentru a extrage de acolo şpreiul paralizant cu piper, în caz că evenimentele ar fi luat o turnură şi mai neplăcută. Deocamdată însă nu părea că se află în vreo primejdie anume. Magazinerul Titircă şedea cu bărbia rezemată în piept, aruncând din când în când câte o bucată de lemn în focul care ardea în şemineu. Lemnul trosnea şi scotea un fum verzui, foarte asemănător cu cel pe care-l inhalase Inginera când şedea lungită pe cimentul uscat dar rece. Pesemne însă că tirajul şemineului era foarte bun, că Albă ca Varul nu mai simţea niciun fel de halucinaţie.

— Asta-i locuinţa matale, nea Griguţă?

— Asta şi foarte multe altele – încuviinţă Titircă. Mai am două vile în Malibu, una în Florida, un castel mai mic pe Valea Loarei, trei chalet-uri în Elveţia, două ferme de porci în Ungaria, o crescătorie de struţi în Australia, o făbricuţă de rulmenţi în China, un hotel în Munchen şi opt sute de corturi cu refugiaţi sirieni în Turcia.

— Păi, ce naiba faci cu refugiaţii sirieni?

— Las' să fie acolo, că nu se ştie niciodată – zâmbi a râde Magazinerul. Albă ca Varul vru să bea puţină apă din paharul de pe masă, dar imediat îi trecu prin minte că Magazinerul ar fi putut încerca s-o drogheze astfel, aşa că se răzgândi brusc şi continuă cu întrebările:

— Şi-n România n-ai nimic, nea Griguţă?

— În România? Am, cum să nu! Am patru cvartale de blocuri în Bucureşti în Drumul Taberei şi două foste sate de saşi în Ardeal. Nu-mi trebuie mai mult, că doar nu le iau în mormânt când mi-o veni vremea – rânji sarcastic Griguţă, după care se

ridică brusc în picioare şi-şi făcu o cruce largă. Semnul crucii făcut de magaziner o derută aşa de tare pe Albă ca Varul, încât de-abia mai putu să bâiguie:

— Dar cum mama mă-sii ai adunat aşa o avere?

De fapt, Inginera voise să spună cum mama dracului, dar puterea semnului crucii făcut de magaziner îi deformase în mod dumnezeiesc cuvintele diavoleşti, chiar la ieşirea de pe buze.

— Nu uita că am fost magazinerul Şantierului din 1970 până în 2010 şi nimeni nu m-a prins furând vreodată! Tot secretul este să stai low – profile şi să te mişti sub radarul celor de la Procuratură şi SRI.

Albă ca Varul se foi puţin, se aşează mai bine pe canapea şi continuă amuzată:

— Dar chiar că ai dat un nou înţeles expresiei „a se mişca sub radar", locuind aici sub pământ. Dar cum, Doamne iartă-mă, ai ajuns să ai o casă sub şantier?

— Asta e o chestie destul de haioasă – zâmbi iar a râde Griguţă, ridicându-se brusc în picioare şi luând un dosar de pe o măsuţă stil Rennaissance, pe care i-l întinse cu grijă Inginerei.

Albă ca Varul îl deschise şi începu să citească cu mare viteză pe diagonală, oprindu-se din când în când la pasajele mai interesante, unde citea şi catetele triunghiului în care diagonala împărţea pagina dreptunghiulară.

Dosarul conţinea acte emise de autorităţile româneşti între anii 1377 şi 2008, care stabileau fără niciun dubiu că terenul pe care se afla acum şantierul era proprietatea cetăţeanului român Griguţă Titircă, încă din Evul Mediu.

— Nu pricep nimic, nea Griguţă. Dacă aici scrie clar că matale eşti de jure proprietarul terenului, atunci cum se face că de facto proprietarul este Mogulul nostru?

— Asta-i încă una, cum spunea marele nostru povestitor Ion Creangă. Eşti cât de cât familiarizată cu fenomenul natural al alunecării de teren?

— Da – zise semeţ Albă ca Varul. Dacă un teren e compus pe verticală din straturi succesive de argilă şi alte roci, la infiltrarea apei în subsol, straturile neargiloase alunecă pe cele argiloase.

— Exact aşa – aprobă Magazinerul. Buun! Fii atentă aici ce coincidenţă se poate întâmpla în viaţă. Deci, patronul nostru, Mogulul, cumpără un hectar de teren chiar lângă terenul meu şi la nici două săptămâni după aceea, zbang! Hectarul lui de teren alunecă cumva fix peste hectarul meu şi deodată acoperă complet terenul meu cu terenul lui.

— Ca să vezi ce noroc chior! – comentă sardonic Albă ca Varul.

— Nu-i aşa? – rânji iar Griguţă. Şi de-atunci ne judecăm la tribunal dacă el trebuie să-şi ia terenul lui de deasupra terenului meu sau eu trebuie să-mi iau terenul meu de sub terenul lui.

— Păi, între timp el construieşte pe terenul lui, adică peste terenul matale! În felul ăsta o să aibă avantajul faptului împlinit.

— Nu chiar, pentru că şi eu mi-am construit casa pe terenul meu, pe sub terenul lui. Suntem egali atât în faţa legii cât şi în faţa fărădelegii! – râse Magazinerul, înveselit deodată.

— Nu prea văd nicio ieşire ca lumea din situaţia asta, nea Titircă! Şi dacă o să câştigi procesul şi el trebuie să-şi ia terenul, care-i acum peste terenul tău, o să deschidă alt proces, te dă în judecată pentru uzucapiune, că ţi-a folosit terenul atâta timp şi câştigă!

— De aia mi-am şi construit casa sub pământul lui, pe pământul meu. Ca să pot să demonstrez în faţa judecătorilor că, în fapt, eu mi-am folosit terenul tot timpul ăsta – spuse triumfător Griguţă.

Albă ca Varul se scărpină în părul ei sârmos câteva secunde, căci tot nu reuşea să întrezărească un final fericit al acestui caz foarte neobişnuit de tulburare de posesie. Părul era atât de sârmos încât ruginise din cauza umezelii din subteran, aşa că se murdări imediat cu roşu pe mâini.

— Nea Titircă, păi asta înseamnă că matale o să stai ani de zile în subteran, până se termină toate procesele astea?

— Nu chiar ani de zile! – zise Magazinerul triumfător. În scurt timp o să apară o nouă alunecare de teren, am informaţii sigure. Problema mea este că dezastrul trebuie să mă găsească cu toată casa gata văruită şi puţuită la nou, altfel e posibil să pierd procesul.

— Aşa, şi?

— Şi am nevoie să mi-i dai pe zugravii ăia şapte ai tăi, pentru câteva zile. Ştii ce greu găseşti un meseriaş bun, aici în subteran?

Albă ca Varul ştia ce greu e să găseşti un meseriaş bun la suprafaţă, dar făcând o extrapolare simplă, ca orice Inginer, îşi dădu seama imediat ce greu e să găseşti unul în subteran. În timp ce cântărea în minte cam ce preţ neruşinat ar fi putut să-i ceară unui bogătaş „low profile” uns cu toate alifiile, aşa cum era nea Titircă, inginera zări două siluete care alunecau fără zgomot prin sistemul de aducere al luminii naturale de la suprafaţă.

Dar, oricât de silenţioşi ar fi vrut să rămână infractorii care îi încălcau proprietatea, urechea de magaziner a lui nea Griguţă îi auzi cum alunecau în tub. De altfel, timpanul lui nea Titircă putea deosebi de la mai bine de o sută de metri prelingerea unui litru de aracet furat din bidonul magaziei de foşnetul unei bancnote de zece euro strecurată în buzunarul halatului. Fără să piardă timpul cu alte explicaţii în stilul tradiţional creştin-ortodox, Magazinerul trecu la acţiune în cel mai pur stil creştin-protestant.

El se strecură cu repeziciune în întunericul din laterala şemineului, aşteptând acolo nemişcat şi ţinându-şi respiraţia ca un înecat în braţele unui Salvamar din Mamaia. Iar când cei doi intruşi pătrunseră în încăpere şi se repeziră la Albă ca Varul, el îi culcă la pământ din două lovituri de picior măiastre, după care începu să-i buzunărească. Totul se întâmplase atât de repede, încât Inginera de-abia de putu să îngaime:

— Nea Griguţă, dar ştiu că ai o tehnică perfectă de Kung-Fu. Cum ai dobândit-o?

— Prin furt intelectual, donşoara Ingineră.

— Păi cum, dumneata furi şi intelectual?

Magazinerul îi aruncă o privire scurtă, dar cum nu detectă nicio urmă de batjocură pe faţa Inginerei se apucă să-i explice însufleţit:

— Odată ce înveţi să furi material temeinic, furtul intelectual vine de la sine, căci nu te mai poţi opri niciodată.

La început furi tot ce prinzi, dar la modul material: bani, proprietăţi, cloşti de pe ouă, femeile altora. Iar după aia furi restul, adică imaterialul: software, filme de pe torente, teze de doctorat, concepte artistice, personaje de romane, chiar şi meserie.

După ce-şi termină expunerea, Griguţă făcu un salt mortal înapoi, apoi execută o kata complexă din 27 de mişcări cu o uşurinţă incredibilă şi spuse modest:

— Spre exemplu, manevra asta perfectă de Kung fu am furat-o de la un călugăr shaolin care-şi deschidea un restaurant chinezesc în Drumul Taberei şi avea nevoie de nişte rigips ieftin.

— Păi, stai aşa, că ceva nu se leagă, nea Griguţă! Tocmai chinezul n-avea rigips chinezesc ieftin?

— Mai ieftin decât ăla de furat? Aşa ceva nu se există! Nu este pe lumea asta o metodă mai eficientă de reducere a preţului de producţie decât furatul.

La asta, Inginera nu mai avu nimic de zis, iar Magazinerul continuă cu emfază:

— Teoria mea, donşoara Inginer, este că societatea capitalistă de consum va ajunge la apogeul competiţiei pe legea cererii şi ofertei atunci când absolut, dar absolut toată marfa de pe piaţă va fi de furat!

Zicând aceste vorbe adânc gândite, care dacă ar fi fost postate pe Twitter de Donald Trump ar fi zguduit simultan redacţiile CNN, BBC şi Russia Today, Magazinerul îşi turnă un pahar cu apă, căci i se uscase gura de la atâta vorbit.

Iar Albă ca Varul se gândi cu tristeţe că dacă Lenin ar fi descoperit teoria lui Griguţă, ar fi putut da o lovitură de moarte imperialismului punându-i pe bolşevici să fure de la capitalişti şi să le vândă apoi tot lor (dar mult mai ieftin) marfa furată. Ar fi fost mai bine decât să se chinuiască cu edificarea comunismului, având în vedere că oricum, în societatea comunistă, tot la furatul generalizat se ajungea mai devreme sau mai târziu.

Oprindu-se brusc din gândit, Inginera simţi o sete teribilă aşa că luă paharul cu apă de pe masă şi-l sorbi dintr-o suflare. Dacă nu s-ar fi oprit din gândit, ea şi-ar fi amintit că iniţial suspectase că Magazinerul ar fi intenţionat să-i pună un drog în pahar şi s-ar fi oprit din băut. Acum însă era prea târziu. O moleşeală plăcută o cuprinse imediat, aşa că se întinse pe canapeaua Biedermayer, fredonând uşurel un cântecel din copilărie:

„Cine-i născut în ianuarie
Să doarmă, doarmă duus
Cine-i născut în ianuarie
Să doarmă, doarmă duus
Să bea paharul până la fund
Să bea paharul până la fund
Îi mulţumim fruumooos
Dormi jos, dormi jos, doormi joos!”

Ş-atât cu ea!

10. Un inspector fiscal acuză

Exact în timp ce Albă ca Varul se prăbuşea pe canapeaua din casa Magazinerului sub efectul drogului din paharul cu apă, Georgiana îşi dădea jos, rând pe rând, cele trei sutiene şi cele patru perechi de chiloţi, împăturind lenjeria cu grijă, pradă unui impuls compulsiv-obsesiv destul de frecvent întâlnit la managerii de resurse umane. La sfârşitul acestui proces, ea obţinu un cub de lenjerie intimă mixtă cu un volum de 125 de centimetri cubi, echivalent ca mărime cu un cub Rubik cu şocuri electrice. Georgiana cumpărase un astfel de cub special pentru a le face farse prosteşti solicitanţilor la interviurile de angajare. Căci puţine lucruri erau mai amuzante pe un şantier decât faţa unui fierar-betonist, opintindu-se să rezolve cubul Rubik şi curentându-se la mâini de mama focului.

Uitându-se încă odată la pacheţelul de lenjerie compactată, Managerei de resurse umane îi veni pe loc ideea unui proiect excepţional de sifonare a banilor publici intitulat „Debikinizarea populaţiei feminine heterosexuale tradiţionaliste din zonele suburbane nerurale tip smart city”, titlu pe care-l notă imediat pe tabletă cu aplicaţia One Note, fiind absolut sigură că va găsi undeva un primar destul de corupt care să vrea să implementeze programul. Din păcate, la o primă verificare pe internet, patru motoare de căutare diferite i-au arătat că şi alţii avuseseră o sumedenie de idei de aceeaşi factură. Cel puţin opt primari din ţară erau deja pe punctul de a sfeterisi bani publici cu proiecte similare. Primăria generală a Capitalei avea chiar două proiecte, dintre care unul părea absolut imbatabil: „Debikinizarea Bucureştiului şi substituirea treptată a lenjeriei multinaţionale globaliste cu lenjerie tradiţională derivată din ie prin reevaluarea Brâului Maicii Domnului ca slip ortodox purtat inghinal”

Al doilea proiect al Primăriei generale a Capitalei se numea „Combaterea portabilităţii lenjeriei tip bikini, în timpul deplasării în arealul urban, prin mascarea zonei intime feminine cu şa de bicicletă, unde prin bicicletă se înţelege vehiculul cu pedale şi lanţ achiziţionabil cu voucher gratuit de la Primărie, în valoare de 500 de lei”

Chiar dacă al doilea proiect era evident mai slab conceptual, avantajul lui indiscutabil era că deja avea finanţare pe bani europeni.

După ce îşi alungă cu ciudă din minte ideea, blestemând totodată emulaţia naţională direcţionată numai pe sifonarea banilor furnizaţi de naivii executivi ai Uniunii Europene, Georgiana aruncă cubul de lenjerie în coşul de rufe murdare şi deschise uşa frigiderului, pe care-l ţinea în dormitor pentru că îl folosea mai ales în loc de aer condiţionat. O răcoare prietenoasă începu să învăluie dormitorul în timp ce Managera de resurse umane extrase de pe un raft un cofraj din carton cu zece ouă din care intenţiona să facă o omletă la şemineul-aragaz din living. Căci îi venise cheful să reînvie renumele ospitalităţii româneşti, atât de ştirbit în anii capitalismului sălbatic şi să-şi omenească musafirii cu ceva de mâncare. Însă nu apucă să închidă bine uşa frigiderului, că o voce ascuţită, care părea că vine direct din peretele din stânga ei, spuse poruncitor, în inconfundabilul stil textualist introdus în muzică de grupul rock Holograf:

— Stai aşa! Stai în poala mea! Stai aşa! Stai în poala mea!

Din cauza spaimei care o cuprinse, Georgiana scăpă pe loc cofrajul cu ouă pe jos, spărgându-le pe toate zece. Un gând ciudat îi fulgeră prin creier: „Ia te uită! Deci e adevărat proverbul ăla englezesc că nu poţi face omletă fără să spargi ouăle!

Dar oricât încercă biata femeie să se îmbărbăteze singură, ea nu reuşi decât să se îmfemeieze şi mai tare. Cu o voce mai mult decât pierită, nu putu face altceva decât să îngaime o întrebare, folosind graiul

moldovenesc pentru a-şi masca spaima, după cum îi era obiceiul:

— Cini ieşti şi undi ieşti, uăi omuli bun?

Iar din perete vocea îi răspunse tot în batjocură, dar folosind de data asta un refren în stilul formaţiei Iris:

— Cine mă strigă în noaapteee? Cine mă strigă în noaapteee? E ploaia ce cade, pe trotuaree!

De data asta Georgiana se enervă destul de tare aşa că săltă de pe frigider chitara acustică pe care i-o făcuseră cadou părinţii la împlinirea vârstei de şase ani în speranţa neroadă că fata lor va învăţa să cânte la ea şi se îndreptă spre locul din care venea vocea din perete. Intenţia ei nu era de a exersa ceva acorduri, ci de a i-o face guler şugubăţului musafir nepoftit, oricare ar fi fost acesta.

Atunci, din spatele peretelui de gips-carton se auzi un strigăt şi cadrul de metal care-l ţinea prins peste zidul de cărămidă se prăbuşi cu perete cu tot pe podeaua dormitorului într-un norişor mic de praf. Iar din perete ieşi un omuleţ pirpiriu, cu ochelari de vedere fumurii, care ţinea strâns în braţe o servietă.

— Nu dădeaţi, doamnă, vă rog eu frumos. De la organul fiscal al Statului suntem!

— Adică, mai precis, cine? – vru să ştie Managera, strângând încă în mâini chitara.

— Abu Zev al Anaf mă numesc, inspector fiscal! – făcu omuleţul şi scoase o legitimaţie murdară, pătată cu muştar de mici pe care i-o vârâ sub nas.

Georgiana clipi neîncrezătoare din ochi, mirosi puţin legitimaţia şi, după ce se convinse că era într-adevăr muştar de mici, continuă, ceva mai relaxată

— Şi atunci, de ce ai nume de terorist?

— Speriem şi noi lumea cum putem, doamnă. Că altfel, în ziua de azi, cine mai respectă un funcţionar al statului?

— Adică eşti bugetar, cum ar veni?

— Da, bugetar! – aprobă omuleţul.

Aici Managera simţi că-l prinsese cu minciuna aşa că spuse triumfător:

— Dacă eşti bugetar, atunci de ce nu eşti gras?

— Păi nu mai suntem graşi de pe vremea tiranului Băsescu, când cică stăteam în spinarea privatului. Dar mai citiţi un ziar, domnişoară, sau măcar un site de fake news, că altfel ajungem să ne spargem capetele unii la alţii prin dormitoare.

Şi zicând acestea, inspectorul se apucă să fredoneze deodată un refren al grupului Compact care suna cam aşa: „Singur te caut în noaptee/ unde eşti? undee eşti?”

— Dar mai slăbeşte-mă, omule, cu refrenele tale rock, că m-ai omorât! – zise Georgiana, lăsând chitara jos, pe podea, lângă ouăle sparte. Ce naiba cauţi în pereţii casei mele?

— Ce se caută de către fisc în casele evazioniştilor, domnişoară. Tablouri de Rembrandt, statui de Brâncuşi, lingouri de aur sau fişicuri de euroi, depinde de imaginaţia bolnavă a infractorilor – răspunse Abu Zev, fără să se fâstâcească câtuşi de puţin. De când a fost cazul cu fostul ministru corupt Darius Vulvov, prima dată căutăm în pereţi, ca să se strige mai repede bingo.

— Şi-aţi găsit ceva? – zise Georgiana pe un ton batjocoritor. Nu de alta, dar sunt în urmă cu ratele la maşină şi mi-ar fi prins bine un tablou de Rembrandt. Că din ce am observat eu, statuile de Brâncuşi se vând mai greu la români.

— Degeaba vă râdeţi, domnişoară, că cu legea nu e de glumit. Şi nu mai vă chicotiţi atâta că vorbesc agramat, că aşa e fişa postului la Administraţia fiscală. Că doar n-o să vorbim noi, adecă pălmaşii fiscali, mai corect ca decât şefii care-i avem şi care-s numiţi politic. Unde prin „care-i avem” se înţelege „pe care-i avem”, ca să n-avem vorbe de nazisme gramaticale de Facebook aici-şa.

Şi nu termină bine să-şi exprime durerea interioară psihică care-l măcina, că Abu Zev Al Anaf simţi cum îl seacă o altă durere interioară, dar fizică, la rinichi. Iar când se uită mai bine, văzu că nu era vreo colică renală, cum se temea el, ci ditamai vătraiul de şemineu cu care Vânătorul de

Recompense îl altoia mişeleşte din spate, chiar în zona rinichilor.

În timp ce se prăbuşea încovrigat pe parchet sub efectul principiului unu al reacţiunii forţei, principiu care făcea ca rinichii lui să încerce să împingă vătraiul cu o forţă egală şi de semn opus, Abu Zev mai găsi puterea de a riposta sardonic, insultându-şi atacatorul cu semnul universal al onaniei. Semnul universal al onaniei, manifestare numită popular şi labagism, consta în deplasarea rapidă a mâinii drepte strânsă pumn, în sus şi în jos, pe o distanţă de minimum cinci centimetri, de minimum trei ori. Spre cinstea lui, inspectorul fiscal reuşi un număr de 16 deplasări ale mâinii drepte pe o distanţă de mai bine de 20 de centimetri până în momentul în care corpul lui lovi podeaua. Un record greu de omologat, din motive de corectitudine politică şi respectare a codului bunelor maniere, dar totuşi un record.

Ş-atât cu el, deocamdată!

11. O deplasare narativă în timp

În orice basm multicultural vine o vreme în care povestitorul începe să se încurce în propriile lui plăsmuiri mincinoase şi are nevoie de nişte trucuri narative, în scopul de a lămuri mai bine cititorii cu inteligenţă clasică dezvoltată şi de a-i aburi mai tare pe cei cu inteligenţă emoţională.

Pentru a înţelege cum de s-a întâmplat că Vânătorul a ajuns să atace un inspector al fiscului cu vătraiul, trebuie să ne întoarcem uşurel în timp, folosindu-ne de acea manevră enervantă utilizată de scenarişti americani în filme şi care constă în inversarea ordinii temporale a scenelor prin simpla scriere pe ecran şi peste film a propoziţiei „**x… (minute, ore, zile, săptămâni, ani) mai devreme”.** Unde x este un număr natural, nu o necunoscută. Deci, sunteţi gata?

Atenţieee, scriu!

Cinci minute mai devreme

În acelaşi timp în care Managera de Resurse umane se retrăgea strategic în dormitor, neştiind ce pericole urmau s-o pască acolo, ca şi cum ea ar fi fost vreun soi de iarbă, iar pericolele un fel de animale erbivore, fostul domn director al şantierului, actualmente pensionarul „băi Dorele”, începuse să-i povestească curiosului Vânător vizita lui medicală la spitalul doctorului Sabin Dorcan.

Blănurile ecologice de urs pe care şedeau ei amândoi erau comode, iar flacăra albastră a aragazului-şemineu sfârâia magic ori de câte ori varia presiunea cazului metan. Ca să nu mai vorbim că Georgiana era cunoscută pe şantier ca o filoamericană îndrăcită şi la ea în casă funcţiona principiul de lege californian care spune că tot ce nu e interzis expres, este permis implicit.

Aşa că fumatul era mai mult ca desigur permis, deci cei doi bărbaţi fumau amândoi ca şerpii, dacă admitem că şi şerpii scutură scrumul într-o vază de

flori, umplută până la jumătatea de jos cu apă şi în rest cu garoafe de seră.

Pentru a nu-şi face de râs faima că el reuşeşte să fumeze în orice poziţie, Directorul îşi alesese o poziţie Yoga cunoscută de indieni sub numele de Vasisthasana şi de englezi sub numele de Side Plank Pose. Dacă ar fi fost cunoscută şi de români, această postură ar fi fost probabil numită „placa laterală”, dar cum nimeni n-o cunoştea… Oricum ar fi, poziţia Vasisthasana se obţine ridicându-te pe mâna dreaptă, cu corpul aşezat lateral şi sprijinit în piciorul drept, în vreme ce piciorul stâng se îndoaie perpendicular pe sol, rezemat în piciorul drept. Acum pare destul de limpede de ce Vasisthasana era postura preferată de directorul Dorel: pentru că este una din puţinele asane care-ţi lasă o mână liberă, ca să poţi fuma în timp ce faci yoga. Ceea ce nu era puţin lucru, la drept vorbind.

încercând a-şi stimula procesele de gândire, care deveneau tot mai lente odată cu depăşirea orei lor de culcare, simpaticii bătrânei se apucaseră să bea alcool dintr-o sticlă de whisky single malt Glenmorangie. Dar, cum nu găsiseră nicăieri pahare, ei simulau comportarea whisky-ului „on the rocks” în pahar în felul următor: înainte de fiecare înghiţitură îşi umpleau gura cu cuburi de gheaţă (luate din punga pe care i-o lăsaseră Directorului brancardierii pe targă pentru calmarea durerilor) şi cu whisky (luat direct din sticlă). După care îşi roteau bine capul în toate părţile, ca să se răcească bine alcoolul, înainte de a-l înghiţi. Cel mai greu era că trebuiau să aibă grijă ca gheaţa să rămână în gură.

— Vasăzică Dorcan ţi-a descoperit cistita aia numai la uroscopie, corect? – întrebă Vânătorul, după ce dădu prima sută de whisky pe gât.

— Aşa ceva – admise Directorul. Dacă uroscopie se cheamă când îţi bagă sârma aia prin mânerul burţii, ca să-i zic aşa la penis. Ca să nu-i zic la penis mai rău, că poate să asculte copii mici pe aici, dacă mă-nţelegi ce zic.

Vânătorul încuviinţă din cap, apoi se lungi cu faţa în sus ca să poată rostogoli cuburile de gheaţă mai bine pe cerul gurii. După care se întoarse pe burtă şi spuse grijuliu, mereu atent să nu scape gheaţa din gură:

— Şi, ca să-mi fie şi mai clar: până la endoscopie, doctorul Dorcan n-a văzut nimic, nu?

— Nu. Deşi a-ncercat el să se scoată că cică a văzut ceva la tomografie, dar a vrut să fie mai sigur – făcu Directorul, batjocoritor peste poate.

Vânătorul se plesni cu palmele peste pantalonii din piele de viţel, iar pantalonii plesniră la rândul lor peste picioare, mai ales între picioare şi la genunchi.

— Poftiiim? Deci a dat drumul doctorul Dorcan la tomograful spitalului pentru dumneata? Jos pălăria, băi Dorele! Că din ce ştiu eu, l-a refuzat până şi pe mogulul Dan Voiculescu odată.

— Păi, ce-a căutat un mogul ca Dan Voiculescu la Spital la doctorul Dorcan? – întrebă Directorul, scăpând un cub de gheaţă din gură din cauza surprizei.

— Cică l-a prins o ocluzie intestinală de-aia de-a lui chiar în faţa Spitalului şi l-a dus direct la urgenţa cea mai apropiată. Nu-ţi mai spun că Voiculescu a scris o jumătate dintr-o carte nouă în timp ce i-a făcut Dorcan endoscopia de colon, că înnebuneşti!

În vreme ce Directorul mesteca această informaţie în creier, iar maxilarul lui, scăpat o secundă de sub controlul sistemului nervos central, mesteca gheaţa din gură, un zgomot slab se auzi din podea, ca şi cum, între şapă şi parchet, o pisică birmaneză şi-ar fi lustruit ghearele pe un ecran OLED de la un televizor Samsung.

— Hait, c-a ajuns şi la noi fenomenele de poltergeist! – zise Vânătorul, cuprins brusc de frică, motiv pentru care îşi turnă în gură un whisky dublu. Tu-ţi Soroşu’ mă-tii şi globalismul multinaţionalelor mamei voastre de trădători de ţară!

Mai puţin prăpăstios din fire, Directorul stinse ţigara de parchet abandonând postura Vasisthasana şi trecând în poziţia yoga „Bakasana”, pe care o

obţinu cu relativă uşurinţă, ridicându-şi corpul în aer sprijinit doar pe mâini şi aşezându-şi cu grijă genunchii puţin deasupra coatelor. În felul ăsta interacţiunea pe care o avea cu podeaua nesigură era minimă şi limitată la cele două palme.

— Mai toarnă-mi un whisky, tataie! – îi spuse el Vânătorului, gâfâind, căci asana era deosebit de grea. Dar fără gheaţă, că mă cam resimt la dinţi!

— Chiar voiam să te atenţionez că nu-ţi face bine gheaţa nici la cistită, nea Dorele – zise acesta şi-i lipi gura sticlei de buze, ca un fel de respiraţie alcoolică gură de sticlă la gât de om.

Dar de cum începu Directorul să bea, pe Vânător îl cuprinse brusc o impresie de deja-vu, cum că Directorul bea mai mult decât el. Ca o paranteză, în 98 la sută din situaţiile în care doi oameni beau fără măsură din aceeaşi sticlă, fiecare dintre ei are impresia că celălalt bea mai mult decât el.

Hârşcâiturile din podea continuau, auzindu-se din ce în ce mai tare. Parchetul lamelat triplu strat cu dublu click, începu să se vălurească şi o parte a lui se desprinse cu zgomot. Iar de sub parchet apăru nimeni altul decât însuşi Mogulul, patronul şantierului.

— Da’ ce faceţi aici, ghiduşilor? – zise multimilionarul în stilul oral al lupului din Capra cu trei iezi. Căci asta era slăbiciunea lui: cu bărbaţii vorbea ca şi cum aceştia ar fi fost iezi, iar cu femeile ca şi cum acestea ar fi fost capre.

Din cauza surprizei, bietul Director abia de reuşi să îngaime ceva cât de cât coerent:

— Dumneavoastră sunteţi chiar… dumneavoastră?

— Da – zise Mogulul, arogant peste poate. Chiar eu sunt. Dar întrebarea este cu totul alta: cine mama dracului sunteţi voi?

Căci deşi îi cunoştea foarte bine pe amândoi şi-i mai şi fixa acum concentrat cu privirea, el nu putea să-i vadă de fel, din cauza aroganţei. Aroganţa era un defect comun la moguli, iar culmea aroganţei fusese chiar denumită mogulism. De câte ori un

Mogul încerca să privească oamenii cu averi mai mici decât averea lui, el nu reuşea decât să se uite prin ei. O legendă spunea că cel mai renumit dintre moguli, Adrian Sârbu pe numele lui, putea privi un episod dintr-un sitcom românesc prin corpurile a nu mai puţin de 11 milionari mici şi mijlocii aşezaţi în şir indian.

— Sunt Dorel, Patroane, directorul Şantierului! Iar ăsta de lângă mine este…

— Prea multă informaţie deja – îl întrerupse Mogulul. Dă-mi şi mie o gură de whisky, băi Dorele, c-am înnebunit de sete de când stau acolo pe şapă!

Directorul Dorel abandonă imediat poziţia yoga şi-i aruncă Mogulului în gură două cuburi de gheaţă, după care-i pasă sticla de whisky. Mogulul înghiţi două gâturi mici şi oftă cu satisfacţie. Făcându-şi puţin curaj, directorul întrebă nervos, căci nu-şi mai putea controla curiozitatea:

— Dar ce mama dracului făceaţi acolo, între parchet şi şapă, boss?

— Mă ascundeam de ANAF, imbecilule – răspunse Mogulul.

— În podea?

— Normal că-n podea, că ei caută întotdeauna în pereţi. Din cauza lui Vulvov, derbedeul care-şi ţinea averea în pereţi şi ne-a făcut pe toţi de râs.

— Pe cine ne-a făcut de râs? – se băgă aiurea în vorbă şi Vânătorul.

— Pe toţi ăştia care ducem ţara în spate, nu pe voi, amărâţilor – preciză Mogulul. Că voi sunteţi de râs oricum, săracilor!

Fiind deja într-o stare confortabilă de ebrietate, Vânătorul se simţi jignit de atitudinea mai mult decât dispreţuitoare a Mogulului şi se pregăti să-i aplice o corecţie cu vătraiul de şemineu, care era rezemat de aragaz pentru a mări şi mai mult asemănarea între cele două echipamente casnice.

Numai că, în timp ce-şi lua avânt încercând să obţină un balans cât mai mare al vătraiului, ca la golf, o parte din parchetul laminat triplu strat cu

dublu-click care se afla sub picioarele lui începu să alunece spre golul pe care-l lăsase ieşirea Mogulului din podea, încercând să-şi recapete cât de cât echilibrul, Vânătorul începu să fugă în direcţie opusă, în timp ce parchetul cu dublu click îi fugea de sub picioare, ca un covor de lemn amestecat cu plastic ce era, adunându-se grămadă în centrul livingului. Plictisit de atâta agitaţie, Mogulul se ridică şi-l lovi uşor cu piciorul în fund, spunându-i în batjocură:

— Avansaţi, vă rog!

Atunci se întâmplă un lucru curios: aflat în stare de ebrietate şi încercând să avanseze, aşa cum i-o cerea Mogulul, Vânătorul rămase pe loc din cauza mişcării relative a parchetului. În schimb, starea lui de ebrietate avansă foarte mult. Şi-ar mai fi avansat ea mult şi bine până în ziua de azi, dacă Directorul nu s-ar fi ridicat de la locul lui şi dacă n-ar fi deschis geamul de la living.

Curentul atâta şi aştepta! Năpustindu-se din zona de presiune ridicată înspre cea de presiune scăzută, el încercă pe loc să-l tragă la şale pe Vânător. Numai că de data asta Vânătorul nu se mai lăsă păcălit. Aruncându-şi falca înainte, ca să ademenească curentul spre propria-i faţă, căci orice român ştie că Nirvana oricărui curent este nevralgia de trigemen, dibacele bătrânel apucă să-şi aprindă un joint de marijuana, pe care-l păstra în pantalonii din piele de viţel exact pentru o asemenea ocazie. Cum era de aşteptat, ciocnirea dintre antidot şi dot (unde dotul este opusul antidotului – în cazul de faţă nevralgia) fu epocală. Curentul lovi pieziş faţa Vânătorului chiar deasupra primului premolar inferior stâng, după care ricoşă în al doilea premolar inferior drept. Între timp, dronabinolul din jointul de marijuana începuse deja să combată anorexia şi glaucomul (două boli de care oricum Vânătorul nu suferea) şi pregătea organismul pentru impactul cu curentul rece. Clătinându-se pe picioare, atacat de stimuli pe care-i înţelegea doar parţial, Vânătorul alunecă în pragul uşii de la living şi începu să

gliseze cu viteză pe gresia din holul lung de opt metri, ţinând vătraiul deasupra capului. Supradozat cu marijuana, dar scăpat ca prin urechile acului de curentul rece, el ajunse în dormitor exact în momentul în care Abu Zev al Anaf se obrăznicea în faţa Georgianei, se dezechilibră brusc la distanţa de un metru de cei doi şi-l lovi pe agentul fiscal, din întâmplare, fix în dreptul rinichilor.

Ş-atât cu el!

12. Conjuraţia instabililor

Estimp, la casa subterană a lui Griguţă Titircă, Albă ca Varul era acum Rece ca Gheaţa, aşa cum stătea adormită pe canapeaua Tare ca Piatra. Magazinerul tocmai arunca un braţ de surcele de azbest cancerigen în focul şemineului, iar fumul se ridica toxic prin coş, ieşind la suprafaţă chiar pe lângă alimentarea cu energie electrică trifazată a organizării de şantier. Printr-o coincidenţă fericită, acesta era locul cel mai potrivit pentru ca un fum cancerigen să producă efecte nefaste minime asupra sănătăţii cuiva. Dacă (prin absurd) un angajat al şantierului ar fi uitat vreodată halul neglijent în care cablau electricienii de la Compania Electrică tensiunea trifazată şi ar fi nimerit în zona respectivă printre cablurile de curent electric neizolate, fumul cancerigen ar fi fost ultima lui grijă. Cât despre cei doi bărbaţi care intraseră prin efracţie şi fuseseră doborâţi cu teribilele mişcări de Kung Fu ale lui nea Griguţă, aceştia nu-şi reveniseră încă din leşin, dar erau legaţi cu bandă adezivă (numită popular „scoci”), pe două scaune lipite de perete. Pasămite loviturile măiastre ale Magazinerului, aşa furate de la maestrul chinez cum erau, îşi atinseseră ţinta cu asupra de măsură.

Şi poate c-ar fi stat ei tuspatru aşa mulţi ani fericiţi, dacă la uşa casei din subterană n-ar fi apărut însăşi Contabila, cu o falcă în cer şi una în pământ. Culmea era că ea nu-şi ţinea aşa fălcile din cauză că era furioasă, ci din cauză că tehnicianul dentar din Istanbul îi greşise iarăşi lucrarea şi-i pusese două implanturi de incisivi mai lungi cu trei centimetri decât ar fi trebuit.

— Da’ poftiţi înăuntru, doamnă, nu mai zgrepţănaţi acolo la uşă! – strigă Magazinerul cât putu el mai reverenţios. Şi cam cât ar dura din momentul în care i-ai zice „peşte” unui proxenet şi până în momentul în care proxenetul ţi-ar trage una

peste gură, Contabila pătrunse fără teamă în casă. De cum o văzu mai de aproape, nea Griguţă încremeni de uimire.

Contabila era îmbrăcată într-un trening foarte comod, dar care imita la perfecţie costumul „deux-piece", cunoscut în mediile mai emancipate şi sub numele de îmbrăcăminte „office". Cum nu mai văzuse în viaţa lui o fustă de trening cu taior din acelaşi material şi nici „adidaşi" cu toc „stiletto" (popular toc cui), Magazinerul rămase încremenit, cu ochii larg holbaţi şi fără glas. Contabila păşi prin încăpere în stilul lasciv-costeliv impus în toată Europa de supermodelele albaneze şi privi cu atenţie concentrată în jur.

— Dar ştii că-mi place cum ţi-ai construit casa, domnu' Titircă? Numărul intrărilor este egal cu cel al ieşirilor, zici că-i o balanţă de plăţi perfect echilibrată, nu alta – zise Contabila. Şi nici-una, nici două, pe loc se repezi să-i bage lui nea Griguţă degetele în ochi, pentru că nu mai suporta să-l vadă cum se holbează la ea. Pasămite, deoarece Magazinerul se holba fix la croiala „office" a treningului, Contabila crezu că o dezbracă cu neruşinare din priviri. Ce nu ştia ea, era că Magazinerul avea lentile de contact din plastic dur Corning Gorilla Glass 5 făcute din display de Samsung Galaxy S8 Plus. Aşa că singurul rezultat al atacului a fost că biata femeie îşi rupse unghiile de la degetele arătător şi mijlociu, în timp ce nea Griguţă continuă să se holbeze neclintit mai departe.

Văzându-se cu unghiile rupte, Contabila se enervă extrem de tare ca femeie, însă ca finanţist reuşi să-şi calculeze rapid şansele şi să se stăpânească cu viclenie. Ca urmare, ea îşi compuse la repezeală o figură de femeie neajutorată şi începu să plângă mocnit. Dar cum azbestul ardea tot mocnit în şemineu, nea Griguţă deveni şi mai bănuitor, căci lui nu-i plăceau de fel coincidenţele.

— Da' potoliţi-vă odată, doamnă! Că ştiu că n-aţi bătut atâta drum, numai să-mi plângeţi mocnit aici-şa în sufragerie.

— Mă bucur că ai adus vorba despre asta, domnu' Titircă – zise Contabila, oprindu-se brusc din plânsul mocnit. Magazinerul trase imediat cu urechea la şemineu şi se linişti: azbestul ardea mocnit mai departe, deci sincronizarea temporară a celor două mocneli fusese pur întâmplătoare.

— Din câte ştiu eu şi din ce ştii şi dumneata, Mogulul e pe cale să fie priponit, căci Prinţul al Anaf nu-i mai suportă mânăriile de pe Şantier. Ceea ce nu ştii dumneata, nea Griguţă, este că Directorul tocmai a ieşit la pensie!

Magazinerul tresări puternic şi, fără a-şi masca câtuşi de puţin agitaţia, zise:

— Poftiiiim? A ieşit la pensie Directorul?

— Acum ne referim la el mai degrabă cu „băi Dorele".

— Corect! Deci a ieşit Dorel la pensie. Şi registrul contabil la cine e acum?

— Asta-i întrebarea – murmură Contabila. Dar, din ce-am aflat eu pe surse, acum directoare interimară e Albă ca Varul!

— Nous sommes foutus! – zise Magazinerul, folosind singura propoziţie pe care o ştia el din limba franceză şi pe care n-o spunea decât la mare cumpănă.

— Ouais! – îi ţinu Contabila hangul în franceză, dar în batjocură. Numai că, din ce văd eu aici, Albă ca Varul e în mâinile dumitale. Sau cumva sunteţi amândoi în vreo altă combinaţie şi pe-asta n-o ştiu eu?

— Hm – făcu Magazinerul gândindu-se adânc. Deci Albă ca Varul tocmai a ajuns directoare şi deja, ca din întâmplare, o găsesc în preajma casei mele?

— O fi vreo coincidenţă – rânji Contabila şi scoase pe masă oglinda fermecată, pe care-o ţinea în poşetă, sfărâmată în zeci de cioburi, aşa cum i-o adusese Vânătorul. Dar nu degeaba era oglinda fermecată, că imediat bucăţile se şi aşezară pe masă, fiecare la locul ei. Mai puţin una singură, care stătea ostentativ deoparte.

— Ala ce stă acolo, ca prostul şi nu intră în dispozitiv? –întrebă nea Griguţă, referindu-se la bucata de sticlă ca la un „el”, considerând-o deci un ciob, ca un sexist retrograd ce era.

— Ăla să-i spui tu lu’ mă-ta! – strigă bucata de oglindă fermecată, foarte nervoasă. Insist să te referi la mine ca la o „ea”, căci mă consider aşchie de sticlă, deci sunt femeie ca „gender”. Dacă ştii ce-i aia gender, bigotule comunist retardat ce eşti!

Pentru un anticomunist ca nea Griguţă, care furase statul comunist în toate felurile imaginabile, luptând pe viaţă şi pe moarte cu sistemul în singurul mod la care se pricepuse şi el, eticheta de comunist era o insultă de nesuportat.

De aceea, Contabila nu se miră câtuşi de puţin când Magazinerul înhăţă un ciocan din lada de scule de sub masă, răcnind către ciobul obraznic:

— ’Tu-ţi tac-tu-n cur de leftistă şi genderul mă-tii de proastă!

După cum puteţi lesne remarca, înlocuind mă-ta cu tac-tu întruna din cele mai folosite înjurături româneşti, nea Griguţă evitase cu măiestrie să fie clasificat drept homofob de vreun răvoitor care-ar fi tras cu urechea.

Şi cu siguranţă că bucăţica de oglindă ar fi fost făcută fărâme atât de mici că niciuna dintre ele n-ar mai fi putut pretinde niciodată să aibă vreun „gender”, dacă n-ar fi fost Contabila pe fază. Cu o mişcare atât de precisă încât era limpede că fusese exersată de nenumărate ori ea îşi ridică fulgerător tricoul de sub taiorul de trening, descoperindu-şi în întregime sânii. Şi dacă se spunea despre ea că era femeia cifrelor, apoi singura cifră care se potrivea cu sânii ei era nota zece.

Pentru a doua oară în decurs de nici zece minute, Magazinerul rămase încremenit, cu ochii larg holbaţi şi fără să mai poată scoate un sunet. Iar Contabila îi luă cu grijă ciocanul din mână şi-i şopti delicat:

— Nu putem pierde oglinda fermecată, domnu’ Titircă, din cauza unor insulte aruncate la nervi. „E

pluribus unum”, cum zice latinul, adică „din mai multe se face una.” Nu se poate să nu ştii asta, că a fost motto pentru Statele Unite, pe vremuri. Iar dacă a fost valabil pentru Statele Unite, eu zic că merge şi la o oglindă fermecată. Mai ales la noi, unde merge orice.

Magazinerul vru să zică ceva, dar cum respiraţia îi era complet tăiată, abia dacă reuşi, cu mare greutate, să-i facă semn Contabilei să-şi ridice tricoul la loc.

— Iartă-mă! Pe undeva şi uitasem de asta – spuse femeia, dând din umeri. Sânii ei urmară mişcarea umerilor, balansându-se sincron cu privirea lui nea Griguță.

Contabila se hlizi amuzată, apoi reveni cu bustul la aspectul decent iniţial cu aceeaşi mişcare precisă cu care-l dezvelise numai că executată exact invers.

Magazinerul respiră ceva mai uşurat, revenindu-şi încet-încet din blocajul cardio-respirator.

— Să nu mai faci aşa ceva pe neaşteptate, măi doamnă! Era cât pe-aci să mă sufoc aicea!

— O să iau asta ca pe un compliment – chicoti Contabila. Şi nu-mi mai spune doamnă, că după faza cu sânii eu zic că avem un alt nivel de intimitate. Spune-mi Sabrina!

— Ce chestie! Te cunosc de când erai fetiţă şi-abia acum aflu că te cheamă Sabrina.

— N-am spus că mă cheamă Sabrina, am zis ca tu să-mi spui Sabrina. Spune-mi Sabrina!

— Sabrina – îi spuse nea Griguţă disciplinat.

Contabila bătu din palme, foarte încântată, apoi spuse hotărâtă:

— Iar acum trebuie să facem ceva cu oglinda asta fermecată. Că sub formă de cioburi nu-mi prea place cum funcţionează.

— Cred că am eu o idee, zise Magazinerul şi se aplecă sub canapeaua pe care zăcea Albă ca Varul adormită. Cu mişcări specifice de magaziner, el extrase dintr-un colţ ştiut numai de el un bidonaş mic, plin cu aracet, şi veni cu el lângă oglinda fermecată.

— Ce-ai acolo, nebunule? – strigară în mai multe glasuri cioburile oglinzii fermecate.

— Fetelor, ăsta-i liantul care o să vă facă să acţionaţi în viitor la fel ca cei trei muşchetari – spuse nea Griguţă, dintr-odată bine dispus.

— Ce vrei să spui? – zise oglinda fermecată spartă cu vocea ei spartă.

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! – rânji Magazinerul şi împinse cu viclenie aşchia rebelă la locul ei în oglindă, apoi turnă aracetul peste cioburi.

Iar oglinda fermecată simţi cum aracetul se întărea, strângându-i vocea ca într-un cleşte de cauciuc. Cu ultimele puteri mai apucă doar să strige doar atât:

— Soăie tie fuoat uain cuor, maigozainerulie!

Şi oricât ar părea de ciudat pentru o bucată de sticlă pulverizată cu un strat subţire de argint pe una din feţe, oglinda fermecată leşină imediat după aceea.

Ş-atât cu ea!

13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.

Trecuse mai bine de o oră de la nefericitul accident în care Vânătorul îl pocnise cu vătraiul peste şale pe agentul fiscal Abu Zev, interval de timp în care Mogulul profitase de prezenţa Managerei de resurse umane şi o pusese pe aceasta să-l tundă şi să-l bărbierească. Chiar dacă unul sau altul se mai mira prosteşte, Mogulul introdusese în contractele de muncă ale tuturor angajaţilor obligaţia de a-l tunde şi bărbieri la solicitarea lui expresă.

Căci oricât de bogat era Mogulul, el ura să-şi cheltuiască aiurea banii la frizerii profesionişti, pe care-i detesta chiar mai mult decât pe ospătari şi pe doctori pentru capacitatea lor naturală de a produce bani negri din bacşişuri şi şpagă. Iar Georgiana mai şi fusese hairstylistă înainte de a îmbrăţişa cariera mai bănoasă de manager de resurse umane, deci era de departe preferata lui pentru acest gen de servicii.

În timp ce Mogulul era tuns, ras şi frezat, Vânătorul şi „băi Dorele” (cum era cunoscut acum fostul Director) se chinuiau să găsească o ieşire convenabilă din situaţia periculoasă în care erau. Căci un funcţionar al statului suferise un ultraj destul de consistent în prezenţa lor. E drept că printr-un accident, dar cum funcţionarul se afla şi în control şi în timpul serviciului exista primejdia ca autorităţile statului să încerce să riposteze.

Iritat numai la modul nervos metaforic, căci bărbieritul executat de Georgiana fusese perfect, Mogulul le ceruse să vină cu o soluţie, ceva, că prea aşteptau tot timpul mură-n gură de la el. În fine, „Cel care acum era numit băi Dorele”, ca să folosim sistemul onomastic al indienilor nord-americani îşi făcu curaj şi spuse:

— Boss, din experienţa mea de director, cea mai bună apărare e atacul şi cea mai bună ieşire e intrarea. Deci, dintr-o situaţie fără ieşire e dezirabil

să intri într-o situaţie şi mai fără ieşire, că la asta nu se-aşteaptă nimeni!

— Aha. Asta sună logic. Şi după aceea, ce faci? întrebă Mogulul gânditor.

— După aceea? Hă-hăă! S-ajungem noi acolo întâi şi-ntâi şi mai vedem noi ce facem după aceea! Că aşa zice şi poporul, în înţelepciunea lui.

— Tu nu eşti prost degeaba, băi Dorele! – zise Mogulul, folosind o expresie motivaţională utilizată cu sens admirativ la români, după care sări brusc în picioare şi urlă cât îl ţineau bojocii:

— Nu, nu eşti prost degeaba! Eşti prost pe banii mei, dobitocule! Eşti prost pe banii mei!

— De fapt, tocmai am ieşit la pensie, boss. Deci, tehnic vorbind, acum sunt prost pe banii poporului – rânji Directorul.

— Şi poporul de unde are banii, băi Dorele?! Nu tot de la mine, nu din taxele mele?

— Ăăăăă, nu chiar! – se auzi cu totul pe neaşteptate vocea muzicală a inspectorului fiscal, care îşi revenise pe nesimţite din leşin.

— Adică aşa ar fi firesc, să aive bani din taxele dumneavoastă. Decât că, de când vă ştiu eu, n-aţi plătit niciodată niciun fel de taxe.

Iar când toţi cei prezenţi în living se întoarseră spre el, Abu Zev al Anaf se ridică de pe jos în fund şi începu să fredoneze un refren din opera grupului rock Holograf:

— Banii vorbesc, baanii vorbesc / Unii te ridică, alţii te lovesc / Banii nu tac, banii se fac/ Totul e în mâna loooor! Baniiii vorbeesc!

Temându-se ca Mogulul să nu se enerveze şi mai tare, Managera de resurse umane se repezi la inspector şi-l lovi uşor cu palma peste ceafă, zicând:

— Scuze, boss, am uitat să vă previn! Dilimanul ăsta de la ANAF citează mereu din trupe de hard-rock româneşti. E un fel de brand de-a lui, cred.

— Interesant! Faţă de ăilalţi criminali de la Fisc, ăsta măcar are ceva original în el – spuse Mogulul cu aroganţă. Şi imediat după asta încercă să se uite prin agentul fiscal la peretele din spate, după

obiceiul lui, dar nu reuşi. Pasămite Abu Zev scosese legitimaţia lui pătată cu muştar de mici şi i-o fluturase în faţa ochilor, blocându-i privirea.

— Eu mă duc în bucătărie să fac omleta, boss! – zise Georgiana sfioasă şi plecă în dormitor să adune ouăle sparte de pe jos. Mogulul o aşteptă să iasă din living, apoi ordonă:

— Ia daţi-i, bă, un whisky şi reprezentatului statului opresiv, interventionist şi antiliberal. Să putem discuta şi noi mai relaxat, ca între beţivi.

Într-o clipită, Vânătorul îi umplu gura cu gheaţă lui Abu Zev, îl rostogoli la loc pe spate şi-i turnă cam 60 de grame de alcool, zgâlţâindu-l cu grijă astfel încât fiecare cub de gheaţă să intre în contact cu lichidul şi să-l răcească.

— Uau! – făcu inspectorul, foarte mulţumit. Şi imediat începu să cânte un alt refren muzical, după obiceiul lui prostesc:

— Mă tot întreb să te ştiu/ Cerul e foc şi focul e viu/ Eu şi cu tiinee! Eu şi cu tiinee!

— Iris! Aş recunoaşte refrenul ăsta dintr-o mie – făcu Vânătorul, vesel nevoie-mare şi-i înfundă la loc lui Abu Zev gura cu gheaţă şi whisky. După ce repetă această operaţie încă de două ori, inspectorul fiscal se relaxă un pic şi rămase tăcut.

— Buun – zise Mogulul. Să ne întoarcem la taxele mele. Să admitem, teoretic, că nu le-am plătit niciodată. E grav?

— Acuma, da. Că deja m-au trimis pe mine în control şi sunt obligat să găsesc un vinovat. Decât dacă n-ai deja pregătit un ţap ispăşitor să ni-l dai pe tavă…

— Când spui, ăăă… ţap…

— Merge şi o capră, că nu suntem sexişti!

— Păi atunci ţi-o dau de capră ispăşitoare pe Contabilă. Că eu oricum n-am semnat nimic.

Abu Zev cântări cam un minut această posibilitate în minte, apoi clătină din cap cu mare îndoială şi zise:

— Contabila? Nici nu te gândi! Aia ştie meserie, iar noi, ăştia de la la Stat, suntem cu pluta pe

scamatorii financiare. Până o dovedim cu ceva, ieşim la pensie. Să nu mai vorbesc că ne mai sar în cap şi toţi securiştii care-şi ţin banii în Cipru, Delaware şi Insulele Cayman, dacă ne-apucăm să scotocim p-acolo. Că să nu-mi spui că nu mai spală bani şi la alţii. Mai ar fi şi altcineva?

Mogulul strâmbă uşor din nas şi spuse şovăielnic:

— Directorul? Adică ăsta de-aici, lu' care-i zicem noi Băi Dorele?

— În mod normal ar fi ţapul ispăşitor ideal – încuviinţă Abu Zev, aruncând o privire scurtă spre bătrânul inginer pensionar, care aţipise deja pe blana de urs într-o poziţie yoga comodă, cunoscută ca Balasana. Corpul lui se afla în poziţia fetală, cu fruntea lipită de podea şi mâinile atingând călcâiele, deci de fumat nu putea fi vorba, deocamdată.

— Are peste 60 de ani, deci pedeapsa redusă din start cu o treime, mai e şi comunistoid şi-o să se ia în gură cu toţi procurorii, deci e condamnat din start – îşi continuă agentul fiscal ideea.

— Plus că mai are şi cistită, care-i boală de femei din câte am înţeles, deci nu suportă sistemul penitenciar bărbătesc. Problema e, s-o zic pă cinstitelea, că la ce potlogării aveţi în acte la matale la holding, e…

— Prea prost! Nimeni n-o să creadă că le-a făcut el – murmură Mogulul abătut.

— Ia staţi aşa – se băgă deodată în vorbă şi Vânătorul, care terminase sticla de whisky şi simţea o uşoară agitaţie. Dar ce ziceţi de donşoara inginer Albă ca Varul?

— Cine-i Albă ca Varul? – zise Abu Zev, brusc interesat.

— Habar n-am! – zise Mogulul. Îţi dai seama că am doi sau poate chiar trei ingineri pe Şantier. Cine dracu i-ar putea ţine minte pe toţi după nume?

Vânătorul îl lăsă să-şi ducă aroganţa până la capăt, după care continuă pe nerăsuflate:

— E ţapul, sau mă rog, capra ispăşitoare ideală. E o femeie independentă, deci nesuferită din start, e deşteaptă, ştie meserie şi mai şi arată foarte bine…

— În ce sens foarte bine? – întrebară Mogulul şi Inspectorul, aproape într-un glas.

— Dacă vă spun că are sutienul întărit cu plasă de Buzău ca să-şi poată ţinea ţâţele înăuntru ajunge? – spuse Vânătorul, rotindu-şi triumfător privirile de la unul la celălalt şi ameţind îngrozitor din cauza asta.

— Măi, măi, măi – zise Mogulul, ameţit şi el pentru o secundă, după care îşi reveni şi-l luă pe Vânător de gât răcnind:

— Băi tâmpitule, tu dacă-ţi mai roteşti odată privirile în faţa mea ca să mă ameţeşti de cap, te-am spart la nară!

— Lăsaţi-mă să-mi termin ideea, boss. După ce că am o idee din an în Paşti, nici pe aia nu mă lasă nimeni s-o termen?

— Bine, termină-ţi ideea!

Fericit la culme, Vânătorul continuă:

— Judecătoarele or s-o urască de moarte, bat pariu. Şi procuroarele, cred că şi grefierele o să facă spume la gură numai cât o s-o vadă. Femeile normale urăsc femeile frumoase, e stabilit ştiinţific.

— E foarte bună ideea – zise inspectorul. Acum fiţi atenţi la mine: după ce servim omleta gătită de generoasa noastră gazdă, îmi daţi una în cap, mă urcaţi pe targă şi chemaţi Salvarea la poartă. O să-i zic Prinţului al Anaf că am avut un accident şi n-am mai apucat să fac controlul acum. Aşa că aveţi şi voi timp să vă aranjaţi toate actele pentru data viitoare.

Şi nici nu termină el bine de zis toate acestea, că în uşa livingului apăru Georgiana, cu o tavă de lemn pe care adăsta o omletă uriaşă, care părea o şaorma nu omletă, într-atât era de bucşită cu usturoi, cu şofran, cu sumac şi cu de toate.

Şi cum stăteau ei toţi nemişcaţi, desfătându-se cu mirosul de mâncare, deodată Mogulul luă vătraiul care rămăsese aruncat pe jos şi-l izbi cu putere pe Inspector în cap. Apoi aruncă vătraiul cât colo şi-i spuse Vânătorului:

— Tataie, ia cheamă tu Ambulanţa, că eu nu-s sigur dacă mai am minute gratuite la mobil.

— Dar nu cumva nu i-aţi dat prea repede la cap, boss? Că parcă planul era să mâncăm întâi cu toţii?!

— O gură-n minus la masă, e-un plus de veselie-n casă – rânji Mogulul răutăcios.

Iar directorul şi Vânătorul îl tăbârciră pe inspector pe targă cum putură şi ei mai bine şi-l scoaseră pe stradă la opt case mai încolo. Şi cum şedeau ei şi sunau de zor la 112 să cheme Ambulanţa, deodată îi văzură venind pe cei doi brancardieri, care descoperiseră şi ei, după o vreme, că uitaseră targa în altă parte. De pacient nu erau aşa de îngrijoraţi, că pe el nu-l aveau pe inventar.

Predarea Inspectorului se făcu la mica înţelegere, în schimbul a câte 50 de lei de căciulă de brancardier, deşi brancardierii aveau părerea că pacientul trebuia socotit ca fiind a treia căciulă, deci mai trebuiau 50.

Şi în vreme ce şontâcăiau înapoi spre casa Georgianei, Vânătorul şi Directorul apucară să-l mai audă pe Abu Zev, care se trezise din comoţie sub efectul injecţiilor calmante, cântând cât îl ţinea gura. Refrenul era dintr-o piesă destul de renumită a grupului Compact, şi spre deosebire de alte melodii solicitate la nunţi, aceasta era foarte des cântată la divorţuri:

„Voi pleca, undeva departe de tine…
Voi veni, într-o noapte şi-o ziiii!
O noapte şi-o ziii!”

Ş-atât cu ei, deocamdată.

14. Purcelușul de Guineea şi Oglinda fermecată

Estimp, la casa subterană a Magazinerului Titircă, casă construită pe un teren proprietate personală, dar care proprietate fusese acoperită complet de proprietatea vecină printr-o dubioasă alunecare de teren, se aşternuse liniştea. Contabila şi Magazinerul plecaseră cine ştie unde să-şi urmeze uneltirile lor drăceşti, Albă ca Varul dormea adânc pe canapeaua Biedermayer, Oglinda fermecată era în stare de comă indusă prin aracet, iar cei doi infractori necunoscuţi zăceau înfăşuraţi în folie pvc pentru construcţii legată strâns cu bandă adezivă.

Şi cine ştie ce altă nenorocire s-ar fi întâmplat mai departe, în locul catastrofei care s-a întâmplat de fapt, dacă un purceluş nevinovat de Guineea, umbând (după obiceiul purceluşilor) în căutare de mâncare, nu ar fi poposit chiar pe pieptul Inginerei. Ceea ce o să li se pară ciudat multor bărbaţi, deşi tocmai ei sunt adesea asemuiţi cu purceluşii foarte mari, Guineezul nu era atras acolo de dorinţa de a obţine o vizualizare mai bună asupra sânilor tinerei femei.

Nu, bietul de el! Purceluşul simţise deliciosul miros de sârmă de Buzău care venea de la întăriturile metalice ale sutienului Inginerei şi voia să se înfrupte din ele. Aşa că, ce mai tura-vura, rozătorul se aşeză comod în spaţiul dintre sâni (poreclit printre români şi Silicon Valley) şi începu să morfolească la sârmă. Dar oricât de delicat încerca el să roadă sârma, scrâşnetul de dinte de rozătoare frecat pe sârmă de oţel era mult prea mult pentru urechile Albei ca Varul, chiar şi aşa inertă cum se afla pe canapea. Căci aşa cum nu trece multă vreme între momentul în care torni o găleată de apă peste o priză din bucătărie şi până în momentul în care sare siguranţa în toată casa, tot aşa îi sări şi Inginerei somnul cel adânc. În starea de buimăceală

post-somn şi pre-veghe, Albă ca Varul văzu cu coada ochiului purceluşul de Guineea care îşi continua neabătut morfoleala lui la sutienul ei.

Dar cum, chiar şi în poveştile pentru micuţi (cum sunt denumiţi copiii în Republica Moldova), femeile detestă orice fel de activitate de morfoleală care nu promite să ducă la un orgasm cât de cât acceptabil, Albă ca Varul sări în picioare şi ţipă din străfundul coardelor ei vocale. Imediat ţipătul ei produse un ecou, ceea ce o făcu pe Ingineră să realizeze că pereţii casei lui nea Griguţă erau situaţi la un multiplu de 17 metri, altfel ecoul nu ar fi fost posibil.

De cum auzi ecoul, purceluşul de Guineea sări înspăimântat direct pe faţa unuia din cei doi infractori imobilizaţi, care se prăbuşi cu scaunul peste celălalt.

— Offf! Că lung somn am mai dormit! – zise Inginera, întinzându-se până când întăritura de sârmă de la sutien pârâi puternic.

— He, he, şi-ai mai fi dormit tu mult şi bine dacă nu eram eu! – zise purceluşul de Guineea, fugind iute-iute sub masă.

— Ce să-ţi spun! Te pomeneşti că acum trebuie să mă mărit cu tine, c-oi fi eu vreo proastă, ca Frumoasa din Pădurea Adormită – strigă Albă ca Varul, deodată înveselită.

— Păi, nu aşa e regula în basme? Dacă băiatul trezeşte fata, atunci fata se mărită cu băiatul.

— Ce tâmpenie! Atunci toate fetele ar trebui să se mărite cu anestezistul după ce ies din operaţie – râse Inginera cristalin, iar rozătorul nu mai spuse nimic.

Nici n-avea cum. Purceluşul de Guineea nu era nicidecum fermecat, ca să poată vorbi cu glas omenesc. Cea care vorbise fusese, bineînţeles, Oglinda fermecată.

Imediat după ce Magazinerul şi Contabila dispăruseră din casă, Oglinda fermecată începuse să-şi recapete treptat cunoştinţa, pe măsură ce stress-ul indus de alipirea brutală şi forţată a părţilor ei componente cu aracet îşi tot pierduse din

intensitate. Fiind din nou un „unum”, după ce fusese mai multă vreme un „pluribus”, ea avea mari probleme în încercarea de a se acomoda cu realitatea imediată.

Pasămite, graţie elementului ignobil aracet care se strecurase în structura ei fermecată, acum ea doar reflecta realitatea înconjurătoare, fără să mai aducă nicio contribuţie, ca o oglindă banală. Cam la fel cu cei mai mulţi jurnalişti din zilele noastre, care doar reflectă ştiri şi informaţii descoperite de alţi oameni care chiar muncesc pentru a le obţine. Iar cum realitatea pe care o vedea ea era că o femeie cu calificare de inginer încerca să vorbească cu un purceluş de Guineea cu calificare necunoscută, deci prostească, Oglinda fermecată reflectase situaţia prosteşte. De aceea intervenise aiurea, simulând o conversaţie care altminteri ar fi fost imposibilă.

Cum era abia trezită din somn şi se afla într-un loc nefamiliar ei, Albă ca Varul se simţea ca un bolnav de Alzheimer din Uruguay ajuns fără ştirea lui într-un club de karaoke din Uzbekistan. Cu toate acestea, spiritul ingineresc care o călăuzea era mereu prezent la datorie, aşa că ea se hotărî pe loc să afle mai multe de la singurele persoane cu aspect uman din încăpere. Şi de cum se hotărî, pe dată se repezi la unul din cei doi infractori, îi smulse banda adezivă de pe gură şi-i trase două scatoalce răsunătoare, zicând:

— Ai să-mi spui tot ce ştii, banditule!

Dar mare îi fu mirarea când îl auzi pe acesta mormăind în şoaptă:

— Nu mai dădeaţi cu palma, donşoara Inginer! Sunt eu, zugravul Mormăilă!

— Ce face? Cum dracului să fii tu Mormăilă? Eu pe Mormăilă îl cunosc de şase ani şi nu eşti tu! – făcu Albă ca Varul şi-i mai trase o pereche de palme.

— Nu dădeaţi, vă rog! Lăsaţi-mă să vă explic!

Albă ca Varul se opri cât să-şi aprindă o ţigară, trase un fum, apoi îi mai trase banditului două palme şi spuse, mai relaxată:

— Bine, explică!

Pretinsul Mormăilă se aşeză un pic mai bine şi începu să mormăie. Ce-i drept, la mormăit semăna cu zugravul ştiut de Ingineră unu la unu.

— Deci, făceam noi baie la jacuzzi, dacă vă aduceţi aminte. Când deodată, ce să vezi? Nimic!

— Ce?

— Nimic! Deodată n-am mai văzut nimic. Pe locul unde stăteaţi dumneavoastră nu mai era nimeni. Decât un fum verde mai se înălţa printre nişte crăpături din beton. Decât atât!

— De analfabet, eşti la fel de analfabet ca Mormăilă, n-am ce zice – zise ca pentru ea Inginera. Aşa, şi?

— Şi strig la ăilanţi: Băăăi! Bă boilor, a dispărut cadaoala! Că aşa vă spunem noi în privat, cadaoala. E mai pe ţigăneşte, dar e de bine, să ştiţi!

— Aşa, şi? Mai departe!

— Am ieşit toţi în grabă din jacuzzi şi să vezi drăcie! Apa din groapă fusese amestecată de careva cu lac pe bază de apă, din ăla de se vinde la Dedeman…

— Lac pe bază de apă care se vinde la Dedeman? Savana, adică?

— Nu. Are şi Savana la Dedeman, dar ăsta era sau Kober sau altceva.

— Dă-l dracului de unde era şi ce era. Era un lac pe bază de apă, am înţeles. Şi?

— Şi când s-a uscat pe noi, ne-a schimbat aspectu' la feţe de nu ne mai cunoaşte lumea. Stingeţi-mi ţigara aia pe faţă, dacă nu mă credeţi!

Albă ca Varul nu mai auzise în viaţa ei o explicaţie aşa de fantasmagorică. Totuşi, din punctul de vedere (strict profesional) al tehnologiei construcţiilor, cele spuse de presupusul Mormăilă erau posibile. Ea încă şovăia dacă să facă ce-i cerea zugravul, când acesta mormăi din nou, ademenitor:

— Haideţi, donşoara inginer! Gândiţi-vă decât la atât! Când puii mei o să mai aveţi ocazia să stingeţi cuiva o ţigară pe faţă?

Adevărul este că Albă ca Varul avea două fantasme, mai mult sau mai puţin erotice. Prima fantasmă era să-i sune la uşă la ora două noaptea Andre Rieu, complet dezbrăcat, cu vioara în mâna dreaptă şi cu o bere Bucegi la doi litri în stânga şi a doua era să stingă o ţigară pe plajă la nudişti, în Vama Veche, folosind drept scrumieră fesele preşedintelui american, Donald Trump.

Dacă pentru primul eveniment exista o probabilitate extrem de mică, ea nu vedea totuşi nicio posibilitate ca Trump să ajungă la Vama Veche.

Aşa că, după ce mai şovăi puţin, oftă de fluturară perdelele şi apăsă ţigara pe faţa zugravului. Ţigara doar sfârâi puţin şi un miros puternic de polimer ars se degajă în încăpere, deci zugravul spusese adevărul. Şi oricât îi plimbă Inginera jarul pe faţă până când ţigara se stinse definitiv, bărbatul rămase neclintit.

— Vedeţi? Nu simt nimic! – mormăi cu voce tare Mormăilă. Mai stingeţi una!

— Păi, da! Că o să-mi consum acuma ţigările ca să te distrez pe tine – bombăni Albă ca Varul. Zi mai bine ce căutai aici! Şi cine-i ăstalalt, care-i cu tine?

Dar nu mai era nevoie să spună Mormăilă nimic. Căci trezindu-se din starea de inconştienţă, celălalt bărbat scotea nişte horcăituri atât de straşnice, încât era evident pentru oricine că nu putea fi decât zugravul Horcăilă. Dar imediat ce-i scoase bandajul adeziv de pe faţă, Albă ca Varul văzu că şi el păţise acelaşi lucru ca Mormăilă şi era de nerecunoscut la chip. Cu vocea pierită, Horcăilă zise doar atât:

— Stingeţi-mi şi mie o ţigară pe faţă, donşoara Inginer! Vă rog eu frumos! Că de mic copil am vrut să mă fac masochist, dar nu puteam suporta durerea!

— Păi durerea este esenţa masochismului, tolomacule! – i-o trânti verde-n faţă Albă ca Varul. N-ai cum să fii masochist, dacă nu-ţi place durerea!

— Dacă vă rog eu, donşoara Inginer? O ţigară, atât!

— Bine! – se dădu Inginera bătută şi mai aprinse o ţigară.

— Dar frecaţi-o apăsat pe obraz! A, şi înainte de asta să trageţi tare-tare din ea, să aive jar mult!

— O să mă îmbolnăvesc de cancer numai ca să vă sting vouă ţigări pe faţă, perverşilor! – spuse Albă ca Varul şi începu să-i stingă lui Horcăilă ţigara pe faţă, în vreme ce mirosul de polimer ars umplea încăperea, iar amândoi zugravii băteau cu picioarele în podea de încântare.

— Credeam că le-am văzut pe toate, dar prostia umană e infinită – se auzi deodată o voce sardonică, cu inflexiuni sticloase, întinzând cuvintele într-un fel lipicios greu de descris. Cei doi zugravi săriră în picioare aşa înfăşuraţi în scoci cum erau, tremurând de spaimă.

— Nu vă speriaţi, e un purceluş de Guineea vorbitor – zise Albă ca Varul.

— Purceluş de Guineea e tac-tu! – continuă vocea pe acelaşi ton. Poate şi mă-ta, dacă ai crescut într-o familie LGBT, ceea ce nu m-ar mira de fel! Eu sunt Oglinda fermecată şi niciun muritor nu mi-a aflat secretul!

Ce nu ştia Oglinda fermecată şi nici nu se obosise să afle, era că Albă ca Varul avea un adevărat cult pentru părinţii ei. Prin urmare, orice fel de referire cu intenţie injurioasă la adresa lor o scotea din minţi, înhăţând ciocanul lăsat pe podea de Magaziner, Albă ca Varul îl ridică deasupra capului şi se îndreptă decisă spre conglomeratul fermecat de sticlă, argint şi aracet aflat pe masă. Ajunsă în faţa oglinzii ea balansă puţin barosul în plan vertical şi spuse răspicat:

— Valar morghulis!

— Valar dohaeris! – răspunse automat Oglinda fermecată.

Auzind răspunsul oglinzii, Inginera se opri brusc din mişcarea vandalizatoare, zicând:

— Ai mare noroc, fată, că eşti şi tu fană Game of Thrones ca şi mine! Că altfel erai bucăţi acuma.

Atunci Albă ca Varul văzu cum oglinda se concentra teribil, ca şi cum ar fi vrut vru să mai spună ceva, pesemne chiar să-şi ceară scuze. Dar, după câteva încercări nereuşite, Oglinda se tulbură amarnic şi, aburită, tăcu.

15. Cabala netoţilor

Estimp, după ce-l predaseră pe Abu Zev al Anaf în mâinile aspre şi butucănoase ale celor doi brancardieri, Vânătorul şi Directorul (cunoscut acum sub numele de „Băi Dorele”) se întorceau spre casa Managerei de resurse umane mergând în şir indian de doi, cu Directorul în frunte. Ideea de a merge în şir indian fusese a Vânătorului şi avea justificarea de a ascunde eventualilor trecători că erau numai ei doi. Asta pentru cazul în care respectivii trecători ar fi fost curioşi să afle ce au ei prin buzunare.

O precauţie complet inutilă, altfel. Căci locuitorii cartierului având, pe de o parte, o frică mică faţă de Dumnezeu şi, pe de altă parte, o groază mare faţă de alţi răufăcători asemeni lor, ei nu ieşeau nicicum pe stradă după miezul nopţii.

Păşind cu prudenţă pe strada pustie, la nici trei paşi în spatele Directorului, Vânătorul se lăsă cuprins de-o stare meditativă care nu-i era deloc caracteristică. Din lunga lui experienţă de viaţă el ştia că, statistic vorbind, relaţiile sociale dintre două persoane trebuiau să satisfacă principiul enunţat de înţeleptul popular prin zicătoarea „S-a-ntâlnit hoţul cu prostul”. Dacă în ceea ce priveşte relaţia lui cu Mogulul, îi era foarte clar că el era prostul, el nu-şi putea da seama cine era hoţul în relaţia lui cu Directorul.

Dar mult nu mai apucă el să se gândească, căci ajunseseră înapoi la casa Managerei de resurse umane. Unde, spre marea lor mirare, toate luminile erau deja stinse.

Şi cum intrară ei amândoi pâş-pâş în curte, încercând să se strecoare nevăzuţi şi neauziţi în bucătărie, în nădejdea că mai rămăsese ceva din omleta cu de toate, un pârâit puternic îi opri în loc. Ori că o nouă crăpătură îşi făcea loc prin pantalonii din piele de viţel ai Vânătorului, ori că Directorul

călcase pe o coajă de nucă, ori că unul din ei o păţise la fel ca lupul din Capra cu trei iezi atunci când se aşezase pe chersân, nimeni nu putea şti.

Directorul stătu nemişcat o secundă, dar foamea îl mâna mai departe, aşa că apăsă clanţa de la uşa de intrare cu mare grijă, temându-se să nu nimerească cumva în toiul vreunei paranghelii sexuale. Căci văzând luminile stinse, el presupuse că Mogulul se angajase cu Georgiana într-o formă oarecare de activitate sexuală, după obiceiurile stabilite de veacuri între patronat şi management. Dar exact în momentul în care reuşi să deschidă uşa fără niciun zgomot, un strănut năprasnic zgudui toată curtea. Iar când se întoarseră amândoi spre sursa zgomotului, văzură doar o siluetă întunecată, chircită pe băncuţa minusculă care era aşezată sub arţarul japonez pitic.

— Cine-i acolo? – strigă Vânătorul cu vocea scăzută.

— Prinţul Charles, am adus ajutoare pentru handicapaţi ca voi – se auzi vocea batjocoritoare a Mogulului, care mai strănută odată, chiar mai năprasnic decât înainte.

— Păi… de ce staţi acolo-şa sub arţar, boss? Că e cam răcoare afară şi să nu răciţi naibii la vezică – mai zise Vânătorul, cu mintea prinsă în obsesia lui obişnuită.

Dar cum Mogulul nu răspunse nimic, continuând doar să strănute neobişnuit de des, Directorul îndrăzni să întrebe cam cu sfială:

— A mai rămas niscaiva omletă, boss? Că trebuie să-mi iau pastilele şi cam nu e recomandat pe stomacul gol.

— A rămas toată, că v-am aşteptat pe voi să mâncăm – zise Mogulul. Dar ce dracului vă furişaţi pe-aici ca nişte hoţi proşti şi nu intraţi direct în casă ca nişte proşti pur şi simpli ce sunteţi?

— Păi, am crezut că poate sunteţi pe treabă cu donşoara Georgiana – răspunse Directorul, făcând prosteşte cu ochiul în întuneric, fără să-şi dea seama că nu-l vede nimeni.

— Ia du-te tu, bă Dorele, în bucătărie şi adu castronul ăla cu omletă şi nişte pâine! – ordonă Mogulul. Că a trecut pe-aici şoferul şi mi-a adus o sticlă de whisky Macallan de 30 de ani şi trebuie să-i fac teren de aterizare în burtă.

Cum şoferul de pe maşina Bugatti a Mogulului trecea să vadă ce nevoi mai are şeful lui cam la zece minute interval, Directorul nu se miră de loc. Şi în timp ce el se strecura neauzit în casă după omletă, Vânătorul se apropie cu o atitudine prefăcut degajată de băncuţa minusculă de sub arţarul japonez pitic pe care se afla lungit Mogulul. Iar când ajunse cam la trei metri de acesta, se opri în loc şi spuse jovial:

— Deci, cum s-ar spune, sunteţi fan de biocenoză vegetală, boss?

Mogulul nu răspunse la întrebare, fiind peste seamă de arogant pentru aşa ceva. În schimb, trase aer în piept cu mare încântare, ca şi cum aerul acela ar fi fost vreun ozon rar şi extrem de scump, adus pe bani grei din pătura atmosferică găurită a Pământului, şi zise:

— Îmi place să meditez în preajma lucrurilor mici, tataie. Arţar pitic, molid pitic, măr pitic, orice… dar pitic. Chiar am avut odată un câine schnauzer pitic şi-l scoteam dimineaţa din dormitor să se pişe pe un stejar bonzai pitic pe care-l ţineam în living. Asta a fost o culme a nimicniciei la care am ajuns odată.

— Genial, boss, deci… genial! – zise Vânătorul, slugarnic.

— Micimea fiinţelor mici mă face pe mine să realizez că voi sunteţi nimic în nimicnicia voastră umană, exact cum sunt ele nimic în nimicnicia lor vegetală sau animală, înţelegi?

— Înţeleg perfect, boss! Deci, ce-mi pare mie rău e doar că e mare păcat c-aţi avut aşa talent nativ la produs milioane din furat. Că altfel, dacă vă dedicaţi meditaţiei metafizice, îi băteaţi la cur pe filozofii ăştia ai noştri mai moderni de la o sută de metri.

Mogulul se uită prin el o secundă, brusc bănuitor. Dar cum se vedea de la o poştă că Vânătorul se străduia sincer să-l flateze, zise doar uşor enervat:

— Dar cine dracu' ar vrea să bată filozofi de-ai noştri mai moderni la cur? Trebuie să mai lucrezi la linguşiri, tataie. Că dacă reiese cumva din ele că aş avea nişte înclinaţii aşa, mai homosexuale, eu unul te bag în p…

Dar nu apucă el să înjure ce avea de înjurat, că din casă ieşi chiar atunci Directorul cu o tavă cu farfurii de unică folosinţă pline vârf cu omletă şi cu două pâini vegane fără gluten de toată frumuseţea. Pasămite îi luase ceva vreme până mai dăduse omleta o tură la microunde ca să fie fierbinte. După ce păşi cu grijă printre scaieţii decorativi din curte, Directorul aşeză tava pe pământ chiar pe băncuţa de sub arţarul japonez pitic şi spuse spăşit:

— Scuze de întârziere, boss! Se răcise şi-a trebuit s-o încălzesc la microunde!

— Nunc est mâncabum, apoi biberendum – zise Mogulul, stâlcind dinadins limba latină, la fel cum făcuseră şi strămoşii lui daci în antichitate şi tot în ideea de a obţine o limbă mai nouă şi mai vie.

Şi şezură ei aşa tustrei fericiţi, înfulecând omletă cu de toate pe întuneric şi ştergându-se de grăsime cu pâinea fără gluten pe post de şervet. Mogulul şedea aşezat pe băncuţă, Vânătorul şedea în picioare, iar Directorul şedea în postura Yoga Sukhasana, căreia necunoscătorii îi mai spun şi „lotus", confundând-o cu Padmasana. Când aproape că terminaseră de mâncat, fereastra de la livingul casei se deschise brusc şi o văzură în semiîntuneric pe Georgiana cum aruncă mucurile de ţigară din vaza de flori în care scrumaseră ei trei cu nesimţire mai devreme, direct în curte.

— What the fuck, bitch? – întrebă Mogulul în afro-americana engleză vulgară.

— Blow me, motherfucker! – răspunse Managera în aceeaşi limbă. Dar văzând feţele de secui lingvistici iredentişti ale celorlalţi doi bărbaţi, se scuză imediat:

— Pardon! Aruncatul scrumierei pe geam e un obicei de pe vremea când stăteam la bloc şi n-am cum să scap de el. Să ziceţi mersi că e vară, că altfel băteam şi-n calorifer!

Şi nu trecu mai mult timp decât ar trece între momentul în care un politician român ajunge primar şi până în momentul în care începe să fure din banii publici, că fereastra se închise la loc.

La fel se închise şi gura Directorului, care n-o mai văzuse pe Managera de resurse umane aşa de stârnită în viaţa lui. Presupunând, ca orice misogin învederat, că proasta dispoziţie a femeii se datora lipsei de acţiune sexuală, el se întorse spre Mogul, uşor interogativ:

— Boss, ca o nedumerire ce o am… Cum se face că, mă-nţelegeţi, nu v-aţi profitat de ocazie ca să-i trageţi un fel oarecare de sex la donşoara Georgiana?

Mogulul se prefăcu că n-a auzit întrebarea, după obiceiul lui, aşa că Vânătorul se băgă şi el în vorbă, ca un om care avusese propriile lui aprecieri bărbăteşti de natură erotică-erectilă versus Georgiana. Şi nu odată, ci de două ori în ultimele şase ore. Şi de fiecare dată în situaţii limită complet nefavorabile erotismului.

— Pe bune dacă vă înţeleg, boss! Eu aş da zile de la mine pentru aşa ceva. Cum bine spunea şi maneaua cu acelaşi nume. Nu că aş asculta eu aşa ceva!

Cu toate că dispreţul pentru persoane de genul Vânătorului, mult sub nivelul lui, ar fi trebuit să-i interzică să răspundă la o asemenea interpelare josnică, Mogulul îşi simţi pusă la îndoială bărbăţia, aşa că se simţi obligat să iasă cu ceva la interval.

— Băi… pulifricilor! Dacă aş avea câte un milion de euro pentru fiecare dată în care m-a pus unul ca voi în încurcătură… aş fi sărac lipit pământului.

— Ş-atunci care-i problema cu donşoara? – zise Directorul, şi mai curios, întinzând mâna după sticla de whisky.

— Ia-ţi un pahar de plastic, tataie, zise Mogulul. Că nu bem aici din sticlă ca animalele necivilizate din fabula „Vulpea şi cocostârcul” de La Fontaine.

Zicând acestea, Mogulul scoase de sub băncuţă trei pahare de plastic de unică folosinţă şi turnă whisky din sticla de Macallan 30 Years Old în ele.

— Problema cu donşoara Georgiana, tataie – zise el gânditor – este că n-am putut să profit de ea pentru că am avut o criză acută de mogulism şi la momentul esenţial, în loc să mă uit la ea, m-am uitat prin ea. Hai să bem pe chestia asta!

Vânătorul şi Directorul băură cu mare încântare, plescăind din buze a satisfacţie de răsuna toată curtea. Şi-ar fi mai băut ei şi plescăit multă vreme, poate chiar până în ziua de azi, dacă Mogulul nu s-ar fi ridicat brusc în picioare, zicând:

— Hai că mai avem şi treabă de făcut, că doar nu vă plătesc degeaba!

Atât Directorul, care era acum pensionar, cât şi Vânătorul, care nu fusese plătit de Mogul în viaţa lui, voiră să protesteze vehement, dar văzând faţa întunecată a Mogulului, mai băură câte o gură de whisky şi, sfioşi, tăcură.

16. Întrebări din subterană

Fără a şti nimic din întâmplările care se petreceau în lipsa lui în propria-i casă, Magazinerul Titircă avea exact starea de beatitudine pe care ar avea-o Maria Şarapova, dopată la greu de doctorul personal cu Meldonium, la aflarea veştii că adversara ei din meciul următor va fi Simona Halep.

Împreună cu Contabila Sabrina, care se ţinea strâns lipită în spatele lui, nea Griguţă se deplasa cu viteză moderată prin canalizarea subterană, folosind o motoretă Mobra, pe care o recondiţionase ani de zile cu mâinile lui, punându-i un motor de 1800 de centimetri cubi de motocicletă Suzuki Intruder şi o şa imensă de chopper Harley Davidson.

Planul lor diabolic, la fel de necurat ca fundul canalului prin care gonea motoreta, era să ajungă la baraca cu geamuri termopan a Directorului şi să sustragă registrul contabil de intrări-ieşiri şi registrul de magazie înainte de a cădea în mâinile altcuiva. Iar apoi urmau să le înlocuiască cu alte două registre, ticluite diavoleşte de Contabilă şi deocheate cu blesteme de o vrăjitoare ghicitoare în facturi. Iar registrele deocheate de-abia aşteptau să otrăvească, cu cifrele lor măsluite, ochii controlorilor fiscali.

Dar nu făcuseră ei nici 400 de metri de la ieşirea din garajul casei subterane, că Sabrina simţi o transpiraţie rece pe frunte, ceea ce era pentru ea semnul premergător că sindromul premenstrual urma s-o atace mişeleşte, ca un sindrom spurcat şi lipsit de respect pentru femei ce era el. Pe loc Contabila se simţi cuprinsă de o spaimă de moarte. Căci mai mult ca sigur că sindromul urma s-o împingă să-l strângă de gât pe nea Griguţă, iar acesta urma să piardă imediat controlul mopedului izbindu-i pe amândoi de pereţii tunelului. Zadarnic răcni Contabila cât putu ea de tare la Magaziner să oprească dracului mizeria de motoretă, că altfel îi ia

toţi viii şi toţi morţii din familie într-un organ pe care ea, femeie fiind, nu-l avea. Căştile moto integrale pe care le purtau amândoi nu numai că nu lăsau să iasă niciun sunet, dar se mai şi umpleau de scuipat dacă făceai spume la gură. Ca să nu mai vorbim că lanţul de transmisie de la Mobră, cum era el antrenat de un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi huruia asurzitor, acoperind orice sunet mai slab de 140 de decibeli.

Cu ultimele puteri, chiar înainte ca sindromul premenstrual s-o înhaţe complet în ghearele lui, Contabila îşi desfăcu picioarele în lateral cât putu ea de tare şi tocurile stiletto din cauciuc de la „adidaşii" ei se înfipseră în pereţii laterali ai tunelului. În vâltoarea mişcării, apriga femeie nu mai apucă să-şi desprindă mâinile de pe pieptul Magazinerului, aşa că-l smulse şi pe acesta de pe motoretă. Iar motoreta Mobra se duse mai departe spre ieşirea din tunel, dovedind o stabilitate uluitoare, pesemne că de la şaua uriaşă de Harley Davidson, că altfel n-avea cum.

Cât despre cei doi pasageri, ei rămaseră spânzuraţi în aer, sprijiniţi în cele două formidabile picioare ale Contabilei, arătând împreună ca o statuie de Madonă în şpagat cu prunc adult în braţe.

Şi poate c-ar mai fi stat ei aşa o vreme atârnaţi, cât să-şi mai vină în fire după spaima pe care o trăseseră, dacă sindromul premenstrual al femeii nu ar fi atacat cu şi mai mare forţă făcând-o să-i vină piticii pe creier.

Deşi, la drept vorbind, piticii de pe creier erau doar o invenţie a poporului pentru a explica fluctuaţiile masive ale serotoninei din scoarţa cerebrală, unul din pitici părea aşa de real încât atunci când îi spuse Contabilei să-l strângă pe nea Griguţă de gât, ea se supuse imediat.

Noroc că, având casca integrală de motociclist pe cap, Magazinerul avea gâtul protejat parţial, aşa că tot ce reuşi femeia fu doar să-l zgârie adânc pe piept. Ceea ce era suficient pentru ca nea Griguţă să-şi iasă şi el din minţi şi să înceapă să-i tragă

scatoalce peste tot pe unde apuca şi el. Şi cum se luptau ei aşa, care pe care, un refren muzical care poate ar fi fost plăcut urechilor dacă n-ar fi fost cântat de un afon, se revărsă în subteran de undeva din faţa lor. Refrenul suna cam aşa:

— Cine aleargă în noapte ca gândul
Un tată ce-şi ţine la piept al său fiu
Calul aleargă, înghite pământul
Și-n în haos îi zboară copilului gânduuul!
Şi basca-n pustiu!

Din cauza surprizei, Contabila îşi desprinse brusc picioarele răscrăcite de pe pereţii tunelului şi se prăbuşi cu Magaziner cu tot în glodul de pe jos. Imediat nea Griguţă îşi scoase casca de pe cap să poată auzi mai bine, după care îi scoase şi casca Sabrinei ca să audă mai bine şi ea. Nu că Magazinerul ar fi fost politicos, dar Femeia n-avea cum s-o scoată, pentru că nu-şi putea încă desprinde mâinile de pe gâtul lui.

— Să-mi bag picioarele dacă asta nu-i porcul de Abu Zev al Anaf cântând Jocul Ielelor a lu' Compact – zise ea, turbată. L-aş recunoaşte dintr-o mie de inspectori fiscali corupţi, 'tu-i moscheea mă-sii de mujaheddin fundamentalist!

Aparent, Contabila îl recunoscuse după voce şi după obiceiul de a fredona piese rock româneşti pe nesimţitul inspector de stat Abu Zev, cu care se încontrase de nenumărate ori, pe tema declaraţiei fiscale 301 şi pe tema formularului 392a. Ca şi pe tema oricărui impozit sau oricărei taxe ce trebuiau plătite către stat.

— Dar ce mama calului să caute un inspector de la Fisc noaptea, în canalizarea şantierului? – se miră Magazinerul.

— Ce caută ei de obicei, lua-i-ar dracu'. Tablouri, valută şi lingouri de aur ascunse în pereţi, morţii mă-sii!

— Şi-au găsit vreodată?

— O singură dată, la şpăgarul ăla ordinar de Darius Vulvov. De atunci caută într-una, Paștele şi

Crăciunul cui l-a inventat! Să le iau morţii la trântă!

Sindromul premenstrual o ţinea captivă pe Contabilă, care înjura cu mult mai des decât în mod obişnuit. Dar, făcând abstracţie de limbajul buruienos, judecând după zgomotele care reverberau în tunel se părea că femeia avea dreptate. Peste versurile cântate fals ale melodiei trupei Compact, se suprapuneau nişte scrâşnituri şi ciocănituri grozave, ca şi cum cineva ar fi controlat la sânge pereţii tunelului.

Dibăcia Magazinerului se văzu din nou. Folosind câteva mişcări de aikido, deşi era strâns în continuare de gât de Contabilă (care nu se putea opune deloc acceselor de furie premenstruală), el reuşi să se ascundă cu ea cu tot într-o adâncitură din peretele din dreapta. Zgomotele se apropiau tot mai tare, iar când nea Griguţă aruncă o privire scurtă spre sursa lor rămase cu gura căscată de uimire. La fel şi Contabila, fireşte, dar la ea nu puteai să-ţi dai seama dacă era din cauza uluielii sau dacă era de la lucrarea dentară greşită.

Inspectorul Abu Zev era aşezat în fund pe o targă mobilă, cântând cât îl ţineau bojocii, iar cei doi brancardieri trăgeau targa la remorcă cu motoreta tunată a Magazinerului, pe care pasămite o înhăţaseră pe drum. Ce i se păru curios lui Titircă era că brancardierii mergeau foarte şepuit, dând cu capetele în pereţii tunelului din doi în doi metri.

— E foarte simplu de ce merg aşa – îi şopti nervoasă Contabila, ghicindu-i nedumerirea. Brancardierii ăştia sunt proşti de dau în gropi!

— Aşa, şi?

— Şi! Nefiind gropi în canalizare sunt nevoiţi să dea în pereţi, băga-le-aş eu tunelu-n c..!

Ultimele două sunete din cuvântul final nu se mai auziră din motive fireşti. Temându-se să nu fie descoperiţi prea devreme, nea Griguţă profitase de un moment de neatenţie al femeii şi-i îndesase la loc pe cap casca integrală, blocând astfel finalul înjurăturii.

După care el alunecă neauzit din ascunziş până în mijlocul tunelului, unde îi doborâ pe cei doi brancardieri cu două lovituri de picior de pe motoretă şi sări pe targă imobilizându-l pe Abu Zev al Anaf printr-o prindere în triunghi, numită în artele marţiale ude garami. Din nefericire pentru el, Nea Griguţă subestimase complet rezistenţa la lovituri a brancardierilor aşa că, în loc ca aceştia să cadă inconştienţi la pământ ei rămaseră inconştienţi în picioare şi începură să-i cărăbănească pumni peste spinare. Şi când se părea că bătălia e complet pierdută, din ascunziş năvăli Contabila, căreia piticii de pe creier îi indicaseră ţinte noi. Şi cine ştie ce nenorocire s-ar mai fi întâmplat, dacă în alergare casca integrală de motociclist nu i-ar fi sărit din cap, iar lucrarea dentară greşită a turcilor din Istanbul n-ar fi strălucit în semiîntuneric ca nişte colţi de leopard turbat. Cum-necum, brancardierii se înspăimântară aşa de tare încât aruncară motoreta cât colo, înhăţară targa cu tot cu Magaziner şi inspectorul fiscal, şi o rupseră la fugă prin subterană, prin tunele laterale ocolite, pentru a li se pierde urma.

În ultima secundă însă, unul din piticii imaginari premenstruali de pe creierul Contabilei îi spuse acesteia să-l ia de gât din nou pe Magaziner, ceea ce ea şi făcu, smulgându-l de pe targă şi salvându-l de la o bătaie destul de sigură.

Dar degeaba încercă Magazinerul să-i mulţumească pentru că l-a salvat, Sabrina îi înfipsese unghiile în gât aşa de tare că nu mai putea scoate niciun cuvânt. Neavând încotro, nea Griguţă oftă şi îi aplică imediat o secerare laterală interioară a piciorului stâng, numită de cunoscătorii de judo Ouchi-gari, urmată de o sugrumare controlată Sode guruma, care o făcu pe biata Contabilă să leşine imediat. Una peste alta, meritase să-i fure călugărului Shaolin toate mişcările astea de arte marţiale, îşi spuse în sinea lui nea Griguţă, apoi o săltă pe Contabilă şi o puse de-a latul pe şaua

Harley Davidson a motoretei Mobra tunată cu motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi.

„Unde muma calului găsesc eu o farmacie deschisă la ora asta să-i iau nişte Zoloft dilimancei ăsteia de Sabrina, ca poate se mai calmează niţel cât să ne terminăm şi noi treaba?” – gândi Magazinerul, învârtind cheia în contactul Mobrei.

— Pe strada Cişmelei, de-acolo îmi iau eu – răspunse Contabila, ca prin somn, căci în starea premenstruală avea şi puteri telepatice.

— Strada Cişmelei? Unde vine asta? – întrebă nea Griguţă.

Dar chiar în clipa în care încercă să răspundă, Contabila văzu că stă cu faţa exact în spatele ţevii de eşapament a motoretei. Mai văzu cum Magazinerul apasă energic cu piciorul pedala de pornire a Mobrei, simţi brusc cum gazele nearse, pline de noxe, îi năboiesc în plămâni şi, poluată, tăcu.

17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate

Fără a şti nimic despre activităţile conspirative" ale celor două grupuri infracţionale organizate care urmăreau să-i pună ei în cârcă potlogăriile contabile ale Şantierului, Albă ca Varul îi eliberase complet pe cei doi zugravi din strânsoarea benzii adezive şi încerca să se conecteze la contul ei de Instagram, pentru a pune nişte poze din casa din subteran a Magazinerului. În acest fel, ea spera să obţină ceea ce răufăcătorii obişnuiesc să numească impropriu „poliţă de asigurare". Adică, în caz că i s-ar fi întâmplat ceva grav, Poliţia să aibă mură-n gură nişte indicii de la care să poată porni ancheta. Că de la o bucată de vreme Poliţia părea că aparţine de Ministerul Apelor şi Pădurilor: era plină de uscături, în jurul ei se fura ca-n codru, fraudele se înmulţeau ca ciupercile după ploaie, infractorii atacau în haite ca lupii şi ca să-şi facă poliţaii treaba trebuia să le dai toate faptele mură-n gură.

Oglinda fermecată rămăsese tăcută şi nemişcată în tot acest timp, iar purceluşul de Guineea se ascunsese cine ştie prin ce ungher al casei. Doar zugravii Mormăilă şi Horcăilă ce mai înviorau atmosfera, că tocmai descoperiseră jarul de azbest cancerigen din şemineu şi se pârjoleau reciproc pe obrajii protejaţi de lacul monocomponent solidificat. Enervată că nu avea deloc semnal, Albă ca Varul se răţoi la ei:

— Da' terminaţi odată cu prostiile astea, tolomacilor! Că deja arătaţi amândoi ca nişte copilaşi de militanţi habotnici antivaccin care au băut apă la grădiniţă de la o cişmea plină cu microbi de rujeolă.

Într-adevăr, feţele celor doi zugravi erau pline de găurele mici şi mijlocii, arătând ca două site din plasă de ciur pentru balastieră, dar lor nici prin cap nu le trecea să se oprească. Aşa că Albă ca Varul fu

obligată să strige mai tare şi mai grozav ca prima dată:

— Băi troglodiţilor! Nu mă faceţi să mă uit în foaia de pontaj, să văd câte zile aţi venit voi la lucru luna asta, că vă ia mama dracului!

De cum auziră sintagma „foaia de pontaj”, care pentru ei era aproape la fel de înspăimântătoare ca şi sintagma „ştatul de plată”, Mormăilă şi Horcăilă se potoliră imediat şi se aşezară pe podea, aşa tineri şi neliniştiţi cum erau. Albă ca Varul îşi luă cea mai serioasă figură cu putinţă şi zise:

— Băi prostovanilor! Un lucru am nevoie să-l ştiu precis de la voi. Unde sunt ceilalţi cinci zugravi?

— Adică… ceilalţi cinci… socotiţi dintre cine şi cine? – zise Horcăilă.

— Mai ecsact, cinci dintre cei şapte zugravi care am fost la jacuzzi cu ’mnevoastră sau cinci dintre alţii… tot zugravi, dar care poate că noi nici nu-i cunoaştem? – mormăi Mormăilă.

— Bineînţeles că dintre cei şapte care aţi fost cu mine – făcu Inginera, totdeauna răbdurie cu ei, căci ştia prea bine cu cine are de-a face.

— Păi atunci se schimbă total treaba! – icni scurt Horcăilă.

— Chiar că da! Asta-i cu totul altă chestiune! – îi ţinu isonul Mormăilă

— Nu era rău să fi pus problema aşa chiar de la început! – punctă Horcăilă.

— Ce-i aia că nu era rău? Ar fi fost chiar foarte bine să fie pusă aşa problema – zise Mormăilă

— Dar uite că n-a fost! – conchise Horcăilă şi suspină adânc.

Albă ca Varul îi lăsă să-şi facă numărul, căci atâta lucru învăţase şi ea pe şantier în toţi anii în care lucrase ca Ingineră. Oricărui meseriaş luat prin surprindere de desfăşurarea evenimentelor îi trebuie un anumit timp ca să se adapteze la exprimarea verbală logică şi coerentă. Aşa că cel mai bine era să-i laşi să trăncănească în voia lor şi să-şi termine

toate automatismele, că după aceea oboseau şi se prindeau singuri în laţ.

— Şi acum, că am lămurit-o pe asta, unde-s ceilalţi cinci?

Mormăilă se foi neliniştit câteva clipe, apoi începu să vorbească.

— Ştiţi plăcile ălea de rigips care era puse în baracă la dom' Director?

— Da! În baracă, cum intri, clădite pe partea stângă – spuse Inginera.

— Ălea! Eh, deci băeţii s-a dus să le sperie!

— Ce să facă? Cum să le sperie?

Şi Mormăilă şi Horcăilă reîncepură imediat dialogul lor prostesc.

— Deci, aşa se spune în jargou la „să le fure" – murmură Mormăilă.

— C-ar fi păcat acu' să le fure alţii, dacă dom' Director le-a pregătit să le fure el – îl completă imediat Horcăilă.

— Numai că n-a mai apucat, că l-a pus dracu' să iasă la pensie – explică Mormăilă.

— Deci, din respect pentru ce-am învăţat de la el atâţia ani, am zis să le furăm noi! – conchise Horcăilă a doua oară şi suspină aşa de adânc că Inginera crezu că-şi dă sufletul pe loc. Iar cei doi zugravi săriră în picioare şi începură să-şi frângă mâinile de supărare că nu-s şi ei plecaţi la furat cu colegii lor.

— Bun, şi ce fac după ce… ăăă… „sperie" plăcile de rigips? – întrebă Albă ca Varul.

— Se duc la culcare, bineînţeles – sări Horcăilă primul.

— Că mâine trebuie să fim odihniţi la lucru – completă Mormăilă.

— Că nu suntem noi zugravii care-şi bate joc de meserie – întări Horcăilă.

— Decât atunci când n-avem altă soluţie – punctă definitiv Mormăilă.

Dar de-abia ce pomenise Horcăilă cuvântul „culcare" că Inginera simţi cum un somn adânc începe s-o cuprindă. Ceea ce era de mirare, căci

tocmai ieşise din alt somn foarte adânc. Văzând cum flutură ea tot mai rar din genele-i mătăsoase, Mormăilă îi trase un ghiont lui Horcăilă să intervină în discuţie cu ceva antrenant, cât să-i alunge somnul femeii. Dar, ori că el lovise prea tare, ori celălalt zugrav era prea slăbit de joaca prostească cu pârlitul feţelor, cert e că Horcăilă se duse din ghiont de-a dura pe podea, până când lovi cu capul într-o uşă masivă de lemn. Imediat se auzi un pocnet asurzitor, dar Horcăilă se ridică vioi de jos şi spuse:

— Nu vă speriaţi, a crăpat uşa decât!

De cum auzi cuvântul crăpat, o asociaţie de idei se înfiripă imediat în creierul lui Mormăilă care zise inspirat:

— Dar de ce pielea mea nu întrebăm noi Oglinda fermecată?

— Că doar ăsta e rostul ei – ţâşni imediat şi Horcăilă.

— Ia ţineţi-vă gura amândoi! – strigă Albă ca Varul. Ideea e foarte bună, dar nu mai am chef şi de dialogurile voastre încălecate aici.

Zicând acestea, Inginera se apropie de masa pe care era aşezată Oglinda fermecată, o ridică cu uşurinţă în aer şi zise:

— Oglindă, oglinjoară, care mai e dobânda ROBOR la trei luni prin ţară?

După care le făcu imediat cu ochiul celor doi zugravi şi spuse în şoaptă:

— I-am dat întâi ceva uşor, să putem verifica şi noi ce răspunde!

Şi nu dură mai mult timp decât ar dura între momentul în care ai scăpăra un chibrit într-o găleată plină-ochi cu diluant şi cel în care găleata ţi-ar exploda între ochi că Oglinda fermecată răspunse cântat:

— La BNR, printre nenumărate alte minuni,
dobânda ROBOR e doi la sută la trei luni.

Iar Albă ca Varul îi spuse triumfător:

— Vezi că te-am prins că minţi? E 1,73. Am verificat personal în dimineaţa asta.

— Ce să-ţi spun, m-ai dat cu crăcii în sus – zise Oglinda cu dispreţ. Normal că e 1,73, dar ia şi fă tu versuri cu 1,73 dacă eşti aşa deşteaptă! Şi să-ţi mai iasă şi ritmul la poezea, ia să te vedem.

Şi nu apucă Albă ca Varul să mai zică ceva, că oglinda începu să se jelească de ziceai c-a venit sfârşitul legilor reflexiei şi refracţiei pe lume.

— Voi mă frecaţi cu întrebări tâmpite şi eu nu mă mai suport pe mine însămi. De când mi-a lipit Magazinerul bucăţile la loc, nu-mi mai suport nici mirosul. Am ajuns de miros a aracet ca ultima janghină de lipitor de afişe de la PSD.

— Păi ce, lipitorii de afişe de la celelalte partide nu miros a aracet? – se băgă Mormăilă în conversaţie, cam mirat.

— Ba da, dar eu numai pe PSD nu-l suport – răspunse iute Oglinda. Dacă vreţi să vă ajut trebuie să-mi promiteţi că-mi înlocuiţi porcăria asta de aracet cu un polimer bicomponent suedez cât de cât decent de la Dedeman.

— Promit solemn – zise Albă ca Varul.

— Întreabă-mă atunci – făcu Oglinda şi se strâmbă puternic, căci de cum începuse să se concentreze, un nou damf de aracet îi venise de la lipituri.

— Oglindă – oglinjoară, cine-i cea mai tare Directoare de şantier din ţară?

Iar oglinda răspunse fără nicio umbră de ezitare:

— Super tare eşti Inginerească, ca ziua cea luminoasă! Dar acum e noaptea-ntunecoasă şi peste şase ore şi 10 minute mici, la nici 500 de metri de-aici, Contabila şi cu Mogulul vor să te potcovească!

După care oglinda fermecată roşi puţin şi spuse cam jenată:

— Îmi cer scuze pentru licenţa poetică „inginerească”, care e penibilă. Despre rima întunecoasă-potcovească nici nu mai vorbesc, că mi-e ruşine. Dar aşa m-a fermecat Cel de Sus, să vorbesc prosteşte în rime îmbrăţişate şi încrucişate, ’tu-i poezia-n cur cui a inventat-o. Că altfel nu-mi iese nicio previziune!

Zicând acestea, Oglinda fermecată se văluri după obiceiul ei, şi tăcu.

Iar Albă ca Varul se gândi puţin, apoi luă Oglinda fermecată şi o puse cu grijă într-un rucsac pe care-l găsi pe-acolo şi-i chemă pe cei doi zugravi la ea. Şi tustrei scotociră toată casa, până când găsiră un teanc de trei mii de euro, pe care-l puse ea cu şi mai mare grijă în rucsac. Iar când văzu că nu mai era nimic interesant pe-acolo, deschise prudent uşa de la ieşirea din casă şi, sfioasă, plecă.

18. Zgripţuroiaca şi farmacista. În curte la Hippocrat

În vremea asta, fără să aibă habar de evoluţia evenimentelor care se desfăşurau în continuare în absenţa lor în casa subterană, Magazinerul şi Contabila se deplasau cu viteză redusă (la limita evitării oricărui pericol) pe motoreta Mobra tunată cu motor Suzuki de 1800 cmc, în căutarea farmaciei non stop. Deşi obosise şi era acum ceva mai potolită, Contabila nu scăpase câtuşi de puţin de fiorii reci ai sindromului premenstrual. Iar farmacia nu reuşeau s-o găsească pe întuneric şi pace. Într-un moment de disperare, Magazinerul accesase navigatorul GPS Waze de pe Iphone, care ar fi trebuit să-i ducă pe strada Cişmelei în cel mai scurt timp posibil. În mod normal, fireşte.

Din nefericire, întrucât aplicaţia permitea utilizatorilor să introducă tot felul de avertizări, colegii de trafic rutier nocturn postaseră nenumărate filtre inexistente de Poliţie şi navigatorul GPS îi condusese ocolit, prin tot felul de şanţuri şi prin spărturile din gardurile curţilor oamenilor, ca să-i scape de o eventuală amendă.

Deşi era mult după miezul nopţii, mulţi locuitori din cartier stăteau tăcuţi în semiîntuneric, aşezaţi pe băncuţele din faţa porţilor de la case unde fumau, mâncau seminţe, ascultau manele şi beau bere la bidonaşe de plastic de doi litri.

Dar cum intrară pe una din străduţele mai îngrijite, Contabila văzu cu mare satisfacţie că singurele persoane de la porţi care nu fumau şi nu beau bere erau femei. Ca descriere, după vârstă şi felul cum îşi făcuseră datoria faţă de societate, ele arătau astfel: femeie adultă uşor gravidă, femeie bătrână negravidă cu copil de mână, femeie bătrână invalidă fără copil, femeie tânără mediu gravidă, femeie bătrână cu copil în braţe, femeie invalidă cu

copil în braţe, femeie gravidă cu copil în braţe şi femeie bătrână cu doi copii în braţe.

„My God!" – îşi zise Contabila în sinea ei. „Dacă ar fi aici o staţie de transport în comun şi toate femeile astea ar urca în autobuz simultan, clar că i-ar ridica pe toţi ceilalţi călători în picioare! Cât despre zgripţuroaica aia bătrână cu doi copii în braţe, eu cred că şi şoferul s-ar ridica să-i dea locul"

— Am părerea că farmacia trebuie să fie foarte aproape, că toate femeile astea sunt dependente de medicamente şi pempărşi, după cum se vede – observă Magazinerul, oprind motoreta chiar pe sacoşa cu sticle goale care adăsta la picioarele bătrânicii cu doi copii în braţe. De cum îi văzu zgripţuroaica că opresc motoreta, aceasta şi sări în picioare, întinzându-le copilaşii ca să-i poată pipăi şi ei după dorinţă.

— Hai că numai pe ăştia doi îi mai am şi vreau să merg şi eu acasă, la culcare. Copii mai sănătoşi, mai cuminţi şi care să mănânce mai puţin ca ăştia doi nu găsiţi p-acilea nici să trageţi cu puşca!

— Păi, ce puii mei, copiii sunt de vânzare? – întrebă Contabila, straşnic oripilată, dar întinzând reflex mâna ca să-i verifice pe mititei la dinţi.

— Doamne iartă-mă şi păzeşte-mă! – spuse bătrânica, şi-şi făcu pe loc o cruce perpendiculară, ca toate crucile, dar cam de un metru cincizeci pe fiecare latură. După care continuă, cântărindu-şi fiecare vorbuliţă:

— Ce vânzare, copiii sunt pentru adopţie, maică! Că niciun mâţ nu mai poţi vinde în ziua de azi, trebuie şi p-ăla să-l dai la adopţie. Altfel îţi sar toate ONG-urile lu Soroş în cap.

Şi zicând acestea, zgripţuroaica începu să se uite la ei mai cu băgare de seamă, clătinând amarnic din cap ca scuturată de Parkinson, deşi se vedea pe ea că e sănătoasă tun. Pasămite de la cât îi tot săriseră ONG-urile lui Soroş în cap îi rămăseseră ei nişte scuturături ca efect secundar. Dar Magazinerul îşi pierduse deja răbdarea aşa că o apucă de umeri şi

începu s-o zgâlţâie cu putere, răcnind cât îl ţineau bojocii:

— Ia mai slăbeşte-ne cu propaganda legionar-ortodoxă, mamaie, că n-am bătut atâta drum ca să ascultăm aici parascoveniile dumitale!

Dar oricât se opinti el de tare s-o ridice de la pământ şi s-o arunce peste gard nu reuşi. Căci zgripţuroaica era încinsă pe sub bluză cu o copie sfinţită a Brâului Maicii Domnului, pe care-o cumpărase de la un magazin online din Ierusalim şi de care nu se despărţea niciodată.

— Pre câte văd eu, voi căutaţi farmacia nonstop de pe strada Cişmelei – zise baba, râzând cu viclenie. Că numai nişte satanişti bolnavi de nervi şi rămaşi fără calmante în toiul nopţii ar umbla brambura pe străzi, legându-se de bătrânici neajutorate!

Pe dată Magazinerul îşi trase pe seamă, îi dădu drumul babei din mâini şi-i spuse spăşit:

— Iartă-mă şi dumneata, mamaie! Că m-a luat valul de la dracii ce-i am pe mine şi n-am mai ştiut ce fac!

— Să te ierte bunul Dumnezeu, mamă, că eu satanişti n-am cum să iert! – fomăi baba, neînduplecată.

Iar Magazinerul se scociorâ prin buzunare şi scoţând de-acolo o bancnotă de 20 de euro, i-o întinse zgripţuroaicei, zicând:

— Ia banii ăştia, mamaie, să le cumperi ţigări la copii când or creşte ceva mai mari. Şi spune-ne şi nouă unde-i farmacia aia blestemată, că de jumătate de oră o căutăm pe-aicea.

— Eheee! Şi-aţi mai fi căutat-o voi mult şi bine, dacă nu eram eu! – rânji zgripţuroaica cu veselie.

După care înhăţă bancnota şi, ferindu-se un pic într-o parte cât să le-arate direcţia, continuă cu blândeţe:

— Luaţi-o pe aici prin curte pe la mine, intraţi prin bucătărie şi-o să daţi în holul casei. De-acolo treceţi prin baie, ocoliţi prin cămară, traversaţi dormitorul şi ieşiţi prin glasvand pe străduţa din

spate. Şi-o să vedeţi că ajungeţi la fix drept în faţă la farmacie.

— Se poate trece şi cu motoreta prin casă? – întrebă, neruşinată ca întotdeauna, Contabila.

— Numai s-o ştergeţi la cauciucuri bine de tot pe preşul de la intrare! Că de-abia ce-am spălat pe jos luna trecută, maică! – răspunse băbuţa.

Zis şi făcut! Nu trecu mai mult timp decât ar trece între momentul în care un om intră pe Facebook şi cel în care citeşte prima propoziţie agramată, că Magazinerul şi Contabila erau cu motoreta pe preşul de la intrarea din casa zgripţuroaicei. Şi după ce şterseră ei bine de tot pneurile Pirelli Diablo Supercorsa ale motoretei de preş, dădură buzna în casă călare pe ea, ştergându-şi cu ocazia asta şi căştile moto integrale de pereţii interiori ai casei.

Iar după ce mai rătăciră o vreme prin casă, căci zgripţuroica greşise descrierea şi imediat după baie venea pivniţa şi abia mai apoi se intra în cămară, ei ţâşniră afară prin glasvandul dormitorului exact în faţa farmaciei.

Spre mirarea lor, deşi era noapte şi cartierul era cu totul nesigur, uşa farmaciei era larg deschisă. Dar imediat ce păşiră cu îndrăzneală înăuntru, văzură care era motivul. Căci de cum îi văzu farmacista în interior, aceasta scoase de după tejghea un baston cu electroşocuri pe care îl scăpără ameninţător, zicând răstit:

— Staţi pe loc! Nu pot să vă dau Viagra decât cu reţetă!

— Dar cine a zis ceva de Viagra? – făcu Contabila, mai mult decât uluită.

— Dar pentru care motiv ar intra val-vârtej în farmacie la ora trei dimineaţa un bărbat galben ca lămâia la faţă şi o femeie cu o falcă-n cer şi una în pământ?

Ce-i drept, din cauza strangulărilor repetate performate de Contabilă, faţa Magazinerului se golise de sânge, de-şi merita pe deplin porecla de „Fantoma şantierului”. Cât despre Contabilă, imediat ce-şi scosese casca de motociclist de pe cap,

maxilarele ei scăpaseră din strânsoare şi-şi reluaseră poziţia „o falcă-n cer şi una în pământ” pe care o avea de la ultima intervenţie greşită a stomatologilor din Istanbul.

— Trebuie neapărat să-ţi repari dantura aia în altă parte decât la turci – îi zise nea Griguţă şoptit. După care scociorâ după obiceiul lui prin buzunare şi scoase o bancnotă de 50 de euro, pe care i-o întinse cu nepăsare farmacistei, zicând:

— Duduiţă dragă, din suflet te rugăm, dă-ne o cutiuţă de Zoloft fără reţetă. Că domniţa Sabrina, aici de faţă, suferă de pârdalnicul de sindrom premenstrual şi poate că ştii şi dumneata cât rău poate să aducă unei femei.

Iar farmacista se uită cu milă la Contabilă, apoi luă cei 50 de euro cu fereală, să nu intre cumva în raza de acţiune a camerei de înregistrare video. Şi după ce se uită la bancnotă pe toate părţile, scoase o cutie de Zoloft de sub tejghea şi o puse într-o punguţă de plastic, spunând cu obidă:

— Că multă durere ne-a lăsat Dumnezeu şi Maica Domnului nouă, femeilor, pe lumea asta. 63 de lei vă costă!

— 63 de lei? Adică… în afară de ăştia 50 de euro? – întrebă magazinerul.

— În afară, că doar nu înăuntru! – zâmbi a râde farmacista. Că înăuntru suntem noi trei, iar în afară…

— În afară este motocicleta – încercă şi Contabila o glumă în acelaşi stil.

— În afară era motocicleta! Că imperfectul este timpul corect pentru o acţiune neterminată în trecut – zâmbi a râde farmacista şi mai tare.

— Cum adică… era motocicleta? – interveni Magazinerul, care găsise între timp şi cei 63 de lei prin buzunare şi-i pusese pe tejghea.

— Păi, v-a furat-o unu’ cât ne hârâiam noi aici pentru ăştia 63 de lei amărâţi.

Într-adevăr, uitându-se acum mai atent în stradă, Magazinerul văzu cu ciudă că motoreta lui dispăruse fără urme.

— Aproape fără urme, mai bine zis – se auzi o voce binecunoscută din spatele lor.

Era vocea zgripţuroaicei, care intrase neauzită pe uşa din spate a farmaciei. Bătrânica păşi fără zgomot pe lângă ei şi, ieşind în stradă, îşi trecu un deget descărnat peste asfalt după care îl ridică în sus, privindu-l cu atenţie la lumină.

— Noroc c-ai lovit-o, maică şi-acum se scurge ulei din baie de la motor, că altfel n-o mai găseai niciodată! 'Tu-i bujia din cilindrul curului lu' ăla de ţi-a furat-o!

— Vrei să spui că-l putem găsi pe hoţ, lua-i-aş eu sfecla la trântă în băţul burţii? – strigă Contabila, foarte nervoasă. Dar, luându-şi pe seamă că stătea să explodeze de nervi, desfăcu repede cutia de Zoloft şi-şi aruncă două pastile în fundul gurii, pe care le înghiţi fără apă, pe nerăsuflate.

Zgripţuroica nu răspunse nimic, doar îi aruncă o privire încărcată de înţeles Magazinerului. Dar cum acesta nu reacţionă în niciun fel, îi mai aruncă şi o a doua privire, de data asta subîncărcată cu subînţeles. Iar nea Griguţă se scociorâ din nou în buzunare, mai scoase o bancnotă de 50 de euro şi spuse:

— Mamaie, ajută-ne să-l prindem pe hoţ şi mai ai de la mine încă odată pe-atâta!

— Mare noroc aţi avut cu mine, maică! – zise baba, palmând hârtia la iuţeală. Că eu, pe lângă multe altele, mai sunt şi şofer pe Uber în timpul liber, aşa că o să-l prindem pe hoţ ca într-un cleşte!

Zicând acestea, zgripţuroaica le făcu semn s-o urmeze până la o camionetă Peugeot Boxer cu cabină de patru locuri, care era parcată la zece metri distanţă de uşa farmaciei. Şi după ce-i pofti să se aşeze pe locurile din spate, baba se aruncă cu vioiciune la volan, roti cheia în contact şi plecă cu maşina uşurel de pe loc, zicând:

— Ţineţi-vă voi, sataniştilor, cum puteţi mai bine, că mie frânele nu-mi ţin deloc! Bătu-i-ar Sfântul Mucenic Mina cu sabia lui pe pungaşii de mecanici, fix peste mâinile cu care mi-au schimbat ei plăcuţele

de frână! Că ieri am scos maşina din service şi tot nu-mi ţin frânele!

Ş-atât cu ei!

Rămasă singurică în încăpere, farmacista se mai uită odată cu alean la hârtia de 50 de euro, după care o strecură la loc în poşetă, suspinând din rărunchi:

— Of, of, of! Dacă ar fi mai mulţi nebuni ca ăştia doi pe străzi, care să arunce cu bani în oameni, poate că s-ar ridica şi cartierul nostru din punct de vedere economic. Şi n-ar mai trebui să tot stăm cu mâna întinsă la stat şi să votăm toţi nesimţiţii de politicieni care ne mint că ne măresc salariile.

Şi zicând aceste vorbe, farmacista apăsă din greşeală pe butonul bastonului cu electroşocuri, văzu că peste trei ore vor apărea zorile, mai apucă să vadă cum curentul electric îi zgâlţâie tot corpul şi, electrocutată, tăcu.

19. Operaţiunea Autobuzul Mercedes

Nu terminase bine Mogulul să-i beştelească pe Directorul „Băi Dorele” şi pe Vânător pentru că stăteau degeaba pe banii lui (lucru care de-altminteri era complet fals) că în faţa casei Managerei de resurse umane opri autobuzul personal al preşedintelui Consiliului de Administraţie al Holdingului. Şi cum acest preşedinte era unul şi acelaşi cu Mogulul, la fel de bine ai fi putut să-i spui autobuzul personal al Mogulului, dacă n-ar fi trebuit să respecţi ipocrizia corporatistă. Autobuzul era marca Mercedez Benz Citaro, comandat special la Uzinele Daimler din Stuttgart, ca o aroganţă inventată chiar de Mogul, prin care să se deosebească el cumva de toţi ceilalţi bogătaşi fără imaginaţie, care aveau doar limuzine, avioane şi iahturi personale. Iar distracţia favorită a Mogulului era să-şi invite partenerii de afaceri la o plimbare cu autobuzul şi să-i amendeze pentru circulaţia fără bilet de călătorie pe mijloacele de transport în comun.

Ştiind toate acestea, Directorul urcă cu oarece nelinişte în autobuz şi rămase în picioare pe culoar, în speranţa neroadă că amenda pentru călătoria în picioare ar fi mai mică decât cea pentru călătoria pe scaun. Dar pentru a-şi ascunde cât mai bine intenţia meschină, el se prefăcu a executa o secvenţă de asane yoga, numită Surya Namaskar sau salutul soarelui şi care consta în 12 poziţii diferite combinate succesiv cu inspiraţie sau expiraţie. Cât despre Vânător, care nu avea nicio leţcaie asupra lui, acesta se tolăni fără teamă pe unul din fotoliile cu climatizare încorporată, frecându-şi cu mare satisfacţie turul pantalonilor din piele de viţel de pielea de zebră a scaunului de lux.

— Du-ne la sediu la Holding, tataie – îi zise Mogulul şoferului. Şi să nu cumva să sari vreo

staţie, să-mi iasă mie vorbe după aia că nu-mi respect concetăţenii.

— Şi-atunci… vreţi să deschid şi uşile în staţii, boss? – întrebă şoferul.

— Ei, nici chiar aşa, că nu vreau să mă facă ăştia sfânt în Calendarul ortodox înaintea lui Arsenie Boca – răspunse Mogulul, izbucnind în râs.

După care bogătaşul bătu de trei ori cu piciorul în podeaua din argint aurit acoperită parţial cu mochetă din covor de Buhara şi o uşiţă se deschise ca prin farmec. Iar din compartimentul de bagaje de dedesubt ieşiră două chelneriţe cu fuste extrem de scurte şi bluze foarte decoltate, aducând o frapieră încărcată cu sticle de şampanie şi două coşuri de fursecuri „langues de chat”.

— Băi, sărăntocilor! Să nu cumva să vă prind că-mi ciupiţi fetele pe sub fuste sau că vă molestaţi sexual de unii singuri pe-aici şi-mi faceţi mizerie prin autobuz.

Că vremea femeii-obiect a trecut şi-acu’ te dau toate în judecată pentru hărţuială sexuală de-ţi sar banii din buzunare cât ai zice „Suge-o, Ramona!”

— Am citit cartea – zise Vânătorul şi continuă imediat, slugarnic:

— Felicitări pentru felul subtil prin care aţi introdus o referinţă culturală beletristică în conversaţie, boss!

— Mersi – zise Mogulul, încercând să pară nepăsător, dar se vedea de la o poştă că era flatat de linguşeala dibace a Vânătorului. Ia zi, Vânătorule, cumva te mai cheamă şi Andrei?

— Nu, nici vorbă – spuse repede Vânătorul.

— Mare păcat! Că mai aveam o referinţă din asta literară cu romanul „Suge-o, Andrei!”**.** Şi mi-ar fi făcut mare plăcere să ţi-o livrez!

— Îmi place jocul de cuvinte „livrez-livresc” pe care l-aţi folosit – îl linguşi mai departe Vânătorul, fără nicio ruşine.

Şi cum stăteau ei aşa, bând şampanie şi înmuind fursecurile „langues de chat” în paharele „flute”, numai ce-l auziră pe Director întrebând tam-nesam:

— Ce nu pricep eu, boss, este că dacă avem interzis la atins fetişcanele ăstea, pentru ce puii noştri le-aţi mai îmbrăcat aşa de provocativ?

— Din cauza tradiţiei sado-masochistice de veacuri a bărbaţilor, băi Dorele. S-a demonstrat ştiinţific că, cu cât este mai atractivă şi dezbrăcată o femeie şi mai greu de atins, cu atât bărbaţii din preajmă o să se străduiască mai tare ca s-o impresioneze – răspunse fără ezitare Mogulul.

Şi văzând că ceilalţi doi se comportau cam prea relaxat, continuă nervos:

— Iar eu am nevoie să vă străduiţi foarte tare, m-aţi înţeles? Luaţi de beţi şi voi câte o şampanie, mâncaţi câte un fursec, dar apucaţi-vă de lucru şi nu-mi mai pierdeţi timpul. Că timpul e bani şi banii-s ai mei, nesimţiţilor!

— Adică ce-ar fi de făcut, mai exact? – întrebă Directorul, care băuse deja primul pahar în poziţia yoga Uttanasana, demonstrând cu ocazia asta că putea să şi bea din orice poziţie, nu numai să fumeze.

— Mai exact, tataie, ar fi că ne trebuie un plan ca s-o potcovim pe inginera aia de care vorbea Vânătorul şi care-i acum directoare în locul tău. Pe care nu-mi amintesc şi pace cum o cheamă. Că la câţi ingineri erau pe şantier când mai veneam eu pe-acolo, cine să-i ţină minte cum îi cheamă pe toţi?

— Doi – zise Directorul, pe un ton destul de arţăgos.

— Ce doi? – făcu Mogulul.

— Doi erau, eu şi fata asta. Deci cam nu era aşa greu să-i ţii minte.

— Păi, pe tine te cheamă băi Dorele, deci te ţin minte! Eu zic că dacă-i ştii pe nume jumătate din angajaţi…

— Jumătate din doi e unu – spuse apăsat Directorul.

— Ce unu? – întrebă Mogulul, din ce în ce mai nervos.

— Albă ca Varul e porecla ei, eu atâta ştiu – reintră brusc Vânătorul în conversaţie, foarte

îngrijorat de direcţia pe care aceasta o luase.

Şi profitând de momentul de buimăceală al celorlalţi, aduse discuţia înapoi pe făgaşul ei natural:

— Deci, cum ar veni, ar trebui să ticluim întâi aşa-zisul plan A, nu? Şi după aia încă un plan de rezervă, B. De-un caz de planul A dă greş, nu?

— Cam aşa ceva – admise Mogulul, un pic cam ţâfnos.

Numai Directorul clătină a mare îndoială din cap. Şi, după ce mai aruncă o privire pofticioasă la chelneriţele care se chinuiau să se strecoare înapoi în compartimentul de bagaje prin uşiţa din podeaua autobuzului, alegând în acest scop cele mai neruşinate poziţii cu putinţă, el spuse răspicat:

— Am părerea c-ar trebui să economisim timpul şi să trecem direct la ticluirea planului B. Că din experienţa mea de-o viaţă în câmpul muncii eu am învăţat doar atât: la români, planul A dă greş totdeauna.

— Părerea ta! – făcu Mogulul. Şi care ar fi atunci planul ăsta B al tău?

— Încă n-am idee, dar la el mă gândesc acuma. Şi terminând ce avea de spus, Directorul adoptă imediat postura Padmasana, mai cunoscută sub numele „Lotus” şi considerată de mulţi yoghini ca cea mai potrivită pentru meditaţia de mare profunzime.

Neştiind nicio poziţie care să-l facă să mediteze profund, Vânătorul îşi încercă norocul meditând numai superficial şi improvizând în viteză:

— Boss, cea mai nimerită ieşire din orice situaţie este să te bazezi pe natura omului. Căci omul, oricât ar fi el de educat chipurile, până la urmă tot un animal nesimţit este.

— Aha – zise Mogulul, uşor neatent.

— Deci dacă vrei să distrugi un animal, să zicem o cobră, cea mai bună cale e să-i scoţi în faţă pe duşmanul lui natural, să zicem o mangustă. La o găină scoţi o vulpe, la o vrabie, un uliu, la un hoţ, un poliţai, la o muscă, o broască, la un…

— Am înţeles ideea. Aşa, şi? Unde vrei să ajungi?

— Duşmanul natural al Inginerului este Maistrul, aşa cum duşmanul natural al antilopei gnu este ghepardul, zise Vânătorul. Şi cum duşmanul piliturii de fier este acidul clorhidric, la lucrurile neînsufleţite.

— Hm! – făcu Mogulul. Îmi place abordarea. E pe stil bio, cum e trendul acum. Nu dăm cu pesticide, găsim animalul care haleşte animalul. Îl montăm pe Maistru s-o atace pe Ingineră, bun! Au voleur, voleur e demi. Brici! Şi planul C?

— Ce planul C? – întrebă Vânătorul, buimac.

— Păi ce, tu credeai că eu vă plătesc să-mi faceţi un singur plan? Că nu facem un plan A, din cauză că planul A eşuează la români, asta am înţeles! Dar atunci îmi daţi planul B şi planul C. Că de aia vă plătesc, animalelor!

Cum-necum, strigătele descreierate ale Mogulului îl scoaseră pe directorul Dorel din transa meditativă în care se autocufundase, aşa că acesta interveni salvator:

— Cred că am găsit eu soluţia pentru planul C.

— În sfârşit, contribui şi tu cu ceva la mersul înainte al societăţii, băi Dorele! zise, batjocoritor, Mogulul. Ia zi, care-i soluţia?

— În cazul nostru, soluţia e că planul B e totuna cu planul C. Conform teoriei tranzitivităţii logice: Dacă B este pentru A ceea ce C este pentru B, atunci ceea ce este C pentru B este C şi pentru A.

— Hai că m-ai căpiat cu ce-urile ăstea ale tale, îmi ţiuie urechile. Şi atunci ce, ptiu că m-ai molipsit, atunci cum facem?

— La informaţiile pe care le avem, e prea riscant să facem două planuri. E ca şi cum un om ar şti sigur că radical din 9 este 3 şi radical din 16 este 4. Şi vine altul care vrea să afle radical din 12,5. Care se ştie că este la jumătatea distanţei dintre 9 şi 16, dar ce folos? Că radical din 12,5 nu are valoarea 3,5, care e la jumătatea distanţei dintre 3 şi 4, ci 3,54. M-aţi înţeles acuma?

— A dracului mai e pielea aia de inginer pe tine, băi Dorele! – zise Vânătorul cu admiraţie

neprefăcută în voce. Cu explicaţiile astea chiar că ne-ai băgat în ceaţă!

Însă Mogulul doar ce strânse arogant din buze şi spuse apoi, cu dispreţ:

— El ne bagă în ceaţă, iar eu îl bag în p…

Dar nu mai apucară ceilalţi doi să audă unde-l băga Mogulul pe Director, că auziră mai întâi un huruit asurzitor, apoi auziră cum şoferul autobuzului pune o frână bruscă şi cum un obiect greu se izbeşte, într-un scrâşnet îngrozitor de piele pe metal, de uşa din faţă a autobuzului.

— Asta-i motoreta lui nea Griguţă Titircă – sări Mogulul de la locul lui alergând cât putea de repede în faţă. Numai un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi care antrenează un lanţ de distribuţie de Mobra mai poate hurui aşa! Şi numai o şa de Harley Davidson, montată pe un cadru de motoretă Mobra poate să scoată un asemenea scrâşnet când se freacă de-un autobuz!

Vânătorul şi Directorul alergară şi ei repejor în urma lui. Iar când şoferul autobuzului deschise uşa, văzură cu toţii că, în ceea ce privea vehicolul care se izbise într-însa, Mogulul avea dreptate. O motoretă Mobra vintage, tunată mai ciudat, ei nu mai văzuseră în viaţa lor. Dar până să se dumirească mai bine ce se întâmpla, de sub roata din faţă a autobuzului ieşi o siluetă întunecată, dar căreia nu-i putură vedea faţa, deoarece spatele Mogulului era interpus între ei.

Silueta păru că se mai moşmondeşte câteva secunde lângă motoretă până când reuşi să încalece pe şaua Harley Davidson, după care reuşi să demareze şi să dispară în noapte.

— Cine era, boss? Că sunteţi cam singurul care i-aţi văzut faţa – zise Directorul.

Dar Mogulul nu răspunse nimic, ci numai privi în gol cu tristeţe. Căci, în aroganţa lui nemăsurată, el nici măcar acum nu se putuse abţine. Şi în loc să-l privească în faţă pe omul cu motoreta, se uitase prin el, ca şi cum acela n-ar fi existat.

— Dă-l naibii! Hai că vă las acasă şi mă duc să dorm la sediu, că-s prea nervos. Băi Dorele, ia dă-mi-l pe Maistru la telefon să-l pun la curent!

Directorul vru să-i spună Mogulului că are şi el telefon, dar după ce se gândi mai bine, dădu doar a lehamite din mână. Iar după ce tastă numărul Maistrului, văzu că telefonul sună, văzu că Mogulul întinde mâna ca să-l ia şi sfios, i-l dădu.

20. O urmărire ca-n filmele rusești

Gonind pe străzi în noapte în camioneta Peugeot Boxer a zgripţuroaicei, Contabila Sabrina şi Magazinerul Griguţă stăteau strâns îmbrăţişaţi pe bancheta din spate, dar nu din cauză că ar fi apărut brusc vreo formă de atracţie erotică irezistibilă între ei. Cauza era spaima teribilă care-i cuprinsese pe amândoi încă de la prima curbă, când baba lovise lateral cu camioneta un microbuz, spintecându-i tabla pe toată lungimea. La două intersecţii nesemaforizate mai încolo spulberaseră o trecere de pietoni, de pe care oamenii săriseră ca potârnichile în toate părţile şi apoi trecuseră pe roşu la nici jumătate de metru prin faţa unui tramvai plin-ochi, fiind salutaţi de vatman şi de absolut toţi cei cincizeci de pasageri cu 101 degete mijlocii ridicate în sus. Iar dacă unul din pasageri n-ar fi avut mâna ruptă şi pusă în ghips, ar fi obţinut cu siguranţă maximum posibil, adică 102 degete.

— Partea bună e că povestea cu frânele care nu ţin se verifică, deci măcar baba e sinceră – îi şopti Contabila la ureche lui nea Griguţă. Instinctiv, biata Sabrina încerca să-şi muşte buzele de frică, dar nu reuşea neam. Căci, din cauza nefericitei lucrări dentare greşite de stomatologul din Istanbul, incisivii Contabilei îi depăşeau buzele cu mai bine de doi centimetri.

— Hai, că nu mai avem mult şi-l ajungem din urmă! – bodogăni zgripţuroaica, lovind uşor o bordură cu roata stângă din spate, după care ocoli la mustaţă un beţiv care se culcase în mijlocul drumului şi reuşi ca prin miracol să oprească la numai doi metri după semaforul aprins pe roşu.

— Dar de unde ştii, mamaie, unde este hoţul? – întrebă nea Griguţă, prinzând un moment favorabil dialogului şi fiind şi curios nevoie mare de felul lui.

— Păi nu i-am pus tracker la motoretă la nenorocit? Ce părere ai? Uite-l colea pe Ipad cum se

mişcă!

Magazinerul se întinse peste scaun şi se holbă neîncrezător la ecranul de la Ipad-ul fixat pe bordul maşinii, care era deschis pe aplicaţia Find my Iphone. Un punct roşu se mişca ticăit pe hartă, cam la un kilometru în faţa lor. Contabila aruncă şi ea o privire şi spuse, cam în răspăr:

— Păi, bre mătuşă, deci matale n-ai ce mânca, dar îţi permiţi să ai numai gadgeturi scumpe de la Apple?

Baba ezită numai o secundă, până când îşi aminti că Magazinerul era cu banii, nu Contabila şi zise tăios:

— Donşoară, ţine minte de la mine o chestiune. Oricât de scump ar fi un gadget de pe lumea asta, dacă-i de furat şi-l permite oricine. Iar mătuşă să-i spui lu' sor-ta lu' mă-ta, sau lu' nevasta lu' fratele lu' tac-tu, nu mie! Că eu una n-am dormit în acelaşi pat cu unchi-tu, din ce-mi aduc aminte!

Dar oricât de mult i-ar fi plăcut Contabilei, care era doar parţial calmată de îngurgitarea celor două pastile de Zoloft, să continue discuţia în acelaşi ton, nu reuşi nicicum. Căci imediat ce semaforul se făcu verde zgripţuroaica apăsă acceleraţia la fund şi demară aşa de vârtos, încât o lipi pe finanţistă cu spatele de scaun prin efectul legii inerţiei, care era prima lege a dinamicii încă de pe vremea lui Newton. Iar nea Griguţă se scărpină ce se scărpină în cap şi apoi zise:

— Deci, ai avut curajul să-ţi pui Iphone-ul la bătaie, mamaie?

— Cine nu se riscă, nu se câştigă – zise baba, folosind cu mult curaj chiar şi verbul a câştiga la forma reflexivă contemporană a limbii române. Altfel nu se merită!

— Se pare că hoţul o ia înspre şantier – observă cam mirată, Contabila Sabrina.

— Îmi pare o prostie să mergi la furat cu motoreta, că nu poţi căra mare lucru. Dar la ce şcoală se face în ziua de azi… – zise baba, dând din mână a lehamite.

Numai că imediat ce ridică mâna stângă de pe volan, ca să dea din ea a lehamite, camioneta o luă instantaneu spre dreapta şi fu cât pe-aci să se înfigă într-un stâlp. Noroc că în jurul stâlpului, în scopul de a sifona banii strânşi din taxe, Primăria comandase de-a lungul anilor mai multe rânduri de borduri, după obiceiul locului. Aşa că roata dreaptă din faţă încălecă o bordură, iar camioneta se dezechilibră şi se răsturnă, dându-se de trei ori peste cap.

Conform regulii din basme, după ce se dădu de trei ori peste cap, camioneta se prefăcu într-un morman de fiare, ceea ce nu era cine ştie ce scofală de prefacere fermecată, dar atâta reuşi ea.

Iar zgripţuroaica smulse Ipad-ul de la locul lui şi traversă ţopăind drumul, până la prima poartă în care începu să bată cu putere, strigând:

— Băiii, ciumpalacilor! Am nevoie de un UBER, chiar aici, la adresa asta!

Şi nu trecu mai multă vreme decât ai arunca o cărămidă într-un geam şi până ar fi geamul ţăndări pe jos, că la poarta casei apăru agentul de poliţie Puiu Bolocea de la Poliţia comunitară, spunând:

— Hai că vă duc io, cu Loganul Poliţiei. Că oricum n-am somn, maşina e la doi paşi şi mai sunt şi în timpul serviciului pă tura de noapte.

— Păi dumneavoastră faceţi şi taxi la Uber, domnu' agent principal? – se miră Magazinerul.

— Ride-sharing îi zice la Uber, nu taxi – făcu poliţaiul, vesel. În engleză, asta ar veni că indiferent unde mergeţi voi, eu merg exact unde mergeţi voi. Şi vă iau şi pe voi cu maşina mea. Understood?

— Cum? – întrebă Contabila, năucă.

— Ia lăsaţi-l pe nea Puiu în pace, că dacă-i sare ţandăra vă amendează! – zise zgripţuroaica. Nu vă uitaţi că se dă el manierat, că e-un mitocan clasa-ntâi!

— Asta cam aşa e! – se înfoie încântat nea Puiu. Vă futestez de n-aveţi aer, dacă mă călcaţi pe bombeu.

— Dar nu-i prea greu să aveţi două slujbe aşa solicitante, dom' poliţist? Că eu la asta m-am gândit – preciză nea Griguţă.

— E greu – admise poliţaiul. Dar ce putem face? Că noi, ăştia micii, nici nu putem lua şpagă cum ia comisarii şi chestorii, şi nici nu putem fura ca primarii şi parlamentarii. Deci rămâne numai şi decât să ne descurcăm!

După ce zise cu alean aceste vorbe înţelepte, nea Puiu deschise uşile Loganului şi-i pofti înăuntru:

— Hai, urcaţi-vă odată, că mai e multă lume năcăjită care aşteaptă un ride-sharing din ăsta cu orele, nu ca voi.

Urcară ei cam cu sfială în Loganul Poliţiei, numai că, înainte de a porni motorul, poliţaiul o privi pe zgripţuroaică drept în ochi şi-i spuse dârz:

— Tanti Despina, ştii că-s şi broker de asigurări, la fel ca şi muiflistul ăla de Mugurel Ciuftică de la Poliţia rutieră. Poate aud că faci la el constatarea la dauna de asigurare la camioneta aia de tocmai ai făcut-o muci, că ne supărăm pe vecie.

Iar baba se foi neliniştită pe scaun şi spuse moale:

— Chestia e că se poate să fie posibil să fie un diferend pe actele de proprietate ale maşinii, nea Puiu. Că ştii că sunt unii proprietari mai neam prost, care nu se împacă cu situaţia că le-a dispărut maşinile din faţa casei.

— Aha! – făcu poliţaiul. Mata vii la mine să rezolvăm cu dauna şi le explic eu la proprietari situaţia. Şi data viitoare o să fie şi ei asiguraţi la mine, ca orice cetăţean informat.

Mult nu mai zăbovi agentul Bolocea, ci porni pe loc sirenele şi unde nu zbură ca vântul şi ca gândul pe străzi, urmărind punctişorul roşu de pe ecranul Ipad-ului bătrânicii. Iar după o goană turbată de un sfert de oră, când distanţa se micşorase la mai puţin de cinci sute de metri, dădură de o trecere de nivel cu cale ferată fără bariere. Dar, deşi trecerea era fără bariere, ei tot nu puteau trece căci un mărfar era oprit chiar acolo, iar mecanicii fumau liniştiţi, rezemaţi de vagoane.

— Cât mai durează activitatea voastră infracţională, măi suspecţilor? – întrebă nea Puiu, în subgraiul românesc poliţienesc, fără să coboare din maşină.

— Un cinci minute, şefu', că a furat unii o bucată de şină şi-acum o înlocuieşte.

— Cu ce o înlocuieşte? – întrebă bănuitor poliţaiul.

— Asta ne-ntrebăm şi noi. Că materialele de reparaţii s-au terminat din februarie şi-acu suntem în septembrie.

Dar nu trecu mai mult timp decât ar trece din secunda în care ai intra cu o cruce în mână într-o moschee şi până când ai ieşi bătut cu ea peste gură înapoi afară că mecanicii se urcară în locomotivă şi trenul dispăru scârţâind în noapte.

— Na, belea! – zise deodată zgripţuroiaca, fluturând Ipad-ul în toate părţile. Cât am frecat noi menta aici, am pierdut semnalul de la hoţ, sări-i-ar uleiul de la motor pe rochia de nuntă a lu' fi-sa, în vecii vecilor!

— Nu-i problemă – zise poliţaiul. Dacă a intrat pe şantier, cam ştiu eu unde se duce. Lăsaţi pe mine, că n-am ajuns eu degeaba poliţai comunitar fără să fac o zi de şcoală de Poliţie.

Chiar atunci, farurile Loganului luminară în depărtare un grup de patru persoane, care se afla adunat în jurul unei motorete.

Iar Contabila şi Magazinerul văzură că una din persoane era o femeie cu faţa albă ca varul şi cu părul foarte sârmos dar, nervoşi, tăcură.

21. O baracă prea îndepărtată

Fără a şti nimic despre cum se chinuiau Contabila şi Magazinerul să ajungă înaintea ei la baraca Directorului, Albă ca Varul, însoţită de zugravii Mormăilă şi Horcăilă, ieşise la suprafaţă în partea de nord a şantierului chiar în locul în care ieşea şi fumul toxic de la surcelele Magazinerului. Zugravii mergeau înaintea ei, căci fiind bine înveliţi în pojghiţa de lac monocomponent solidificat erau imuni la efectele curentului electric. După obiceiul lor, incompetenţii muncitori ai Companiei de electricitate lăsaseră o mulţime de capcane atunci când cablaseră şantierul, aşa că Mormăilă şi Horcăilă tresăreau aproape la fiecare pas, detectând înalta tensiune. În scurtă vreme, cei doi zugravi reuşiră s-o scoată pe Ingineră din zona periculoasă şi se opriră în loc să se orienteze. Albă ca Varul extrase din poşetă Oglinda fermecată, pe care o şterse repejor cu nişte diluant de vopsea pe faţa argintată, ca s-o trezească din repaus.

Oglinda începu pe loc să se vălurească în stilul ei cunoscut, scârţâind din toate cioburile pe unde intrase diluantul şi atacase aracetul.

— Dar ştiu că n-aveţi linişte nici noaptea, măi oameni buni. Hai, fată, bagă întrebarea, să mai prind şi eu un cinci ore de somn până dimineaţă!

Albă ca Varul şterse faţa oglinzii cu o lavetă, apoi se gândi puţin şi spuse:

— Oglindă, oglinjoară opacă, cum ajungem noi pe şantier la baracă?

Iar oglinda îi răspunse pe loc tot în versuri, în stilul ei inconfundabil:

— Isteaţă domnişoară, baraca-i la o distanţă bunişoară! Plus că-i aşa de vestită, încât de patru zugravi e jefuită. Dar soarta pe loc un prieten ţi-aduce şi-acela pe roţi într-acolo te duce.

— Văd c-ai mai lucrat la rime, că sună mult mai bine versurile de la profeţiile tale – observă Albă ca

Varul.

— Mersi – ciripi Oglinda fermecată şi oricât era ea de oglindă rece şi sociopată, tot roşi de plăcere.

Şi nu trecu mai mult timp decât ar trece din momentul în care i-ai arăta 100 de euro unei ghicitoare şi cel în care ea ţi i-ar face dispăruţi, că oglinda fermecată adormi la loc. Dar spusele ei îi aduseseră deja pe Mormăilă şi Horcăilă într-o puternică stare de agitaţie, aşa că ei începură imediat unul din dialogurile lor presocratice supraîncărcate cu logică formală:

— Ce-o fi vrut să spună oglinjoara cu cei patru zugravi care jefuiesc baraca? – se întrebă Mormăilă.

— Bine zici! – aprobă Horcăilă. Că ultima dată când am verificat eu erau cinci.

— Dar, dacă ea zice că sunt patru, atunci…

— Unde e al cincilea?

— Că niciodată nu s-a întâmplat să scazi din cinci patru şi…

— Să nu obţii unu. Exact unu!

— Deşi e ciudat să obţii unul despre care ştii precis că se există…

— Şi totuşi nu e acolo. Deci, cam nu se există.

— Că dacă s-ar exista…

— Atunci ar fi!

— Ia mai tăceţi dracului, că iar m-aţi ameţit cu ping-pong-urile voastre de dialoguri analfabetice – puse capăt discuţiei Inginera. E clar că unul dintre zugravi s-a pierdut de ceilalţi. Atâta că, pe moment, nu ştim care anume.

Nu termină ea bine de spus vorbele acestea, că un huruit groaznic se auzi venind de undeva din apropiere. Şi tustrei îl văzură apărând din întuneric pe zugravul Moşmondilă, călărind vitejeşte motoreta tunată a Magazinerului.

Şi unde nu începu Moşmondilă să derapeze controlat prin praful de mortar de pe şantier în stilul dirt bike, moşmondindu-se în fel şi chip ori de câte ori trecea peste câte vreo baltă şi era nevoit să schimbe derapatul cu acvaplanarea. Şi poate c-ar fi derapat el fericit mult şi bine, dacă Albă ca Varul nu

s-ar fi enervat îngrozitor şi dacă nu i-ar fi aruncat în cap cu un buiandrug din lemn, pierdut de nişte zidari neglijenţi pe acolo. Căzând de pe motoreta Magazinerului, Moşmondilă mai apucă să îngaime un refren (aproape uitat în zilele noastre) dintr-un cântec popular tip duet, foarte apreciat în vremea comunismului:

— Cine bate seaara, la fereastra meaa?

Cinee bate seara, la fereastra mea?

Eu sunt, dragă Mărioară, nu mă reclama!

Fără a se tulbura prea tare, Albă ca Varul se repezi la el înşfăcându-l strâns de brăcinarii pantalonilor unsuroşi. Iar după aceea îl aruncă în aer de trei ori, strigând, exact la fel ca tatăl lui Ion Creangă, atunci când se întorcea el plin de promoroacă din pădurea de la Dumesnicu: 'Tââta mare!

Doar că, aducând o uşoară îmbunătăţire stilului aruncat al lui Ştefan Apetrii, tatăl lui Nică, Inginera îl aruncă pe Moşmondilă de trei ori dar îl prinse înapoi doar de două.

— Dar ştiu că tare mai vă place să vă emasculaţi, donşoara Ingineră – mai apucă să spună bietul Moşmondilă, folosind aiurea în conversaţie un termen despre care el credea că ar fi inversul efeminării. După care se ridică de pe jos şi începu să-şi scuture hainele de praf.

Dar până să apuce Albă ca Varul să mai zică ceva, Mormăilă şi cu Horcăilă se năpustiră asupra lui, răcnind pe rând şi luându-şi unul altuia vorbele din gură:

— Deci Oglinda fermecată avea dreptate…

— Iar tu erai ăla care lipsea din ghicitoarea ei…

— Ca o coadă de topor ce eşti!

— Te pomeneşti că nu mai poţi vedea pădurea din cauza copacilor…

— Sau, poate că acum nu mai e codrul frate cu românul…

— Ci e frate cu austro-ungarul?

— Dar tot plin de uscături ca şi cu românul!

— Dar terminaţi odată, dialoghiştilor, că-mi ţiuie urechile de la mormăiturile şi horcăielile voastre – strigă Albă ca Varul. Şi întorcându-se spre Moşmondilă, îl întrebă, în argoul pe care-l învăţase de curând de la ceilalţi doi zugravi:

— De unde ai… „speriat” motocicleta asta, ticăitule?

— De la nea Griguţă, fantoma şantierului – răspunse Moşmondilă, ezitant ca întotdeauna. O parcase în faţă la o farmacie, unde intrase el cu Contabila.

— La o farmacie? Ce dracului făceau ei noaptea la farmacie?

— Din ce-am înţeles io, donşoara contabila avea PMS. Dar dacă PMS este varianta feministă a lu’ PLM de pe Facebook, unde organul mascul e înlocuit cu cel femeiesc şi mea cu mă-sii, asta nu mai ştiu.

Auzind deducţiile prosteşti ale lui Moşmondilă, Horcăilă nu se mai putu abţine şi interveni imediat:

— PMS este acronima la sindromul premenstrual, bombalăule…

— Adică, atunci când femeia este într-una din zilele acelea… – completă imediat Mormăilă.

— Cum inspirat zice în reclamele la tampoane absorbante la televizor…

— Asta când nu-s reclame la ălea cu aripioare…

— Unde zice la fel, numai că-s aripioare în loc…

— Dar dacă nu te uiţi la televizor pe pauzele publicitare, asta păţeşti!

— Rămâi prost!

— Iar dacă te uiţi, devii! – trase Mormăilă concluzia finală.

— Da’ mai lăsaţi-mă în pace, prostalanilor, cu analizele voastre de media – zise Moşmondilă, foarte nemulţumit. Că eu am impresia că ăia doi m-au văzut când le-am „speriat” motoreta şi acum mă urmăresc.

Ca să nu mai zic că pe drum m-am mai ciocnit şi cu autobuzul Mogulului.

— Cum? Te-ai ciocnit cu autobuzul Mogulului şi abia acum spui? – tresări Albă ca Varul.

— Şi Mogulul era şi el în autobuz? – mormăi Mormăilă.

— Şi dacă era, te-a recunoscut? – horcăi Horcăilă.

Dar până să apuce Moşmondilă să mai răspundă ceva, faza lungă a farurilor unei maşini apăru în depărtare şi îi prinse în bătaia ei ca pe nişte iepuri.

— M-au ajuns din urmă! – strigă Moşmondilă, mişcându-se ticăit, dar cât putea el de repede, doar-doar o reuşi să pornească motoreta. Iar după ce o porni şi încălecă pe ea, o aburcă în spatele lui şi pe Albă ca Varul pe şaua de Harley Davidson, strigând agitat:

— Hai că mai vă povestesc restul pe drumul înspre baracă!

Speriaţi că rămân singuri în faţa primejdiei, Mormăilă şi Horcăilă se aruncară în spatele Inginerei pe şaua uriaşă, aşezându-se în varianta economică, burtă peste spate, ca doi saci de ciment aşezaţi unul peste altul. Iar după câteva moşmondeli absolut necesare, având în vedere cine era pilotul, motoreta o porni la drum printre gropi, mergând în zig-zag, pentru a i se pierde urma printre grămezile de moloz din şantier, în noapte.

Ş-atât cu ei, deocamdată!

22. Cine „sperie” şi lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă

Între timp, la baraca Directorului, ceilalţi patru zugravi, pe numele lor Bodogănilă, Bombănilă, Morocănilă şi Toloncănilă, tocmai terminaseră de împachetat plăcile de rigips pe care şi le pregătise Directorul ca să le fure el, înainte să ştie că va ieşi intempestiv la pensie. Metaforic vorbind, zugravii se aflau în situaţia descrisă de înţelepciunea populară sub numele „cu sacii în căruţă”. Descrierea era mai mult decât riguroasă, odată ce plăcile de rigips erau stivuite frumos în duba Volkswagen Crafter, al cărei nume sugera tendenţios o căruţă populară destinată oamenilor îndemânatici. Cu alte cuvinte, deşi zugravii ar fi trebuit să fie complet relaxaţi, ei nu aveau pic de linişte. Psihologic vorbind, erau în situaţia unui criminal în serie dintr-un film „horror”, care tocmai a terminat de spintecat (cu chiu, cu vai) cinci persoane cu drujba şi stă frânt de osteneală pe duşumeaua plină de sânge, rugându-se la Dumnezeu să nu mai fie pe undeva şi o a şasea persoană, că el nu mai poate.

— Pre cât realizez eu acuma, cam s-ar cuveni să spunem o rugăciune! – zise Bodogănilă. Ca să încheiem la un mod festiv şi religios un eveniment diavolesc, care nu l-am putut evita! Iar ateii poate să spuie un toast despre cum se trage omul din maimuţă sau orice toast care-l ştie ei!

— Pe care… – zise Toloncănilă, alandala.

— Ce vrei să spui, băi animală? – întrebă Bodogănilă, prietenos.

— Habar n-am ce! Decât că aşa spune donşoara ingineră, ori de câte ori zicem noi care! Deci ea bagă un „pe” în faţă la „care”, dacă mă înţelegeţi ce zic!

— ’Te-n cur pe mă-ta pe care te-a făcut, na! – trânti imediat Morocănilă o glumă de autobază, groasă ca tencuiala decorativă siliconică Baumit.

Şi pentru că-i era frică ca nu cumva să se piardă gluma, mai adăugă lămuritor:

— Na poftim, că i-am băgat şi-un „pe” în faţă, la pe care să fie şi Toloncănilă mulţumit.

Şi unde nu începură ceilalţi trei zugravi să râdă de se zguduia baraca, de unde orice om poate deduce că gluma a fost apreciată pozitiv. Oricum, de aprecieri negative se cam săturaseră de mult cu toţii.

Cum râdeau ei aşa fără grijă, odată auziră un huruit năprasnic afară şi ceva se izbi cu putere de peretele barăcii, mai-mai s-o răstoarne.

— Să-mi bag eu picioarele dacă asta n-a fost motoreta lui nea Griguţă, fantoma Şantierului-fornăi Bodogănilă speriat, înşfăcând o bucată de ţeavă de PVC pentru orice eventualitate.

— Că altceva să huruie mai tare decât lanţul de Mobră tractat de un motor Suzuki de 1800 de centimetri cubi nu se există pe lumea asta.

Auzind numele lui nea Griguţă, ceilalţi patru zugravi săriră în picioare, înarmaţi care cu ce apucase la repezeală în mână. Când-colo, o voce binecunoscută răsună vesel la intrare, chiar lângă uşa metalică tăiată cu flacără oxiacetilenică de sudorul Codruţ:

— Băi, prostalanilor! Da’ câtă minte puteţi să aveţi de-aţi distrus uşa de la intrare cu sudura?

— E Moşmondilă, bombalăilor! – strigă

Bombănilă, uşurat.

— E Moşmondilă, bombalăilor! – repetară şi ceilalţi, în dezordine.

— Pi un’i umbli, uăi nebunuli? – întrebă Bombănilă, care în momentele de mare tensiune sufletească revenea pentru foarte scurt timp la accentul strămoşilor săi din Dorohoi.

— Pe ici, pe colo, prin părţile esenţiale – răspunse, plin de ifose, Moşmondilă.

Şi s-ar mai fi izmenit el mult şi bine, dacă n-ar fi dat năvală în baracă Mormăilă şi cu Horcăilă, cântând în cheie parodică un refren foarte popular al celebrei cântăreţe Sofia Vicoveanca:

— Să facem hora mare,

Să fure fiecare,
Stânga unu, dreapta doi,
Cum se fură pe la noi,
Hopa-hop, ş-aşa!

Dar cum toţi aveau feţele strâmbate de cum li se uscase lacul polimeric pe obraji, nu se puteau recunoaşte între ei decât după voce, aşa că baraca răsuna de răcnete de bucurie. După ce-i mai lăsă câteva minute să se potolească, Albă ca Varul intră şi ea năvalnic în baracă şi strigă cât putu ea de tare:

— Băi, patibularilor!

Şi văzând că toţi încremeniseră, fiecare în locul unde-l prinsese teribila insultă, continuă:

— Nu vă uitaţi ca proştii, că nu stau eu acum să vă explic ce înseamnă patibular. Aveţi telefoane cu internet, daţi şi voi un google, intraţi pe dexonline şi aflaţi!

Şi cum zugravii îşi scoaseră imediat telefoanele din buzunare, Inginera preciză iute:

— Nu acum, tolomacilor! Acum trebuie să ducem la îndeplinire ceea ce ne-a lăsat Directorul cu limbă de pensie, care-i mai tare ca limba de moarte.

— Adică ce? – îndrăzni Mormăilă.

— Speriem rigipsul! – răcni Albă ca Varul.

— Speriem rigipsul! – strigară într-un glas cei şapte zugravi. Speriem rigipsul! Speriem rigipsul!

Cum plăcile de rigips erau deja „speriate” şi bine stivuite în duba Volkswagen, strigătul de luptă avea cam aceeaşi utilitate ca „Trăiască pacea între popoare!”, „Jos labele de pe Crimeea!” sau „Occupy Wall Street!”. Numai că Inginera făcuse un master în Comunicare la Universitatea Erasmus din Rotterdam (cu o bursă Soros) şi ştia foarte bine că dacă o mulţime e compusă din mai mult de doi oameni trebuie să-i dai neapărat nişte lozinci de strigat, că altfel o ia razna.

Ar fi strigat ei zugravii mult şi bine, că tare mult le mai plăcea activismul civic, dacă-n deschizătura uşii barăcii n-ar fi apărut deodată agentul de poliţie comunitară Puiu Bolocea, însoţit de Contabila Sabrina şi Magazinerul Titircă.

— Ce v-am spus eu că ştiu unde-i depistăm pe infractori, domnu' Griguţă? Că şantieristul trage la furat materiale cum trage şarpele la lapte dulce! – se umflă în pene poliţaiul, după obiceiul lui.

— Uite că nu m-am gândit la asta – murmură Magazinerul. Că pe vremea mea mai era un minim de respect pentru proprietatea particulară şi nu se fura decât de la stat.

Contabila nu spuse nimic, ci numai se apropie tiptil de sertarul de la biroul Directorului, trăgând uşurel de el să vadă dacă-i încuiat. De cum plecă ea din cadrul uşii, în locul ei se repezi din spate baba Despina care numai ce aruncă o privire prin încăpere şi începu să strige:

— Arestează-i pe nenorociţii de satanişti, nea Puiul Uită-te la ei cum au supt vlaga poporului şi-acuma poporul șade cu ochii daţi peste cap de-atâta supt!

Numai că nici Albă ca Varul nu era născută la şapte luni din mamă minoră care-a uitat să ia pilula de-a doua zi. Inginera păşi cu semeţie în faţa zugravilor, îşi ridică cu o mişcare provocatoare sutienul întărit cu plasă de Buzău şi zise în bătaie de joc:

— Şi care-ar fi, mai exact, încadrarea juridică, domnu' agent principal? Infracţiunea de supt vlagă cu premeditare? Supt de vlagă deosebit de grav? Tulburarea vlăgii publice?

Poliţaiul se clătină un pic sub avalanşa de sarcasme, dar fiind nesimţit prin fişa postului, îşi trase imediat pe seamă şi spuse băţos:

— Constituire de grup infracţional sub aspectul săvârşirii infracţiunii de furt din avutul particular şi ultraj la adresa organului de anchetă penală, na poftim!

Auzind acuzaţia, Mormăilă şi Horcăilă ţâşniră imediat din mijlocul grupului de zugravi, vorbind însufleţit:

Horcăilă: – Nu pricep ce tot aveţi voi, poliţaii, că ne-o tot băgaţi pe asta…

Mormăilă: – Cu… „cercetăm sub aspectul infracţiunii de…”?

Horcăilă: – De ce nu cercetaţi infracţiunea direct?

Mormăilă: – Şi o cercetaţi mereu „sub aspectul” ei?

Horcăilă: – De ce nu cercetaţi şi „peste aspectul infracţiunii”?

Mormăilă: – Sau deasupra aspectului. Că poate infracţiunea există…

Horcăilă: – Dar „sub aspectul ei” nu poţi cerceta nimic!

Mormăilă: – În schimb, poţi cerceta „peste”…

Horcăilă: – Sau direct!

Oricât era nea Puiu Bolocea poliţist comunitar cu experienţă, hârşit în lungi conversaţii cu cele mai diverse scursuri umane ale societăţii postindustriale şi tot se clătină sub asediul dialogului suprarealist al afurisiţilor de zugravi.

Cu toate acestea, mai mult ca sigur că întâmplarea ar fi urmat un curs firesc, natural românesc, în care zugravii ar fi plecat cu plăcile de rigips în pace, Magazinerul şi-ar fi recuperat motoreta tunată, Contabila ar fi sustras registrul de casă, poliţistul ar fi primit cuvenita şpagă şi plata pentru cursa Uber, iar zgripţuroaica ar fi luat cei 50 de euro promişi pentru cazul în care prindeau hoţul. Toate acestea s-ar fi întâmplat la mica înţelegere, fără nicio îndoială, dacă o voce încărcată de groază nu s-ar fi auzit strigând de ceasul morţii din afara barăcii:

— Fugiţi, oameni buni! S-a întors Codruţ, sudorul şi-i foarte nervos. Dacă vă găseşte aici, vă dă foc cu baracă cu tot!

Şi nu trecură mai multe secunde decât ar trece din clipa în care ai băga un card expirat în bancomat şi până când bancomatul ţi-ar priponi cârdul, că în baraca Directorului pătrunse paznicul Manole Capverde, poreclit pe şantier Manole Cap Chel, din motive mai mult decât evidente.

— Fainã noapte v-aţi mai găsit pentru furat – zise paznicul, galben la faţă de frică. Tocma’ noaptea

zilei în care l-a dat afară donşoara Georgiana pe Codruţ sudoru'! De când s-a lăsat întunericu' nebunul răscoleşte continuu Şantierul, ca s-o prindă şi s-o abuzeze!

— Şi crezi că suntem şi noi în primejdie? – întrebă Contabila, care tocmai reuşise să deschidă sertarul biroului şi căuta febril registrele printre dosare.

Dar nu mai apucă paznicul să spună ce crede el, că de la o oarecare depărtare de baracă se auzi o voce gâjâită, cântând cu voioşie:

— Cine-i născut în ianuarie
Să-şi dea chiloţii jos!
Cine-i născut în februarie
Să-şi dea chiloţii jos!
Cine-i născut în martie
Să-şi dea chiloţii jos!

— Ascultaţi cântecul şi judecaţi şi singură dacă sunteţi în primejdie, doamnă! Eu, unul, nu mai stau să văd ce se întâmplă când ajunge la decembrie – spuse paznicul şi-o rupse la fugă cât îl ţineau picioarele.

Imediat cei şapte zugravi o luară pe sus pe Albă ca Varul, împotriva voinţei ei, şi plecară şi ei val-vârtej cu Volkswagen-ul Crafter.

— Matale mai stai, tanti Despina? – o întrebă cu oarecare subînţeles poliţaiul pe zgripţuroaică. Că eu unul trebuie să plec, că mi-am dat seama că n-am jurisdicţie acilea.

— Aş sta numai de-o curiozitate, să văd cum se termină – zise baba. Dar mi-e că numai gura e de el şi nici nu mai găsesc taxi după aia. Şi după ce mai şovăi câteva clipe, suficiente cât să primească de la Magaziner cei 50 de euro datoraţi şi să-şi recupereze Iphone-ul, baba urcă cu nea Puiu în maşina Poliţiei comunitare şi pe-acolo le-a fost drumul. Iar Magazinerul porni motoreta şi intră călare pe ea în baracă. Contabila atâta şi aştepta! De cum îl văzu venind, ea extrase din sertar registrele pe care le ochise din timp şi încălecă pe şaua Harley Davidson dintr-o singură mişcare, în spatele lui nea Griguţă.

În clipa următoare, motoreta ţâşni la drum cu o viteză apropiată de viteza luminii stinse, dar cu un zgomot foarte asemănător tunetului, trecând la nici doi paşi de sudorul Codruţ.

Iar sudorul Codruţ intră şovăielnic în baraca goală, îşi aprinse ultima ţigară cu aparatul de sudură şi bău ultimul strop de bere din bidonul de doi litri. Apoi îşi puse încetişor capul pe birou, văzu ca prin ceaţă că zorile sunt încă departe şi, ameţit, adormi.

23. Mai multe călătorii la capătul nopţii

După evenimentele năucitoare de peste zi şi din prima jumătate a nopţii, a doua jumătate a ei a fost, în cel mai ciudat mod cu putinţă, complet lipsită de peripeţii.

Noaptea era încă tânără atunci când sudorul Codruţ se prăbuşea neputincios în mrejele somnului, după ce se prăbuşise cu ceva timp înainte neputincios în mrejele alcoolului, fără a reuşi să atragă vreo altă persoană în mrejele sexului forţat şi neconsimţit reciproc. Iar imediat ce liniştea se aşternuse peste şantier, paznicul Manole Cap Chel adormise ca prin farmec, ceea ce-l ajutase foarte mult să-şi păstreze neîntrerupt recordul de 320 de nopţi dormite în şir în timpul serviciului. Ş-atât cu ei!

În casa ei, aflată spre partea de nord a şantierului, tolănită pe una din blănile ecologice de urs aşezate lângă şemineul-aragaz, Georgiana, Managera de resurse umane, dormea şi ea, ruptă de osteneală. Căci după ce plecaseră Mogulul, Directorul „băi Dorele" şi Vânătorul de recompense, ea muncise mai bine de trei ore ca să aşeze la loc parchetul triplu stratificat cu dublu-click pe care i-l făcuseră vraişte musafirii şi să refacă peretele din gips-carton pe care i-l dărâmase agentul fiscal Abu Zev al Anaf.

Ş-atât cu ea!

Iar doi dintre musafirii ei erau de asemenea în lumea viselor.

Lăsaţi de Mogul într-o staţie de autobuz din partea de vest a Şantierului, Vânătorul de recompense şi Directorul avuseseră inspiraţia de a chema o maşină Uber. Ca o coincidenţă uimitoare, Uber-ul era o maşină a Poliţiei comunitare, condusă de agentul principal Puiu Bolocea. Care agent se ciondănise tot drumul cu cel de-al patrulea participant la ride-sharing, o zgripţuroaică pe nume tanti Despina, în legătură cu o constatare de daună

totală la o camionetă Peugeot Boxer cu cabină dublă.

Şi cum din discuţii reieşise că nea Puiu, pe lângă ocupaţiile de poliţist comunitar, şofer Uber şi broker de asigurări, mai închiria şi camere la un preţ accesibil, Directorul şi Vânătorul au poposit pentru restul nopţii la el acasă.

Şi pe când se scufundau ei doi într-un somn adânc în camerele lor închiriate, zgripţuroaica se afunda în casa ei într-un somn fără vise, iar poliţaiul se cufunda într-un somn agitat în Loganul poliţiei, aşteptând să-şi încheie tura de noapte.

Ş-atât cu ei!

Magazinerul şi Contabila dormeau şi ei duşi, în ciudata casa subterană de sub şantier. Dintr-un exagerat simţ al simetriei, vrând s-o recompenseze pe Sabrina pentru că-i arătase sânii, nea Griguţă îi arătase două din conturile lui din Cipru. Iar Contabila socotise atunci că ei doi ajunseseră la un asemenea hal de intimitate încât erau practic obligaţi să facă sex împreună. Zis şi făcut!

Aşa că înainte de a adormi au făcut sex pe săturate, oprindu-se numai din când în când să citească registrele contabile luate din baraca Directorului, care erau măsluite cu asemenea dibăcie încât lectura lor era aproape la fel de mulţumitoare ca sexul.

Ş-atât cu ei!

Cât despre Albă ca Varul, aceasta adormise liniştită în pătuţul din dormitorul micuţ din apartamentul ei mititel, în timp ce în baia ei minusculă cei şapte zugravi se curăţaseră de stratul de lac de pe corp, spălându-se unul pe altul cu diluant. Bieţii zugravii trebuiseră să se spele de două ori la rând în nici 10 ore şi erau peste măsură de osteniţi. Văzându-le chipurile doborâte de oboseală, zugravul Bodogănilă spuse doar atât:

— Băi prostalanilor! În mod normal, ar trebui să spunem cu toţii o rugăciune înainte de culcare! Dar

pentru că sunteţi toţi nişte ateişti nesimţiţi, am să vă dau decât un citat din Coşbuc.

Dar din ce în ce s-alină,
toate zgomotele-n sat
Muncitorii s-au culcat
Liniştea-i acum deplină
Şi-a-nnoptat.

Şi nu trecu mai mult timp decât ar trece din clipa în care ai călca pe dinţii unei greble până când coada uneltei te-ar pocni peste ochi că zugravii adormiră pe podea, fiecare în locul în care-l prinsese citatul.

Şi-atât cu ei!

Singurul care nu putea să doarmă la ora aceea era Mogulul. În aroganţa lui nemăsurată, el nu suporta ca alţii să stea degeaba pe banii lui, profitând că el doarme. Prin urmare el chemase la SPA-ul lui proprietate privată mai multe vedete TV, analişti politici de primă mână şi politicieni de mâna a doua pe care-i pusese să se încaiere în talk-show-uri netelevizate, pe banii lui.

Ş-atât şi cu el!

24. Încleştarea țâțanelor

Soarele nu era ridicat mai sus de-o suliţă pe cer, indiferent ce-o fi însemnând asta ca interval orar al zilei, când Albă ca Varul păşea plină de îndrăzneală pe poarta şantierului, însoţită de cei şapte zugravi. Un fel de miros de bătălie plutea prin aer, combinat cu mirosul de canalizare, cu mirosul de vopsea acrilică, cu mirosul de smoală, cu mirosul de parizer cu usturoi şi cu multe alte mirosuri specifice şantierului.

Dar nu apucară să ajungă nici până la baraca Directorului, că-l şi văzură venind pe Maistru direct spre ei, cu faţa întunecată, părul vâlvoi şi ochii ieşiţi din orbite. Fără să se tulbure câtuşi de puţin, căci ştia de la Oglinda fermecată că Maistrul era unealta Mogulului, Albă ca Varul doar ce zâmbi subţire şi-i zise batjocoritor:

— Dar ce-ai păţit, dom' maistru? Ţi s-a stricat foenul şi te-ai uscat pe cap cu cuptorul cu microunde?

Şi oricât era el montat de Mogul şi turbat de ciudă, Maistrul tot bufni în râs când auzi gluma de autobază a Inginerei. Căci ăsta era motivul principal pentru care o iubea tot Şantierul: când venea vorba de mitocănii la serviciu, Albă ca Varul se comporta ca un bărbat.

Trăgându-şi cu greu respiraţia, care era mult mai rece ca gheaţa, ca şi cum ar fi mestecat de curând o găleată plină cu Orbit Winterfresh, Maistrul spuse răspicat:

— Albă ca Varul, vrei în mistrii să ne tencuim, în sudură să ne frigem sau în betoane să ne turnăm?

— În betoane, că-i lupta mai dreaptă – zise Albă ca Varul la mişto, sumeţindu-se pe lângă pompa de turnat beton sub presiune.

— Dacă cu capul tău te-ai gândit, rău ai socotit, iar dacă la Facultate te-a învăţat aşa, atunci prost te-a învăţat! – mârâi Maistrul. Aduceţi sudura!

De cum auziră vorbele acestea de sfadă, doi dulgheri mai cinefili îşi scoaseră pe loc smartfoanele şi anunţară pe Whatsapp că lângă macara va începe în curând lupta dintre Maistru şi Albă ca Varul, luptă pe care tot ei au numit-o, destul de inspirat: „încleştarea Titanilor”.

Dintr-un exces regretabil de software, anunţul dulgherilor a circulat ca SMS viral pe mai multe smartphoane la care opţiunea autocorect era greşit activată pe diacritice. Astfel, după primele patru forward-uri, „Încleştarea Titanilor” s-a transformat în „Încleştarea Ţâţanelor” – ceea ce a făcut ca întreg şantierul să năvălească într-acolo, într-un suflet.

Confuzia era întărită de zvonul care umbla de ani de zile prin şantier, cum că Albă ca Varul ar purta un sutien fermecat, făcut din plasă dublă de Buzău. Şi că doar plasa de Buzău, cu tăria ei cunoscută putea să-i ţină (cât de cât) pieptul voluminos la locul lui. Dar cum s-ar putea încleşta cele două elemente, adică ţâţanele din sutienul Albei ca Varul, nimeni nu-şi putea da seama. Exact de aceea toţi voiau s-o vadă şi pe asta.

În vreme ce Maistrul aducea sculele de sudat şi le cupla la tuburile cu oxigen şi acetilenă, cei şapte zugravi, loiali până la capăt Inginerei, încercară să facă corp comun cu Albă ca Varul, dar fata îi împinse cât-colo, căci nu suporta înghesuiala. Cu un zâmbet ironic, ea se uită la ei şi le spuse în versuri populare:

— Dacă veţi zări sau veţi întâlni,
măicuţă bătrână, cu brâul de lână,
pe câmp alergând,
Marlboro fumând,
pe toţi întrebând şi la toţi zicând…

— Hai c-am înţeles ideea! – zise Morocănilă. Ce să-i spunem?

— Nu-i spuneţi nimic, că nu e mama mea! Mama mea e profesoară, nu aleargă pe câmp cu brâul de lână năucind lumea cu balade populare – murmură Albă ca Varul, acum Galbenă ca Şofranul.

Dar nu termină bine Albă ca Varul ce avea de zis, că lupta şi începu fără cruţare. Albă ca Varul se opinti odată, se ridică pe tocurile de la cizme cu un cap peste Maistru, aprinse arzătorul aparatului de sudat şi-i arse bocancii Maistrului până la glezne. Maistrul se încordă, se ridică pe o grămadă de fier beton, cu două capete peste Albă ca Varul, pomi şi el flacăra de la sudură şi-o arse pe Albă ca Varul la cizme până la genunchi. Albă ca Varul se enervă cumplit, trase aer în piept până când simţi că se îneacă de la fumul scos de ţigările faianţarilor din celălalt capăt al şantierului, ridică flacăra arzătorului drept în sus şi spuse, tuşind:

— Dom' maistru, e rândul meu. O să te ard cu sudura de la tălpi până la brâu. Eu zic c-ai belit…

Ultimul cuvânt fu acoperit de tusea seacă a Albei ca Varul, dar nicio persoană de pe şantier nu avea vreo îndoială cam care a fi acela.

Ţinând strâns mânerul arzătorului cu ambele mâini, Albă ca Varul se uită triumfătoare peste mulţimea de spectatori. Atunci văzu cum soarele intră pentru o secundă în nori, văzu cum cineva îi aruncă o cărămidă direct în cap şi, năucă, tăcu.

25. O cădere cu cântec

Şi nici nu o izbi bine cărămida pe Albă ca Varul în cap, că ea se şi prăbuşi pe spate la pământ, fără suflare, cu fruntea rece ca gheaţa. Pasămite cărămida era una fără goluri şi nu asigura niciun fel de izolare termică, altfel nu i-ar fi răcit fruntea în halul acela. În ultima clipă dinaintea căderii, Inginera scăpă ţeava aparatului de sudat din mână, iar flacăra arzătorului şterse din zbor căştile de protecţie a zece fierari-betonişti, care se treziră tunşi perfect, cu breton în faţă şi pierdut la spate, fără să scoată un ban din buzunar.

Din piepturile bărbaţilor adunaţi în cerc, un vaiet asurzitor se ridică la cer şi rămase acolo, ridicat. Însuşi Maistrul, oricât era el de hârşit în rele, tot scăpă o lacrimă pe obraz, un vânt pe fund şi o înjurătură pe gură. Cu toate aceste emoţii care-l copleşeau, el alergă într-un suflet să-i dea femeii primul ajutor, răcnind cât îl ţineau bojocii:

— Faceţi loc, faceţi loc!

— Steaua e pe primul loc! – strigară reflex muncitorii, după care continuară, la fel de reflex:

— Puie, puie, Dinamo!

Ultima strigătură nu era altceva decât o aberaţie lingvistică, apărută cu câţiva ani înainte în vorbirea curentă odată cu sloganul „Puie Monta”, slogan pe care muncitorii îl strigaseră de atâtea ori când nu veneau salariile la timp, încât le rămăsese definitiv în cap. Maistrul îi dădu la o parte pe cei şapte zugravi, care făcuseră iar zid în jurul trupului înţepenit al Albei ca Varul, îi puse mâna în dreptul inimii, apoi se ridică cătrănit şi spuse tare, să-l poată auzi toţi:

— Am trei veşti proaste, oameni buni! Pe care vreţi să v-o spun mai întâi?

Auzind aceste vorbe, mulţimea încremeni de spaimă. Până atunci, pe şantier regula era că sunt două veşti, una proastă şi una şi mai proastă şi tot ce

trebuia să faci era să spui pe care voiai s-o auzi prima. Văzând efectul pe care-l obţinuse cu vorbele sale, Maistrul continuă, plin de îngâmfare:

— Da, am trei veşti şi toate-s proaste! Ce vă uitaţi aşa? Pe care vreţi să v-o spun prima dată?

— Ăăăă… pe cea mai proastă? – interveni, ticăit ca de obicei, zidarul Moşmondilă.

— Albă ca Varul are silicoane, oameni buni! Idolul nostru, mândria Şantierului are silicoane! Puneţi mâna să vedeţi, dacă nu mă credeţi!

Firește că asta era o minciună inventată de consilierii Mogulului cu scopul de a o discredita pe Ingineră în ochii colegilor de muncă, dar mulţimea o crezu imediat şi se înfioră şi mai tare. Doar doi electricieni mai neruşinaţi se arătară neîncrezători şi veniră imediat lângă Ingineră s-o pipăie ca să se convingă.

Numai că cei şapte zugravi ticluiră imediat o diversiune, acţionând în felul următor: Moşmondilă începu să moşmondească, Horcăilă horcăi, Mormăilă mormăi, Bombănilă bombăni, Morocănilă se posomorî, Toloncănilă începu să vorbească fără şir, iar Bodogănilă se aruncă în faţa tuturor, bodogănind:

— Şi-a doua veste proastă care-i, dom’ maistru?

— A doua veste proastă este că dacă nu se trezeşte mai repede donşoara Inginer din leşin, trebuie să chemăm ambulanţa de la Salvare.

— Aşa, şi?

— Şi nu mai avem credit la telefoanele mobile pe şantier. Mogulul abia de s-a-ntors din concediu de la Monte Carlo şi la câte cheltuieli a avut el acolo pe la cazinouri, n-a mai avut bani să ne mai plătească şi nouă facturile.

Un murmur de iritare răsună prelung din piepturile celor de faţă. Căci oricât ştiau cu toţii, din ziarele tabloide şi emisiunile tâmpite de la televizor, în ce hal te poţi simţi de prost în Monte Carlo, dacă n-ai destui bani să-i pierzi prin cazinouri, facturile de la telefoanele mobile ale angajaţilor ar fi trebuit plătite.

Dar nu ajunsese încă murmurul de iritare la maximul lui, că pe poarta Şantierului intră silenţios autobuzul Mogulului, deplasându-se cu o viteză la limita evitării oricărui pericol, cu excepţia pericolului ca dictatorul nord-coreean Kim Jong Un să lanseze o rachetă nucleară spre coasta de vest al Statelor Unite.

Nici nu oprise bine autobuzul că uşiţele acoperite cu tablă de argint şi bătute în cristale Swarowski de la compartimentul de bagaje se deschiseră şi din interior ieşiră târâş-grăpiş nu mai puţin de douăsprezece chelneriţe îmbrăcate în costume populare româneşti, care începură să împartă oamenilor tăvi cu mici, coşuri cu pâine de casă şi pet-uri de bere la doi litri. Iar când din autobuz coborâ însuşi Mogulul, ţinând deasupra capului factura de la Compania de Telefonie Mobilă pe care se vedea de la o poştă ştampila ACHITAT, toţi angajaţii izbucniră în urale.

— Cu scuzele de rigoare din partea acţionariatului pentru mica întârziere – rosti Mogulul, păşind semeţ printre angajaţi şi privind prin ei, după obiceiul lui.

— Mâncaţi şi beţi, căci banii cu care v-am cumpărat acestea sunt trupul şi sângele meu! Şi după ce terminaţi apucaţi-vă imediat de treabă, căci singurul lucru pe care nu-l pot ierta este să staţi degeaba pe banii mei! Şi nu mai plecaţi urechea la vorbele mincinoase ale duşmanilor Şantierului!

Terminând această cuvântare diabolică, Mogulul îi aruncă Maistrului o privire veninoasă, îşi adună chelneriţele înapoi în compartimentul de bagaje şi pe-aici ţi-e drumul.

Pasămite, în nemernicia lui, Mogulul uneltise să scape de Maistru şi de Ingineră dintr-o singură lovitură.

Şi poate că i-ar fi reuşit uneltirile dacă dintr-un subsol neştiut, unde schimba de capul lui o flanşă la conducta de gaz metan, n-ar fi ieşit în fugă instalatorul Suhel Abu Anwar, tatăl desfecioririlor de sifoane şi prinţul şerpilor desfundători de

conductă. Suhel Abu Anwar era un emigrant libian şi fusese poreclit de colegii români Suhel Ari Habar, din cauză că era singurul arab văzut vreodată de ei care ştia cel puţin o meserie concretă.

Niciuna nici două, Suhel se proţăpi în faţa Maistrului, cu mopsul într-o mână şi pompa de desfundat chiuvete în cealaltă, zicând obraznic:

— Şi… care ziceai că-i a treia veste broastă, dom' maistru?

— A treia veste proastă nu este, măi omule – spuse Maistrul. Am zis şi eu aşa, ca să fiţi voi mai uşuraţi, după ce vi le spuneam pe primele două.

— Atunş hai ca va dau eu a treia veste broastă, mai! Mai baiaţi rumân! Ai bleznit conducta de gaz metan, oameni buni. Fujiţi, dacă mai buteţi!

Nici nu termină bine de zis acestea, că un nor gros de gaz metan, bucşit cu mercaptan urât mirositor ţâşni cu presiune din subsol şi învălui pe loc tot şantierul. Chiar şi cei mai îndrăciţi fumători care erau adunaţi acolo stinseră pe loc ţigările şi-şi scoaseră blacheurile de la bocanci ca să nu facă naibii vreo scânteie din alergare.

Poate că prevederea oamenilor ar fi dat roade şi nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă n-ar fi sosit chiar atunci Directorul, încărcat cu două plase de sticle pline cu votcă. Căci tocmai fusese dis-de-dimineaţă la Casa de pensii de unde-şi ridicase decizia de pensionare şi voia să dea foştilor săi colegi ceva de băut, după obiceiul locului. Şi cum Directorul era renumit în tot judeţul că fumează în orice poziţie şi în orice situaţie, el n-a vrut nicicum să piardă o asemenea ocazie rarisimă şi pe loc îşi aprinse o ţigară.

Şi nu trecu mai multă vreme decât ar trece din secunda în care-i trăsneşte o idee nouă prin cap preşedintelui Donald Trump şi până în secunda în care o poate citi tot poporul pe Twitter, că tot şantierul se goli de lume, de parcă nu fusese nimeni niciodată acolo.

Cei şapte zugravi o ridicară de jos pe Albă ca Varul, aşa cum era ea leşinată de la lovitura cu

cărămida în cap şi o luară la goană cu ea în cârcă, s-o ferească din calea exploziei iminente. Numai că, din cauza grabei, o scăpară la nici treizeci de metri mai încolo pe ciment şi rămaseră încremeniţi de teamă să n-o fi leşinat-o şi mai tare.

Dar nu trecu mult şi răsuflară uşuraţi. Căci, deşi era încă inertă de pe ciment, de pe buzele roşii ale Albei ca Varul se auzi un cântecel suav, care spăla delicat, ca un balsam 2 în 1, urechile zugravilor, bătătorite ani de zile de huruitul bormaşinilor, scrâşnetul polizoarelor şi păcănitul pick-hammerelor:

„N-a şti nime că m-am dus
Numa m-o vedea că nu-s
Sus e cerul, largă-i lumea
Bine c-a-nfrunzit pădurea

Ai hai, ai hai-di haidi hai
Pe ciment mă legănai,
Creierii mi-i zgâlţâiai,
ai hai-dihai”

Atunci Albă ca Varul auzi o bubuitură asurzitoare şi se ridică de pe ciment în capul oaselor. Ea văzu cum Şantierul sărea în aer, deplasându-se înspre stânga peste terenul învecinat, ca un soi de uriaşă alunecare de teren. Văzu cum din subteran apare la suprafaţă terenul Magazinerului, cu casa lui ridicolă în stil post-modernist cu influenţe neobrâncoveneşti cu tot. Mai văzu cum sânii îi tresaltă nestăpânit, scăpaţi acum din strânsoarea sârmei de Buzău şi, jenată, căzu.

26. Finis coronat opus

Nu multă vreme după extraordinarele întâmplări petrecute în noaptea zilei în care Directorul şantierului ieşise la pensie şi în dimineaţa zilei următoare, Mogulul a fost arestat sub acuzaţia de aroganţă premeditată în formă continuată şi tentativă de a privi printr-un grup de procurori în cursul investigaţiei penale. El a fost eliberat imediat sub control judiciar, ţinând cont de circumstanţele atenuante că nu mai fusese prins furând niciodată şi că dăduse dovezi indiscutabile de modestie, circulând cu autobuzul propriu, în timp ce alţi infractori multimilionari se deplasau cu elicopterul.

O mare surpriză în timpul anchetei a fost denunţul martorului cu identitate protejată Sabrina, despre care numai trei persoane ştiau că era una şi aceeaşi persoană cu fosta Contabilă a Mogulului. La nicio săptămână de la explozie, Contabila îşi refăcuse lucrarea dentară greşită de tehnicienii dentari din Istanbul şi se căsătorise imediat cu Magazinerul Griguţă la castelul lui de pe valea Loarei. Ca invitaţi din partea mirelui au venit la nuntă opt sute de familii de refugiaţi sirieni, care-şi mutaseră cu acest prilej cele opt sute de corturi din Turcia pe pajiştea din faţa castelului. Iar după nuntă, toţi locuitorii francezi ai arondismentului au adunat bani şi au plătit câte cinci mii de euro de familie de refugiat, cu condiţia ca invitaţii să-şi mute corturile înapoi în Turcia. Abia atunci a înţeles Albă ca Varul motivul pentru care nea Griguţă avea în proprietate atâtea corturi de refugiaţi.

Cu banii adunaţi pentru repatrierea sirienilor, Contabila a deschis o reţea de cabinete stomatologice în toată Europa ca niciun european să nu mai trebuiască să-şi facă lucrări dentare la Istanbul şi să mai sufere ce suferise ea.

Ca o întorsătură geologică ironică a destinului: după o serie de frământări ale subsolului apărute ca

urmare a exploziei conductei de gaz metan, o nouă alunecare de teren adusese acum proprietatea Magazinerului deasupra proprietăţii Mogulului. Iar judecătorii erau din nou chemaţi să-şi dea cu părerea dacă, conform legii, Magazinerul trebuia să-şi mute terenul lui, situat momentan deasupra terenului Mogulului, sau din contră: Mogulul trebuia să-şi scoată cumva terenul propriu din subteranul Magazinerului.

Iar dacă procesele nu s-or fi încheiat, de bună seamă că mai continuă şi în ziua de azi.

Georgiana, Managera de resurse umane a fost cerută în căsătorie atât de Vânătorul de recompense, cât şi de agentul fiscal Abu Zev. Dar cum Vânătorul era şi cam freelancer şi cam bătrân, iar lefurile la bugetarii din aparatul fiscal crescuseră din nou mult mai mult decât era cazul, alegerea s-a făcut singură. Multă vreme distracţia lor preferată în cuplu a rămas ca Abu Zev să se ascundă în pereţi şi să răcnească de acolo diverse refrene populare rock. Şi dacă au pereţi şi-n ziua de azi, aşa se joacă şi-n ziua de azi.

Pentru orice eventualitate, Vânătorul s-a dus la o clinică de chirugie estetică specializată în măriri de fund, unde doctorii i-au făcut implant de silicon în jurul şalelor, astfel încât curentul nu a mai putut să-l tragă niciodată.

Şi-atât cu ei trei!

O întorsătură interesantă în carieră avusese sudorul Codruţ, dat afară de managera de resurse umane pentru a redimensiona personalul. După ce se trezise din beţie, sudorul Codruţ se înscrisese la concursul „Românii au talent”. Unde făcuse furori, fiind extrem de popular pe targhetul de public 18–49 ani cu studii medii şi fără bacalaureat. El s-a prezentat în concurs cu o parodie după poemul lui Mihai Eminescu, Luceafărul, care suna cam aşa:

„Tu vrei Mogul să te socoti,
Cu ei să te asameni?
Dar piară Mogulii cu toţi
Că ei nici nu sunt oameni

Ei numai plimbă bani prin cont,
Fictive capitaluri,
Şi când dau valuri faliment
Răsar în urmă valuri.”

Analiştii de media au subliniat că beneficiase nemeritat de simpatia telespectatorilor din cauză că una din bunicile lui adormise cu ţigara în gură deasupra unui bidon cu benzină şi-i luase foc casa. Spre iritarea telespectatorilor, bunica scăpase de moarte ca prin minune, aşa că sudorul Codruţ a pierdut finala la mustaţă în faţa unei bucătărese netalentate, care a interpretat îngrozitor, la o tigaie Dry Cooker, piesa rock „We Will Rock You” a formaţiei Queen. Însă imediat după ce începuse finala avusese bafta prostească să-i moară o verişoară din Israel într-un atentat cu bombă la Bali, aşa că evident că se clasase prima.

Ş-atât cu el!

Directorul şantierului (cunoscut după ieşirea la pensie sub numele de „băi Dorele”) a scăpat întreg din explozie, fiind aruncat prin aer într-un birou conspirativ al Serviciului Român de Informaţii, învecinat cu Şantierul, birou care avea o activitate atât de secretă încât angajaţii nu se cunoşteau între ei. Fire conştiincioasă, „băi Dorele” a venit la noul serviciu încă şase luni, până când a fost descoperit de un ofiţer de contrainformaţii şi scos la pensie a doua oară. De data asta, ieşind la pensie de la SRI, el a primit o pensie nesimţită, pe care a cumulat-o cu pensia de inginer şi cu salariul de consilier special al Ministrului de Interne pe probleme infracţiuni în construcţii civile şi militare. Şi a continuat să fumeze în orice poziţie yoga şi în orice situaţie până la adânci bătrâneţe.

Cât despre Maistru, el a fost atât de enervat de uneltirile în care-l atrăsese Mogulul, încât s-a înscris imediat la două facultăţi: Ingineria sistemelor complexe de calcul vectorial şi Ingineria ansamblelor de ştanţe şi matriţe. Specializările inginereşti făceau parte dintr-o teorie generală

revoluţionară, denumită „Noua Inginerie Germană”, teorie care considera că subansamblele dintr-un aparat şi aparatele dintr-un sistem trebuiau lăsate să funcţioneze de capul lor, fără intervenţia inginerilor, pentru că în felul ăsta sistemul se echilibra singur, firesc şi dumnezeiesc. Chiar şi cursurile s-au desfăşurat într-un sistem cu totul nou, fiind cursuri simultan la seral, la fără frecvenţă şi la foarte mare distanţă. Din nefericire, după plata a nenumărate taxe de şcolarizare, Maistrul a devenit dublu Inginer, adică exact dublu ce urâse el în viaţa lui de până atunci.

Ş-atât şi cu ei doi!

Iar la nicio lună după explozia de pe Şantier, Albă ca Varul şi-a adunat gândurile, şi-a făcut bagajele şi i-a chemat la o bere pe cei şapte zugravi. Iar de cum aduse ospătarul berile, Inginera îşi împinse pieptul mai în faţă, după obicei şi zise:

— Băi tolomacilor! Ştiţi că dintre toţi nepricepuţii de muncitori de pe Şantier voi mi-aţi fost cei mai dragi, nu?

Morocănilă încuviinţă posomorât din cap, Moşmondilă se foi neliniştit, iar Horcăilă gâjâi din fundul gâtului:

— Nu spune că ţi-ai găsit o slujbă-n altă parte, că mor aci-şa!

— Dar dacă ai găsit, plecăm şi noi – spuse Moşmondilă.

— Că doar nu mai suntem pe vremea iobagilor – sări şi Morocănilă.

— Ca să nu mai vorbim de robii mănăstireşti! – interveni Toloncănilă

— Care robi oricum nici n-am fi putut să fim… – preciză Bombănilă.

— Că noi nu suntem ţigani! – mormăi Mormăilă.

— Sau romi, cum le mai spune acuma! – închise discuţia Horcăilă.

Bodogănilă nu zise nimic, doar bodogăni puţin, ca să reiasă că a zis şi el ceva.

Cât bodogăi el, Albă ca Varul scoase din poşetă Oglinda fermecată, care era acum aşa de bine lipită cu chit bicomponent suedez, că nici nu-ţi venea să crezi c-a fost spartă vreodată. Şi după ce-o şterse cu un şerveţel parfumat, o întrebă:

— Oglindă, oglinjoară, cine-i cea mai beton ingineră constructor din ţară?

La care oglinda îi răspunse pe loc:

— Tu eşti donşoară, dar numai până diseară! Căci orişâcât treaba vă pare vouă de porc, diseară noi două suntem la New York!

Şi aburindu-se puţin, cum făcea ea când fuşerea versificaţia, Oglinda mai spuse:

— Scuzaţi compoziţia neglijentă, dar sunt aşa de excitată că plec în America că nu-mi mai arde de poezele!

Iar Albă ca Varul îi îmbrăţişă pe rând pe toţi cei şapte zugravi

— Să ştiţi şi voi şi să le spuneţi prietenilor mei, dacă întreabă de mine, că am câştigat la Loteria Vizelor şi-am plecat în America.

— Şi dacă întreabă Mogulul, lui ce să-i spun? – întrebă Bombănilă.

— Lui să-i spui curat,
că m-am măritat,
c-un fecior de crai,
gras ca un buhai.

Şi că nunta mea a fost de belea,
pe-o gură de rai,
tocmai în Dubai.

Şi-am avut nuntaşi
numai bogătaşi,
iar în loc de popi,
numai interlopi.
Şi-au cântat artişti,
zeci de manelişti!

Şi terminând de zis toate acestea, Albă ca Varul îşi mai împinse o ultimă dată pieptul în faţă, astfel încât toţi zugravii să-i poată arunca o ultimă privire

şi plecă cu taxiul la Aeroport. Şi-a trăit ea în America mulţi ani fericiţi, lucru pe care vi-l doresc şi vouă!

Şi-am încălecat pe-un cal şi-am căzut într-un canal. Şi-am încălecat pe-o şa şi v-am spus basmul aşa.

Table of Contents

Cele șapte povești ale ușilor
- Poveste ușii din fundul grădinii
- Ușa cu ardei uscați
- Ușa șoferului de TIR
- Poarta cu melting pot
- Ușa pictorului
- Ușa traseistului politic
- Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești
- Alergătorul neprins și bonul fiscal
- Legenda mărțișorului din Doroteia
- Legenda lui Rămas Bun
- Horunul lui Gorea
- Legenda ariciului lui Cuza
- Ghenadi și fluturele cu cap de gumă
- Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale
- Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele
- Boierul, iapa și argatul
- Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie
- Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava
- Povestea boierului plecat la Frankfurt
- Satul cu două sisteme
- O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi
- 1. Albă ca Varul și Directorul
- 2. Contabila și Vânătorul de recompense
- 3. Ingineră versus Maistru

4. Contabila şi Prinţul Șef al ANAF
5. Cei șapte zugravi şi apa caldă
6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane şi sudorul Codruţ
7. Albă ca Varul şi broscoiul Gay
8. Acasă la Managera de resurse umane
9. Magazinerul Titircă şi terenul alunecat
10. Un inspector fiscal acuză
11. O deplasare narativă în timp
12. Conjuraţia instabililor
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.
14. Purcelușul de Guineea şi Oglinda fermecată
15. Cabala netoţilor
16. Întrebări din subterană
17. Albă ca Varul în Ţara Oglinzii fermecate
18. Zgripţuroiaca şi farmacista. În curte la Hippocrat
19. Operaţiunea Autobuzul Mercedes
20. O urmărire ca-n filmele rusești
21. O baracă prea îndepărtată
22. Cine „sperie” şi lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă
23. Mai multe călătorii la capătul nopţii
24. Încleștarea ţâţanelor
25. O cădere cu cântec
26. Finis coronat opus

Table of Contents

Cele șapte povești ale ușilor
- Poveste ușii din fundul grădinii
- Ușa cu ardei uscați
- Ușa șoferului de TIR
- Poarta cu melting pot
- Ușa pictorului
- Ușa traseistului politic
- Ușa interlopului

Șapte legende multinaționale frățești
- Alergătorul neprins și bonul fiscal
- Legenda mărțișorului din Doroteia
- Legenda lui Rămas Bun
- Horunul lui Gorea
- Legenda ariciului lui Cuza
- Ghenadi și fluturele cu cap de gumă
- Legenda Oului încondeiat

Șapte povești multiculturale esențiale
- Povestea îndrăgostiților care-și plăteau taxele
- Boierul, iapa și argatul
- Fetita cu chibriturile și băiatul deștept din energie
- Neînfricatul Wonton Soup și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava
- Povestea boierului plecat la Frankfurt
- Satul cu două sisteme
- O anchetă multiculturală cu finalizare

Albă ca Varul și cei șapte zugravi
- 1. Albă ca Varul și Directorul
- 2. Contabila și Vânătorul de recompense
- 3. Inginеră versus Maistru
- 4. Contabila și Prințul Șef al ANAF
- 5. Cei șapte zugravi și apa caldă
- 6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane și sudorul Codruț
- 7. Albă ca Varul și broscoiul Gay
- 8. Acasă la Managera de resurse umane

9. Magazinerul Titircă şi terenul alunecat
10. Un inspector fiscal acuză
11. O deplasare narativă în timp
12. Conjuraţia instabililor
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu.
14. Purcelușul de Guineea și Oglinda fermecată
15. Cabala netoţilor
16. Întrebări din subterană
17. Albă ca Varul în Ţara Oglinzii fermecate
18. Zgripţuroiaca şi farmacista.
În curte la Hippocrat
19. Operaţiunea Autobuzul Mercedes
20. O urmărire ca-n filmele rusești
21. O baracă prea îndepărtată
22. Cine „sperie” şi lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă
23. Mai multe călătorii la capătul nopţii
24. Încleștarea țâțanelor
25. O cădere cu cântec
26. Finis coronat opus

Table of Contents

Cele şapte poveşti ale uşilor 5
Poveste ușii din fundul grădinii 6
Uşa cu ardei uscați 10
Uşa şoferului de TIR 14
Poarta cu melting pot 18
Uşa pictorului 22
Uşa traseistului politic 26
Uşa interlopului 30
Şapte legende multinaţionale frățești 35
Alergătorul neprins şi bonul fiscal 35
Legenda mărţişorului din Doroteia 38
Legenda lui Rămas Bun 41
Horunul lui Gorea 43
Legenda ariciului lui Cuza 46
Ghenadi şi fluturele cu cap de gumă 48
Legenda Oului încondeiat 51
Şapte poveşti multiculturale esenţiale 53
Povestea îndrăgostiţilor care-şi plăteau taxele 53
Boierul, iapa şi argatul 57
Fetita cu chibriturile şi băiatul deştept din energie 61
Neînfricatul Wonton Soup şi Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava 65
Povestea boierului plecat la Frankfurt 69
Satul cu două sisteme 73
O anchetă multiculturală cu finalizare 77
Albă ca Varul şi cei şapte zugravi 81
1. Albă ca Varul şi Directorul 81
2. Contabila şi Vânătorul de recompense 86
3. Ingineră versus Maistru 92
4. Contabila şi Prinţul Șef al ANAF 97
5. Cei şapte zugravi şi apa caldă 100

6. Vânătorul, Managera de Resurse Umane şi sudorul Codruţ 105
7. Albă ca Varul şi broscoiul Gay 111
8. Acasă la Managera de resurse umane 115
9. Magazinerul Titircă şi terenul alunecat 121
10. Un inspector fiscal acuză 127
11. O deplasare narativă în timp 132
12. Conjuraţia instabililor 139
13. Pe banii Mogulului. O oră mai târziu. 145
14. Purcelușul de Guineea şi Oglinda fermecată 151
15. Cabala netoţilor 158
16. Întrebări din subterană 164
17. Albă ca Varul în Țara Oglinzii fermecate 170
18. Zgripţuroiaca şi farmacista. 176
În curte la Hippocrat 176
19. Operaţiunea Autobuzul Mercedes 183
20. O urmărire ca-n filmele rusești 190
21. O baracă prea îndepărtată 195
22. Cine „sperie” şi lasă, Dumnezeu să-i dea pedeapsă 200
23. Mai multe călătorii la capătul nopţii 207
24. Încleştarea țâțanelor 210
25. O cădere cu cântec 213
26. Finis coronat opus 218